Digitized by the Internet Archive
in 2025

https://archive.org/details/leonisxiiipontif0018unse

LEONIS XIII

PONTIFICIS MAXIMI

ACTA

VOL. XVIII.

ROMAE
EX TYPOGRAPHIA VATICANA
1899

ALMA COLLEGE
262.13
LIBRARY
L55-13
ALMA, CALIFORNIA

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

FLORIANO ARCHIEPISCOPO GNESNENSI

ET POSNANIENSI

POSNANIAM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quod quidem certe animo praecipiendum fuerat, sollemnia Adalbertiana, quae, nono impleto saeculo ab Hieromartyris Patronique vestri excessu, celebranda proposuistis, felices fortunatosque exitus habuere. Id profecto quoniam, proxime et secundum Deum, tibi tuoque studio tribuendum censemus, debitam industriae tuae gratulationem cum laude impertimus. At vero etiam fidelium istorum voluntatis haud minor habenda est ratio, qui bonorum non immemores, quae sibi Adalberti opera atque adeo sanguine parta sunt, gratiorem vicem viro sanctissimo non reddi a se posse existimarunt, quam aucto pietatis ardore fideque, quam ille intulit, sollemniore testimonio adserta. Solatio, quod tuum idcirco perfudit animum, et Nos per-

fundimur; ipsoque deprecatore Adalberto, Deum enixe imploramus, ut quae numine benignissimo operatus in vobis est, id porro munerum suorum ubertate confirmet provehatque. De oblato auspicati eventus mnemosyno grates agimus atque habemus. Nostram vero ut benevolentiam confirmemus, Apostolicam benedictionem, divinarum gratiarum auspicem, tibi, Venerabilis Frater, clero gregique tuo universo amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVI Ianuarii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

DE

ERECTIONE NOVAE DIOECESIS GERALDTONENSIS

IN AVSTRALIA

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Cum ex Apostolico munere quo fungimur ecclesiarum omnium cura Nobis sit divinitus commissa, quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere, ac feliciter eveniant sedulo studio praestare satagimus, et novas pro re ac tempore dioeceses erigimus, ut, aucto pastorum numero, promptius ac commodius christiani gregis bono consulamus. Iamvero cum in regionibus septentrionalibus Australiae occidentalis auctus nuper incolarum numerus novum videretur exigere ecclesiasticae iurisdictionis centrum, ut uberiori modo religionis catholicae beneficia in ipsos promanarent, et Venerabiles Fratres Antistites Australiani in plenaria Synodo iam inde ab anno MDCCCLXXXXV coadunati novam Sedem Episcopalem erigendam proposuerint in urbe vulgo *Geraldton* cui nomen factum, dismembrandam ab amplissima dioecesi

Perthensi provinciae ecclesiasticae Adelaidensis; Nos omnibus rei momentis attente perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, de Fratrum eorumdem consilio, ad maius religionis incrementum ac fidelium commoditatem, eorumdem Australiae Antistitum votis annuendum existimavimus. Quare omnes et singulos, quibus Nostrae hae litterae favent, ab quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, si quas forte incurrerint, huius tantum rei gratia absolventes, et absolutos fore censentes, Motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris Perthensem dioecesim in provincia ecclesiastica Adelaidensi dismembramus, atque exinde Apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi, novam dioecesim Geraldtonensem cum sequentibus confiniis erigimus. Nimirum ad Septentrionem novae huius dioecesis territorium terminabitur linea parallela 19° 30° latitudinis australis; ad Orientem definietur limitibus Coloniae Australiae Meridionalis; ad Meridiem limes novae dioecesis sequetur lineam parallelam 29° latitudinis australis inde a finibus Australiae Meridionalis usque ad gradum 119^{m} longitudinis orientalis a Greenwich, inde limes descendet per hunc longitudinis arcum usque ad gradum 30^{m} latitudinis australis, et hanc latitudinis lineam percurret usque ad Oceanum Indicum, a quo dioecesis Geraldtonensis ad Occidentem adluetur. Insuper de Apostolicae similiter Nostrae potestatis plenitudine decernimus, ut Vicariatus de Kimberley anno MDCCCLXXXVII

erectus, qui extenditur per extremam plagam borealem Australiae Occidentalis ad Septentrionem gradus 19° 30' latitudinis australis adnexus interim remaneat dioecesi noviter erectae. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die xxx Ianuarii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo.

A. CARD. MACCHI

EPISTOLA

DILECTO FILIO
AVGVSTO PERSICHETTI PRAESIDI FOEDERATIONIS PIANAE
ROMAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Pianae Foederationis nomine, cui te moderandae foederatarum consociationum suffragia praefecerunt, litteras ante hos dies dedisti, quibus propositum commune indicabas sexagesimum sacerdotii annum itemque vicesimum ab inito pontificatu gratulandi Nobis publicisque laetitiis commemorandi. Officium sane pietatis observantiaeque plenum omninoque cum legibus coniunctum, quae Foederationi regundae praescriptae sunt. In quo quidem colendo vestra Nobis voluntas non ideo accidit periucunda quod Nobis deferatur honos, sed quod personae ratio habeatur, quam Dei numine, ut ut immerentes, gerimus, Christi videlicet vice sacra in terris fungentes. Quotus enim quisque est, qui fide, ratione historiaque magistra, persuasum non habeat, quo magis Romani Pontificatus opinio atque

amor pervadat animos, eo ampliorem turbatae hominum communitati salutis spem fieri? Nimirum Apostolica Sedes est, quippe quae religionis iustitiaeque vindex et tutrix, ex qua robur moralis ordo et securitatem mutuetur, cumque eo percipiantur commoda, quae optime morata civitas nata est gignere. Susceptum igitur consilium vobis in laude ponimus, quique eius perficiendi caussa coetus indictus est fausto omine prosequimur. Cum autem coetuum catholicorum scitis et coeptis plura sint, quae efficaciam et firmitatem conferant, unum tamen, arrepta nunc opportunitate, Foederationi vestrae semper ut cordi sit, potissimum hortamur. Scilicet, cum ad bonum malumque maxime in utramque partem auctoritas exempli valeat; quorum esse oportet ad virtutem omnem reliquos allicere, ii eam vitae rationem constanter teneant, quae praeluceat in ceteros, mentesque percellat. — Haec ut vestris in Urbe consociationibus secunde eveniant, et Piana Foederatio ex benevolentiae Nostrae testimonio concipiat animos, Apostolicam benedictionem, munerum divinorum auspicem, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die III Februarii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
A. PAGÈS PRAESIDI CONSOCIATIONIS
SANCTI VINCENTII A PAVLO
PARISIOS

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Vincentianam consociationem, quippe quae natura atque legibus tota est in aerumnis miserorum levandis, quaeque inexplebilem Christi caritatem summo studio curaque imitari atque exprimere adlaborat, amantissima semper prosequuti sumus ac prosequimur voluntate. Id autem est caussae, cur lubenti animo litteras accipiamus, quibus in annos singulos observantiam erga Nos vestram denuo testatam vultis, deque incrementis refertis, quibus, Deo benignissime opitulante, coepta vestra perpetuo increscunt. Quod vero iucundius solito datam nuper epistolam perlegerimus, duo praecipue effecerunt quae Nobis maxime cordi esse perspicuum est. Enimvero amplificari inter Anglos institutum vestrum cognovimus, vosque operam

conferre plurimam ad miserae plebis conditionem meliorem faciendam, operariorum coetibus ad se mutuo iuvandos constitutis. Id autem utrumque est, unde optima ominari licet: ex altero nimirum eorum, qui a Nobis dissident, animos percelli validiusque incitari ad coniunctionem maturandam; ex altero periculum propulsari, quod propius in dies praepostera socialistarum placita civitati conflant. Gratias igitur Deo agimus quod consiliis industriisque vestris tam large obsecundet: vobis vero et promeritam tribuimus laudem et stimulos hortatione adiicimus ad ampliora prosequenda. Benevolentiae demum Nostrae testem ac munerum divinorum auspicem, Apostolicam benedictionem, tibi, dilecte fili, viris egregiis, qui tibi a consilio sunt in Vincentiana consociatione moderanda, universisque sociis peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die x Februarii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
GREGORIO A IESV ET MARIA
MINISTRO GENERALI
SODALIVM A TRINITATE AVGVSTA

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Instituta iam pridem in Gallia catholicorum consociatio ad scholas in orientalibus populis provehendas, postquam in Armenia finitimisque regionibus funestis adeo eventibus turbatum fuit, potius nihil habuit quam, corrogata undique stipe largeque a fidelibus collata, afflictis christianorum rebus suppetias ire. Id plane Nobis pergratum accidit. Nos autem ipsi, pro caritate qua universum Christi gregem complectimur, nihil, ut est compertum, non experti fuimus tum ad cavendam imbelli populo iniuriam, tum ad redactum in incitas qua verbo qua opere recreandum. Nunc porro hic etiam Romae aliquid in Armenorum bonum catholicos viros moliri tuis ex litteris agnovimus, tibique egregii consilii exequendi officium delatum esse.

Quod quum studiis Nostris profecto respondeat, optamus plane ut catholici veri nominis coeptis hisce atque industriis large obsecundent. Tibi demum, benevolentiae Nostrae testem ac munerum divinorum auspicem, Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIV Februarii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
MICHAËLI ANDREAE EPISCOPO CATALAVNENSI
CATALAVNVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Demandatum gregem quo studio quave diligentia moderandum susceperis, cum pleraque quae ad fidelium istorum utilitatem, tum ea maxime demonstrant quae in bonum alumnorum sacri cleri perficere aggressus es. Sapienter quidem existimasti id tibi in praecipuis habendum; quo enim sacerdotalis ordo virtute egregiisque doctrinis praestantius floreat, eo amplior vis eius atque efficacior in populum exeritur. Quia igitur populi ipsius maxime interest iuvenes, qui ad sacra destinantur, formari quam optime; opportuno plane iustoque consilio id suscepisti, ut ad novas seminarii aedes extruendas universi civium ordines, prouti cuique fas fuerit. operam expensasque conferant. Id ut e votis tibi cedat vehementer optamus. Apostolicam autem benedictionem, Nostrae caritatis testem

ac munerum divinorum auspicem tibi ac fidelibus omnibus tuae sedulitati creditis amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVI Februarii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO

IOANNI BAPTISTAE PAGANVZZI COMITI

VENETIAS

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Cum nuper catholici homines ex Italia universa Romam iterum advenerunt, venerationem testaturi suam in beatum Petrum, Nobisque gratulaturi de sexagesimo sacerdotii anno feliciter impleto, Consilium congressibus catholicisque consociationibus moderandis praepositum litteras ad Nos dedit, quibus, peregrinorum nomine, observantiam in Nos italicarum gentium adsertamque ab eis pontificiam libertatem luculenter confirmaret. Officium istud pergratum Nobis amor effecit, quo Italos communemque patriam prosequimur, perpetuis eo quidem argumentis comprobato. Is autem amor est, cur enixis quotidie precibus a Deo contendamus ut Italiam ipsam caelestium ubertate gratiarum compleat. quibus pace demum fruatur bonisque affluat quae verae pacis sunt munera. In hoc catholicorum

consociationes ut coniunctis viribus elaborare pergant vehementer hortamur. Utque laborem optatus sequatur exitus, tibi, dilecte fili, cunctisque catholicis coetibus Apostolicam benedictionem, Nostrae caritatis testem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die II Martii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

IOSEPHO ARCHIEPISCOPO SVRRENTINO

SVRRENTVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Humilium Academia, quae sicut Thomae Aquinatis titulo cohonestatur, ita doctrinis eius perscrutandis atque illustrandis diligentem dat operam, decimo impleto anno postquam, te auctore, constituta est, id sibi minime praetereundum duxit, ut Sedi Apostolicae, cuius ex magisterio vitam viresque hausit, novo se observantiae testimonio obligaret. Gratum plane habuimus officium; eoque gratius, quod ex egregia hac academicorum voluntate nihil non utile portendatur in optimarum doctrinarum provectum. Auget hanc spem nomen ipsum quo academici appellantur: nihil enim quam animi demissio efficacius est ad divinarum rerum notitiam perscrutandam assequendamque. Quo vero caelestium munerum ubertate vestra omnium studia foecundentur, Apostolicam benedictionem

tibi, Venerabilis Frater, singulisque academicis amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die IV Martii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO

BONIFACIO M. KRUG ABBATI CASSINENSI

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Monachorum coetus, qui nomen a Benedicto auctore unaque cum sanctissimis legibus miram, in hominum utilitatem, agendi perpetiendique vim mutuavit; is plane est, qui diuturno saeculorum spatio optime de religione veraque humanitate est meritus. Quam Nos laudum praeteritarum gloriam reputantes certumque habentes eadem, ex Benedictinorum opera, aetati nostrae commoda comparari posse, quam sunt prioribus allata; eos, peculiari caritate amplexi, antiquae amplitudini restituendos suscepimus, neque ideo patrono alio uti fruique, quam Nobis ipsis, voluimus. Quum autem veteris dignitatis memoriam repetimus, convertitur sponte animus ad Cassinense Coenobium, ubi Ordo vester maxime floruit totque insignes viri in publicae religiosaeque rei utilitatem formati sunt. Quam ob causam decere visum est, ut qui argumentis

aliis voluntatem Nostram in Benedictinos sodales, pontificia largitate, testati sumus; aliquod in Cassinensi Coenobio caritatis Nostrae monumentum exstare decerneremus. Cum igitur comperissemus eo nunc curas vestras animosque intentos ut cellam ac tumulum, quae sancti Conditoris vestri exuviis honestantur, splendidiore cultu exornetis; placet in eam rem symbolam quoque Nostram conferre. Damus ergo adtribuimus XXV millia nummûm libellarum italicarum: eamque summam ad vos tradidimus perferendam dilecto Filio Nostro Francisco Satolli S. R. E. Cardinali, cuius religionem in sepulcrum Benedicti patris factis probatam non ignoramus. — Ex auctis vero sancto Conditori vestro honoribus id plane futurum confidimus, ut exempla eius ac documenta egregia in dies magis ad commune bonum apud alumnos valeant vigeantque. Idque ut cedat divinorum munerum ubertas faxit; quorum auspicem esse volumus Apostolicam benedictionem, quam tibi, dilecte fili, monachis Cassinatibus universoque Ordini amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die IX Martii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO RELIGIOSO VIRO
IOSEPHO COZZA-LVZI EX ORDINE SANCTI BASILII
PRO-MAGISTRO BIBLIOTHECAE SANCTAE ROMANAE ECCLESIAE

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI RELIGIOSE VIR
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Gratum est, Maianam studiorum rationem in bibliotheca Vaticana servari: quibus studiis vetusta litterarum monumenta aut a tenebris excitantur, aut restituta semel quotidie clarius innotescunt. Hoc te, dilecte fili, ex sententia praestitisse testatur eruditum opus ac diligens, quo Strabonis fragmenta exhibuisti complura eaque novissima ex vaticanis palimpsestis expressa. Quod quidem opus, quum et tibi et ipsi bibliothecae vaticanae laudi est, tum doctis atque eruditis viris probabitur, maxime tamdiu cupientibus expleri lacunas librorum antiqui illius auctoris, qui primus extitit regionum orbis descriptor. De oblato igitur Nobis a te volumine, quo egregio munere annum a sacerdotio Nostro LX es prosequutus, tibi gratulamur, hortamurque ut ex felici exitu tuae lucubrationis animum

sumas ad aemulandum in dies acrius decessorem tuum, immortalis famae virum, Angelum Maium. Interea divini favoris auspicem, simulque grati animi paternaeque Nostrae benevolentiae testem, tibi, dilecte fili, Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XI Martii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS
PRAESIDIBVS COMITATVVM
OPERIS A PROPAGATIONE FIDEI
LVGDVNI ET PARISIIS

—

LEO PP. XIII

DILECTI FILII
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ad venerandas insignesque Orientis Ecclesias vix dum, Deo Nobis provido praebente initia, animum adhibuimus, strenuos vos adiutores consilii Nostri experti sumus, praesidiis, quae ad apostolicas alendas Missiones undique conferuntur, large satis in Orientalium utilitatem derivatis. Voluntatem hanc vestram utpote quae Nobis grata cumque votis Nostris coniuncta, frequenti quidem meritaque commendatione prosequuti libenter sumus. Eam autem non imminutam profecto, quin immo auctam vestrae nuper litterae demonstraverunt, Nobis quam quae maxime acceptae. Iis namque nuntiabatis, largius catholicorum liberalitate in Institutum vestrum influente, copiosiorem vos Nobis in Orientalium emolumentum hoc anno submini-

strare opem, largioremque adhuc futuro tempore subministraturos, si spem, quam de fidelium liberalitate coepistis, non fallat exitus. Id vobis ut cedat vehementer optamus, nimium enim refert ut ea praestentur quae orientalium bono ecclesiarum constituimus. Habetote igitur grati benevolentisque a Nobis animi testimonium. Divinarum autem gratiarum auspex sit Apostolica benedictio, quam vobis, dilecti filii, et comitatibus, quibus praeestis, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXI Martii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

INSTRVCTIO

DE PRAESCRIPTIONE IN CAVSIS CRIMINALIBVS ECCLESIASTICIS

Illustris et Revme Domine uti Frater

Litterae Amplitudinis Tuae die XVI Iunii MDCCCXCIV datae ad obtinendam authenticam solutionem nonnullorum dubiorum circa praescriptionem delictorum carnis in causis criminalibus clericorum, remissae fuerunt ad hanc sacram Congregationem negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praepositam, ad hoc, ut ea, qua ipsa pollet, competentia in re criminali clericorum, quid in proposita quaestione sentiendum decerneret. Omnibus sedulo perpensis, Emi Patres in Comitiis habitis die IV Martii MDCCCXCVIII haec retinenda censuerunt: tralatitii scilicet iuris esse, in causis criminalibus ecclesiasticis locum habere praescriptionem, et quidem nedum quando iudex procedit ad instantiam privati accusatoris, sed et quando ad vindictam publicam seu ex officio inquirit; huius vero praescriptionis eum proprium effectum esse, *ut solam perimat actionem poenalem,* siquidem per accusatum seu inquisitum, aut per eius procuratorem, expresse de praescriptione in iudicio oppositum fuerit.

Exinde facile est deprehendere, integrum tum accusandi tum inquirendi ius manere usquedum expresse non opponatur praescriptio, et omnino tenere iudicium, si eadem opposita minime fuerit.

Quod si in iudicium praescriptio deducta fuerit et legitima recognoscatur, tunc perimit quidem actionem criminalem, at non civilem, quae forte ex eodem delicto promanet; et hinc, non obstante praescriptione, reum manere obnoxium omnibus effectibus canonicis non criminalibus ex patrato delicto provenientibus manifesti iuris est. Immo licet praescriptione actio poenalis extinguatur, non tamen tollitur exceptio, quae perpetuo manet; iuxta iuris effatum: « Temporalia ad agendum, perpetua sunt ad excipiendum »; ideoque delictum illud, etsi praescriptum, potest reo semper opponi per modum exceptionis, eique obest, si ad ecclesiasticas provisiones concurrere vellet.

Quod autem spectat ad tempus necessarium ad dictam praescriptionem inducendam, regula generalis est, actionem iniuriarum spatio unius anni; crimen peculatus et delicta carnis spatio quinque annorum; caetera vero crimina spatio viginti annorum a die commissi delicti continuorum praescribi. Verumtamen si agatur de delictis, quae successiva sunt et permanentia, in his nulla praescriptio locum habet nisi a die cessantis delicti; quemadmodum si delictum fuerit *totaliter* occultum, praescriptionem non a die commissi criminis, sed a die scientiae accusatoris vel inquisitoris currere placet.

Illud demum haud praetereundum est, quod criminibus raptus, stupri per vim illati, et adulterii cum incestu coniuncti, nonnisi lapsu viginti annorum praescribatur; criminibus vero suppositi partus, parricidii, assassinii, laesae maiestatis, duelli, falsae monetae, apostatatus, haeresis, simoniae, concussionis, abortus et sodomiae nullo umquam tempore praescribatur, sed perpetuo horum criminum rei, dum vivunt, accusari et inquiri possunt.

Quibus omnibus Ssmo Domino Nostro relatis, in audientia habita ab infrascripto Cardinali Praefecto die XXI Martii anno MDCCCXCVIII, Sanctitas Sua sententiam Eminentissimorum Patrum adprobare dignata est.

Haec significanda habui Amplitudini Tuae, cui fausta et prospera omnia a Deo adprecor.

Amplitudinis Tuae

Romae, die XXII Martii MDCCCXCVIII.

Uti Frater

✠ S. CARD. VANNVTELLI *Praef.*

A. TROMBETTA *Secr.*

ALLOCVTIO

HABITA IN CONSISTORIO

DIE XXIV MARTII ANNO MDCCCXCVIII

—

VENERABILES FRATRES

Gratum quidem Nobis in summa senectute solatium anni initia praebuere: significationes animorum dicimus undique adlatas hoc tempore, quae salutariter excitata in pontificatum maximum studia auctamque pietatem popularem testantur. Verumtamen si iucunda ad cogitandum ista sunt, ac spem aliquam meliorem videntur ostendere, nostis ex adverso quam multa premant ad perpetiendum acerba. Quod enim saepius hoc ipso ex loco nominatimque sexdecim ante mensibus conquesti ad vos sumus, divino muneri officioque Nostro nihil est de libertate debita restitutum. Permanent, ut videtis, eaedem asperitates rerum, eademque circumiecta vis est incommodorum. In his deflere silentio, quam commemorare iniurias malumus haud ita pridem avitae fidei in oculis prope Nostris impune renovatas: atque his ipsis postremis diebus oblata civitati exempla pravi moris deterrima. Unum non silebimus, videlicet cum iustitia quam valde discrepet illa in

commemorando captae Urbis dominatu ostentatio recens. At vero, quoscumque casus tempora invexerint, sunt plane Apostolicae Sedis iura multo sanctiora, quam ut aboleri aut mutari iniuriae diuturnitate queant.

Muneris Nostri auctoritatem sibi potissimum hodie deposcit Ecclesia Antiochena Graecorum-Melchitarum, in viduitate scilicet anno superiore relicta ob interitum Venerabilis Fratris Gregorii Jussef Patriarchae, qui eam diu rexerat atque integre. Cum alium subrogari in demortui locum oporteret, Episcopi graeci ritus eius rei caussâ ad Synodum convenerunt, idque mense Februario proximo in monasterium Congregationis Basilianae Alepinae Sanctissimo Salvatori dicatum in oppido Sarba, in monte Libano: latisque de more suffragiis, Patriarcham dixere Venerabilem Fratrem Petrum Geraigiry, episcopum Caesariensem Panaeensem Graecorum-Melchitarum. De negotio universo litteras subinde ad Nos dederunt episcopi suffragatores, itemque dedit Patriarcha delectus, adiecta, ut assolet, fidei catholicae professione suique in romanam apostolicam Ecclesiam obsequii testificatione: quibus eisdem litteris cum is, tum illi postulant ut electionem confirmare sacrique Pallii honorem electo tribuere apostolica auctoritate velimus. Est profecto cur arbitremur futurum ut Venerabilis Frater Petrus Geraigiry honore et munere sapienter atque e salute communi fungatur. Quamobrem tota caussâ ad cognoscendum permissa nonnullis S. R. E. Cardinalibus e sacro Consilio christianae fidei propagandae pro negotiis orientalis ritus, de eorum sententia Venerabilem Fratrem

supra dictum Patriarcham confirmandum, eique Pallium, de corpore beati Petri sumptum, concedendum hodie censuimus.

Itaque auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra confirmamus et approbamus electionem seu postulationem a Venerabilibus Fratribus Graeco-Melchitarum nationis episcopis factam de persona praedicti Petri Geraigiry episcopi, quem a vinculo, quo tenebatur, Ecclesiae Caesariensis Panaeensis Melchitarum absolvimus, ac transferimus ad commemoratam Patriarchalem Antiochenam Graeco-Melchitarum Ecclesiam, praeficientes ipsum in Patriarcham et Pastorem eiusdem nationis, prout in decreto et schedula consistorialibus exprimetur.

In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

Iam de viris egregiis duobus Cardinalibus auctoritate Nostra creatis atque in pectore reservatis, id scitote utrumque naturae cessisse. Quem Nos casum, uti facile iudicabitis, sane tulimus dolenter. Eis tamen si praemium virtutis caducum ereptum morte est, at mansurum confidimus divina bonitate in caelo datum.

Illud nunc restat ut de supplendo ordine episcoporum agamus.

EPISTOLA

DILECTO FILIO
MODERATORI EPHEMERIDIS « HARMONIAE »
ATHENAS

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ephemeridem, cui ab Armonia nomen, quartum iam annum ingredi accepimus, ex quo catholicae veritati illustrandae ac vindicandae strenuam dat operam. Id tibi ceterisque, qui in ea scribenda edendaque elaborant, gratulamur ex animo; utque alacri voluntate insistatis coeptis, pro illa qua graecorum gentem prosequimur caritate, vehementer hortamur. Nec vobis plane deerit unde civium mentes catholicae Ecclesiae Sedique Apostolicae concilietis; commemorata nempe coniunctione quae, tot saeculorum decursu totque argumentis probata, romanam inter graecamque Ecclesiam penitus intercessit; itemque revocata Romanorum Pontificum memoria, eorum videlicet qui, natione graeci, sapientia, sanctitate rerumque gestarum gloria quum Ecclesiae fuerunt utilitati, tum patriae

ipsorum decori ornamentoque maximo. Studium igitur vestrum fortunet Deus. Nos vero, suscepti laboris praemium suscipiendique stimulum, Apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVI Martii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

DE

IMMVTATIONE TITVLI DIOECESIS VINCENNOPOLITANAE

IN INDIANOPOLITANAM

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Ecclesiarum omnium cura Nobis commissa divinitus postulat, ut quae rei sacrae procurationi melius gerendae facere possint sollicito studio praestemus, et in omnes catholici orbis partes vel longo terrarum marisque tractu seiunctas oculos mentis Nostrae convertamus. Iam vero per similes Apostolicas litteras die VI Maii mensis anno MDCCCXXXIV datas in provincia ecclesiastica Cincinnatensi Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis erecta fuit dioecesis Vincennopolitana cum Episcopali residentia in urbe *Vincennes*, a qua praedictus titulus desumptus fuit. Nunc autem cum Venerabilis Frater Franciscus Silas Chatard hodiernus illius dioecesis Episcopus enixe postulaverit a Nobis, ut propter mutatas conditiones dioeceseos eius titulus et Episcopalis residentia a Vincennes mutarentur in Indianopolim; Nos omnibus rei momentis attente

ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, consideratis rationibus a praefato Ordinario allatis, nec non Episcoporum comprovincialium suffragiis, votis huiusmodi annuendum existimavimus. Quae cum ita sint, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi perpetuumque in modum memoratae dioecesis residentiam a Vincennes in Indianopolim edicimus transferendam, atque exinde titulum illius a Vincennopolitana dioecesi in Indianopolitanam mutamus. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XXVIII Martii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
CLAVDIO EPISCOPO SAGIENSI
SAGIVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Sacrarum disciplinarum in Seminariis florere studia tanti quidem refert quanti sacerdotes aptos parari populis, qui rite eos imbuant et ad veritatem informent. Eam ob rem discessuro tibi ad Sagiensem Ecclesiam, nihil potius habuimus quam ut animum tuum excitaremus ad theologiae studia in alumnis cleri tui promovenda. Id te iam alacri voluntate esse aggressum tuae quidem testantur litterae, theologicaeque probant elucubrationes ad Nos missae. Gratulamur igitur tibi, alumnorumque tuorum diligentiam in Thomae Aquinatis doctrinis perdiscendis laudatam volumus. Quae ut voluntas vigeat optatosque edat fructus, tibi, Venerabilis Frater, ac Seminarii tui doctoribus et

alumnis Apostolicam benedictionem, benevolentiae Nostrae testem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VIII Aprilis MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
CAROLO EPISCOPO TRIVENTINO
TRIVENTVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Triventinam dioecesim vix moderandam aggressus, eo prudenter animum advertisti ut sacrarum disciplinarum studia novo sapientique impulsu promovenda curares. Etenim desideriis edictisque Nostris, ut par erat, obsequutus, homines sacri cleri eiusdemque cleri alumnos ad Thomae Aquinatis doctrinas pro merito faciendas probeque perdiscendas ac tuendas, instituta in eam rem Academia, excitasti. Huius Academiae leges auspicalemque a te sermonem habitum libenter accepimus. Dumque te de industria diligentiaque tua laudamus, clerum tuum ut tibi strenue obsecundet exhortamur. Idque ut divinorum munerum subsidio felicius eveniat, tibi eidemque

clero Apostolicam benedictionem, testem benevolentiae Nostrae, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVI Aprilis MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
PRAEFECTVRA APOSTOLICA FLVMINIS ORANGE
IN AFRICA AVSTRALI
IN VICARIATVM APOSTOLICVM ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Ex debito pastoralis officii Nobis divinitus commissi ad eas potissimum Dominici gregis partes curas Nostras intendimus, quae longo terrarum marisque tractu seiunguntur, et quae illarum incolumitati ac bono expedire intelligamus, interposita Nostra auctoritate, pro re ac tempore praestare satagimus. Iamvero cum relatum Nobis fuerit, in Apostolica Praefectura fluminis Orange in Africa Australi, Instituto Missionariorum Oblatorum sancti Francisci Salesii concredita, eos catholicam religionem obtinuisse profectus, qui suaderent optimum fore consilium, si ad bonum fidei ibidem amplius promovendum Praefectura in Vicariatum Apostolicum erigeretur; Nos, omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, statuque illius Missionis diligenter ad examen revocato, haec quae infra scripta sunt decernenda

existimavimus. Nimirum motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, Praefecturam Apostolicam fluminis Orangensis, iisdem quibus modo confiniis continetur, in Vicariatum Apostolicum erigimus, praefato Instituto Religioso, ut antea, commissum. Praedicti autem novi Vicariatus fines sequentes sunto: nempe ad Septentrionem gradus vicesimus tertius latitudinis Australis ea lege ut civitas *Rehoboth* cum suo territorio ad Missionem pertineat; ad Orientem gradus vicesimus longitudinis *Greenwich,* flumen Orange et provinciae Carnarvon et Fraserburg; ad Meridiem provinciae Tulbagh et Clanwilliam; ad Occidentem Oceanus Atlanticus. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die II Maii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

VICARIATVS APOSTOLICVS PONTIACENSIS IN CANADA

IN DIOECESIM PEMBROKENSEM ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Cum ex hac beati Petri Cathedra tamquam e sublimi specula in omnes Dominici gregis partes oculos mentis Nostrae convertamus, quae rei sacrae procurationi melius gerendae facere possunt sedulo studio praestare maturamus. Iam vero cum in Vicariatu Apostolico Pontiacensi provinciae ecclesiasticae Octaviensis in Canada iam inde ab anno MDCCCLXXXII erecto res catholica felici incremento aucta fuerit, numeroque fidelium et institutis floreat, peropportunum Nobis visum est Vicariatum eumdem ad dioecesis gradum evehere. Itaque omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, memoratum Vicariatum Pontia-

censem in dioecesim erigimus, novamque dioecesim ab urbe *Pembroke,* ubi eiusdem Sedes constituitur, Pembrokensem esse nominandam edicimus. Decernimus insuper ut, iuxta preces communi consilio Nobis porrectas a Venerabilibus Fratribus Episcopo Peterboroughensi et Vicario Apostolico Pontiacensi, nova Sedes Pembrokensis augeatur territorio Missionis vulgo dictae *Lacus Timagamuig* e dioecesi Peterboroughensi dismembrando, atque huic Peterboroughensi dioecesi vicissim accedat Missio dicta *Longi Lacus,* quae huc usque ad Pontiacensem Vicariatum pertinuit. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quocumque quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die IV Maii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

VICARIATVS MANCIVRIAE DIVIDITVR

ET NOVVS VICARIATVS MANCIVRIAE SEPTENTRIONALIS ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, et quae sacrae rei procurationi melius gerendae facere possunt, ea Nos ut sedulo studio praestemus supremi admonet Apostolatus munus, quo in terris licet immeriti fungimur. Iamvero cum Vicariatus Apostolicus Manciuriensis in Sinis postremis hisce temporibus maxime in catholicae fidei amplificationem fuerit progressus, proindeque pars Septentrionalis eiusdem Vicariatus omnia obtinuerit elementa ad novum efformandum ex semetipsa Vicariatum Apostolicum; Nos omnibus rei momentis attento ac sedulo studio perpensis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, precibus annuentes Venerabilis Fratris Laurentii Guillon Vicarii Apostolici Manciuriae, de Fratrum eorumdem consilio quae infra scripta sunt decer-

nenda existimavimus. Nimirum motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, e praefato Vicariatu Manciuriensi provincias *Kirin* et *Le-Lung-Kiang* seiungimus sive dismembramus. Praeterea volumus, ut hae provinciae sic a veteri Manciuriensi Vicariatu seiunctae novum Vicariatum Apostolicum constituant nomine Manciuriae Septentrionalis, utque pars inferior, quae praesenti Vicario Apostolico relinquitur, Vicariatus Manciuriae Meridionalis posthac appelletur. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quocumque quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die x Maii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. Card. MACCHI

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
VICARIATVS APOSTOLICVS GALLENSIS IN MAIORI BRITANNIA
IN DIOECESIM MENEVIENSEM ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, quaeque rei sacrae procurationi melius gerendae facere possint, ea Nos pro supremi Apostolatus officio Nobis divinitus commisso libenter exsequi satagimus. Iamvero cum per Apostolicas litteras die IV Martii mensis anno MDCCCXCV datas erectus fuerit Vicariatus Apostolicus Gallensis in Maiori Britannia, qui omne regionis Gallensis *Wales* territorium complectebatur, excepto Comitatu Glomorganshire, nunc autem attentis sat florentibus ibidem conditionibus religionis, aliisque rerum adiunctis perpensis, peropportunum visum sit Vicariatum eumdem ad dioecesis dignitatem evehere; Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec quae infra scripta sunt decernenda existimavimus. Itaque motu pro-

prio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, Vicariatum Gallensem in Maiori Britannia cum actuali extensione territoriali in dioecesim erigimus Meneviensem in memoriam veteris huius nominis Ecclesiae appellandam, cum residentia tamen in urbe *Wrexham*. Decernentes praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XII Maii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

EPISTOLA

AL SIGNOR CARDINALE
ANDREA FERRARI
ARCIVESCOVO DI MILANO

Signor Cardinale

Non poteva l'animo Nostro non commuoversi grandemente nell'apprendere i gravi tumulti avvenuti in varie regioni d'Italia, e i gravissimi, onde venne nei trascorsi giorni funestata Milano. Lugubre al Nostro pensiero si presentava tale spettacolo di sovversivi attentati e di spargimento di sangue cittadino, non meno pel male che rivelava che per quello che presagiva. Nè poteva, invero, il reo seme da lungo tempo sparso impunemente nella penisola con tanto pervertimento d'idee, con tanta corruzione di costumi e non minore danno della religione, non rendere amari frutti. Perciò era da attendersi che l'eloquenza dei fatti facesse rinsavire coloro, i quali, dopo avere osteggiato la salutare efficacia della Chiesa ed allontanato Dio dalla società, toccavano or ora con mano le rovine dell'opera demolitrice proseguita con tanto studio. Scorgiamo invece, non senza dolore, come essi, giovandosi

del presente momento, dànno sfogo alle più malevole insinuazioni, traducendo quasi rei delle riprovevoli sommosse onesti cittadini, presi di mira sol perchè devoti alla Chiesa e all'Apostolica Sede, ignorando, o fingendo d'ignorare, che le sommosse popolari non è la Chiesa che le insegna, nè i cattolici che le promuovono; ma ch'è d'uopo cercarne altrove gli autori ed i complici. — In sì critici momenti, Noi avremmo desiderato che ella, Signor Cardinale, si fosse potuto trovare nella sua diletta Milano, conciliatore di pace ed apportatore di conforto; il togliere però motivo da questo fatto, che senza malevole prevenzioni sarebbe stato forse meno osservato, per lanciare sul capo dell'unto del Signore un torrente d'ingiurie, e trascinare tra mille vituperî un membro del Sacro Collegio, che è con particolare vincolo congiunto a Noi e alla Sede Apostolica, come da parecchi giorni con manifesta cospirazione settaria si vien facendo, è oltraggio che se contrista Noi grandemente, non può non recare sdegno ad ogni animo cristianamente civile. Siamo persuasi che non è tanto la persona di lei, che ha dato in ogni occasione nobile esempio di carità pastorale, a cui sono rivolte le ire; quanto il principio rappresentato da lei, cioè di tenere, sulle orme dei santi Ambrogio e Carlo, intimamente unito a questa Cattedra Apostolica il gregge affidatole. Peraltro non comprendiamo a qual bene possa condurre cotanto infierire contro l'autorità di un vescovo, quando si sente scossa con eccessi di violenza la stessa autorità sociale. — Se tale scatenamento di

passioni, frutto della prevalenza settaria, non può non essere per Noi cagione di vivo rammarico, Ci è tornato a conforto l'apprendere le testimonianze di devozione e di stima a lei spontaneamente offerte, in risarcimento delle patite ingiurie, da cotesto Capitolo metropolitano e Clero addetto alla cura delle anime nella città e nel suburbio. Amiamo anche sperare che il laicato cattolico milanese, di cui lodammo più volte la energia e costanza di propositi e l'attaccamento alla Chiesa, non si lasci punto scoraggiare, anzi più unito nell'ossequio e nell'affetto al suo pastore perseveri saldo nei principî religiosi, in cui precipuamente è riposta la salvezza stessa della patria.

Non ha molto Ci siamo consolati delle splendide dimostrazioni di fede e pietà, date dai Milanesi, nel decimoquinto centenario del loro santissimo Protettore. Ed ora Ci è grato rinnovare ad essi ed al loro pastore i sensi della Nostra speciale benevolenza.

A tale uopo impartiamo con tutta l'effusione del Nostro paterno affetto a lei, Signor Cardinale, al Clero ed al popolo affidato alle sue pastorali cure l'Apostolica benedizione.

Dal Vaticano, 22 Maggio 1898.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

DE

ERECTIONE ARCHISODALITATIS PRECVM ET PIORVM OPERVM

PRO REDITV ECCLESIARVM DISSIDENTIVM

AD CATHOLICAM VNITATEM

SVB PATROCINIO B. M. V. IN CAELVM ASSVMPTAE

IN ECCLESIA ANASTASIAE BYZANTII

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Cum, divini Pastoris auspicio et numine, magni momenti illam aggressi fuerimus operam, quae eo contendit, ut dissidentes Orientalium christianorum greges ad catholici ovilis unitatem reducantur; iucundo quidem accepimus animo has Nostras curas Apostolicas illic uberes iam fructus edidisse. Magnopere igitur laetamur Augustinianos ab Assumptione catholicae fidei studio vehementer incensos atque huic beati Petri Sedi devinctissimos, non satis habentes tum veteribus tum novis pietatis argumentis obsequium erga Romanam Cathedram in Occidente fovere, pro viribus etiam adlaborare, ut operibus a Sancta Sede sibi praestitutis nobilissimam huiusmodi metam vel in

Oriente pertingant. Quapropter eos iam de Latinis atque Orientalibus, praesertim in Bulgaria et in Turcarum Imperio meritos, pari ac pro egregie factis in Palaestinae regimine laude prosequimur, utpote qui epistola Nostra *Adnitentibus Nobis* permoti, sive in urbe Constantinopoli, sive in Asia minore templis, non minus quam institutis, seminariis, scholis, studiis ac zelo animarum eximia in rem catholicam contulerint beneficia. Neque dissimili laude Nostra dignae videntur sacrae Virgines eiusdem Societatis, Sorores scilicet Oblatae ab Assumptione nuncupatae, quae multiplici caritatis industria eorumdem populorum animos sibi devinciunt, atque haud parvo sunt subsidio Missionibus eorumdem religiosorum, qui curam illarum Oblatarum per eas regiones habent. Quae cum ita sint, memoratis Augustinianis ab Assumptione, de divina gloria tam sollicitis, spiritualem sive Latinorum sive Graecorum administrationem iam eis pro sedibus concessam, quas ad Stambul in urbe Constantinopoli et ex adverso ad Kadi Keni in Chalcedone, et in reliqua Asia minore nec non Gallipoli possident aut sunt possessuri, praesentium tenore auctoritate Apostolica Nostra confirmamus, simulque adiicimus, ut eamdem spiritualem administrationem pro Latinis ac fidelibus Graeco-Slavonici ritus in cunctis Bulgariae sedibus, ubi hoc pro Latinis munere funguntur, libere liciteque exercere, ac sollemnia officia quoque seorsum ritu apte ac decore agere queant. Cum vero ad caelestem opem in tanto christianae unitatis negotio implorandam pia Sodalitas sub patrocinio B. M. V. in caelos assumptae

ab illo sacerdote, pietate ac doctrina insigni, animarumque salutis studiosissimo, Emmanuele d'Alzon eiusdem Augustinianorum ab Assumptione Congregationis Legifero Patre quinque et viginti abhinc annis erecta sit, et ab eius successore Francisco Picard, in quo eiusdem viri spiritus integer viget, maiore in dies cum gratia augeatur, Nos huiusmodi Consociationem, quae Sodales non modo inter Latinos sed inter Orientales quoque variorum rituum excipit, eosque ad Ecclesiae unitatem precibus operibusque multimodis provehendam etiam atque etiam adhortatur, adeo ut christianos ipsos dissidentes ad precandum cum eadem intentione excitet, veluti iam peculiari benevolentia pluries complexi sumus, ita nunc novis honoribus ac privilegiis libenter decoramus. Idque eo propensius facimus, quod cum Nostra permagni referat. ut ea Sodalitas longe lateque propagetur, fideles quotquot sunt, quibus catholicus honor maxime est curae, impense in Domino ut in eamdem Sodalitatem sua dent nomina cohortari volumus, et Consociationem ipsam de necessitate monere humiles multasque omnipotenti Deo, praesertim in augustissimo Eucharistiae Sacramento latenti, preces effundendi ac Deiparam Virginem exorandi, quibus fiat ut omnes Orientis dissidentes ad Romanum Pontificem quamprimum revertantur. Quare universos et singulos. quibus hae Nostrae litterae favent, a quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, si quas forte incurrerint, huius tantum rei gratia absolventes et absolutos fore censentes, hisce

litteris, praedictam Sodalitatem precum et piorum operum pro reditu ecclesiarum dissidentium ad catholicam unitatem sub titulo B. M. V. in caelum assumptae in Archisodalitatem Primam-Primariam auctoritate Nostra cum solitis privilegiis perpetuum in modum erigimus et constituimus, eiusque sedem in Ecclesia et aedibus Seminarii Augustinianorum ab Assumptione sub titulo Anastasiae Bizantii collocamus, certa spe freti, ut ex hoc Orientis centro quasi a copiosissima fonte aliae multae eiusdem instituti Sodalitates tamquam rivuli deriventur. Archisodalitatis autem leges seu statuta, quae octo capitibus comprehenduntur, pari auctoritate Nostra adprobamus, eamque in fide et tutela ponimus imprimis magnae Genitricis Dei; deinde caelestes ei Patronos advocamus s. Michaelem, ss. Apostolos Petrum et Paulum, ac sanctos Orientis Protectores, nominatim s. Andream, s. Ioannem Chrysostomum, s. Basilium, s. Gregorium Nazianzenum, et ss. Cyrillum ac Methodium Slavoniae Apostolos, quorum memoriam cultumque iam inde ab anno MDCCCLXXX amplificavimus. Apostolica auctoritate Nostra, tenore praesentium, sacerdoti dilecto filio Francisco Picard hodierno Congregationis ab Assumptione nuncupatae Praeposito Generali suisque in hoc honoris atque auctoritatis gradu successoribus Archisodalitatis Praesidibus, Curionibus ac Sodalibus ab eodem delegandis, praesentibus et futuris, ut ipsi alias Sodalitates eiusdem nominis atque instituti, ubique locorum domus et ecclesiae Congregationis adsint, erigere, aut ubique terrarum iam existentes, servatis

tamen forma Constitutionis Clementis Papae VIII decessoris Nostri aliisque Apostolicis ordinationibus super hoc editis ad Archiconfraternitatem supra dictam aggregare, illisque omnes et singulas indulgentias Archisodalitati concessas aliisque communicabiles communicare possint ac valeant, eadem auctoritate Nostra item perpetuo concedimus ac largimur. Indulgentiarum autem modum hunc constituimus: Indulgentiam plenariam consequendi, servatis servandis, ius esto Sodalibus: I. Die aditus ad Archisodalitatem; II. In articulo mortis; III. In festivitate Assumptionis B. M. V.; IV. In festo Beatae Mariae Virginis Perdolentis, quod feria sexta intra hebdomadam Passionis celebratur; V. In festivitate Exaltationis SSmae Crucis; VI. In diebus festis s. Andreae, s. Ioannis Chrysostomi, ac ss. Cyrilli et Methodii. Partialem vero Indulgentiam septem annorum totidemque quadragenarum Sodalibus, servatis pariter servandis, concedimus festivitatibus Immaculatae Conceptionis, Praesentationis, Annuntiationis, Visitationis, ac Purificationis B. M. V., nec non diebus festis s. Michaelis, s. Ioannis Baptistae, cuiusque Apostolorum, s. Basilii, s. Gregorii Nazianzeni, s. Augustini, s. Athanasii ac s. Stephani; item tercentum dierum die hebdomadalis vel mestruae Concionis, de qua in articulo octavo statutorum sive legum; et centum denique dierum pro quolibet opere bono, quod sive mortificationem aliquam offerendo, sive praesidia aut eleemosynam persolvendo ex Consociationis praescripto Sodales exercuerint. Ut vero Uniates Graeci vel Slavi ceterique

omnes iisdem gratiis spiritualibus fruantur, Apostolica auctoritate Nostra largimur, ut hi aeque ac Sodales latini praedictas indulgentias lucrari queant, si pares preces in suo quisque ritu vel liturgia recitaverit, ubi huiusmodi preces, sicut Oratio Dominica, Angelica Salutatio, ac minor Doxologia existant. Liceat autem Sodalibus, si velint, his omnibus et singulis indulgentiis tum plenariis tum partialibus labes poenasque defunctorum expiare. Decernentes has Nostras litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque speciali licet atque individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XXV Maii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
PIA PRO DEFVNCTIS ARCHISODALITAS
IN CIVITATE CLVNIACENSI ERIGITVR

—

LEO PP. XIII

AD FVTVRAM REI MEMORIAM

Dies secunda mensis Novembris sacra Commemorationi christianorum vita functorum, quos purgatorius ignis sideribus inserendos emundat, singularem prorsus habet hoc anno ad pietatem commendationem. Saeculum enim eo die feliciter clauditur nonum, ex quo s. Odilo Abbas Cluniacensis, divino afflante Spiritu, edixit monachis suis, ut adquiescentibus fratribus vitaeque admissa expiantibus pia supplicatione caelestia gaudia maturarent. Quae quidem salutaris atque optima pietatis consuetudo cum mire conveniat caritati christianae planeque consentanea sit illi Machabaeorum: *Sancta et salubris est cogitatio pro defunctis exorare ut a peccatis solvantur,* Ecclesia Dei non modo probavit, sed libenter amplexa est, interque christianos totius orbis catholici voluit esse communem. Quapropter saecularia ista sollemnia non dubitamus quin militanti in

Ecclesia, quae fraterno foedere cum purganti coniungitur, pie sancteque recolantur: sed iure quodam suo peraget ea certe dioecesis Augustodunensis, quae sancti viri nobilitata olim praesentia, retinet adhuc extantes ruinas, quasi reliquias, monasterii, quod numero, industria, sanctitate quondam floruit monachorum. Propterea haud mirum est si dilectus Filius Noster Adolphus Ludovicus Albertus S. R. E. Cardinalis Perraud ex dispensatione Apostolica Episcopus Augustodunensis supplices Nobis preces adhibuerit, ut in tanti faustitate eventus sibi et populo suae fidei commisso aliquod ne graveremur Apostolicae benevolentiae atque auctoritatis Nostrae pignus impertire, quod spirituali omnium saluti bonoque aeterno animorum beneverteret. Nos benigne optimis eiusdem Antistitis precibus optatisque obsecundare volentes, et adducti spe bona futurum ut ex mortuorum recordatione vivi ad novissimorum meditationem et ad christiana officia magis excitentur, de omnipotentis Dei misericordia ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, Apostolica auctoritate Nostra, praesentium tenore, in ecclesia parochiali Deo sacra in honorem Beatae Mariae Virginis civitatis Cluniacensis Archisodalitatem cum privilegiis atque indulgentiis omnibus, quibus utitur fruitur Archiconfraternitas Orationis et Mortis in hac Alma Urbe existens, erigimus perpetuum in modum atque instituimus. Huius autem Archisodalitatis Statuta, quae ad Nos probanda sunt perlata, Apostolica auctoritate rata habemus et confirmamus, valde collaudantes eiusdem propositum quod sibi suscepit,

movendi nempe studium populi christiani ad preces bonaque opera pro animabus defunctorum, quarum sordes a terrestri limo inhaerentes per flammas expiatrices purgantur. Archisodalitatis autem a Nobis sic erectae Praesidibus et Sodalibus praesentibus et futuris ut ipsi alias quascumque Sodalitates eiusdem nominis atque instituti in tota Gallia eiusque Coloniis, servatis tamen forma Constitutionis Clementis VIII decessoris Nostri aliisque Apostolicis Ordinationibus desuper editis, aggregare, illisque omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes ipsi Archisodalitati concessas et aliis communicabiles communicare licite possint et valeant, eadem auctoritate Nostra his ipsis litteris concedimus, largimur. Praeterea omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus vere poenitentibus et confessis ac sancta Communione refectis, qui a die postrema mensis Octobris ad diem nonam mensis Novembris inclusive, et die festo sancti Odilonis ecclesiam supra dictam vel ecclesiam parochialem sancti Marcelli devote visitaverint, ibique pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpapatione, peccatorum conversione, ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo die praefatorum ex cuiusque fidelium arbitrio eligendo id egerint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem, quam etiam animabus christifidelium, quae Deo in caritate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicare possint, hoc anno tantum concedimus. Ut vero fideles facilius participes facti sint

caelestium munerum, Confessariis omnibus legitime probatis et ab Ordinario designatis facultates eas omnes impertimus, quae numerantur in Constitutione Nostra die XV Februarii MDCCCLXXIX data, cuius prima verba *Pontifices Maximi,* iis omnibus exceptis, quae in eadem Constitutione excipiuntur. Sacerdotibus vero eadem die Commemorationis defunctorum hoc anno tantum facultatem facimus, ut secundam Missam pro defunctis, dummodo tamen in prima ablutionem non sumpserint, et reliquae conditiones in sacris ritibus servandae serventur, in dictis duabus ecclesiis parochialibus celebrare, et durante Iubilaei tempore etiam Sacrum solemne pro defunctis etiamsi occurrant festa duplicia peragere licite possint et valeant. Haec omnia concedimus, decernentes has Nostras litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XXV Maii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

DECRETVM

QVO

TITVLVS ARCHIDIOECESIS SANCTAE FIDEI NEOGRANATENSIS

IN BOGOTENSEM IMMVTATVR

—

Obsequiose exposuit Sanctissimo Domino Nostro Leoni Papae XIII R. P. D. Bernardus Herrera Restrepo Archidioecesis Sanctae Fidei Neogranatensis in Republica Columbiana Archiepiscopus, alias existere, ut in novo Mexico, in Republica Argentina Episcopales civitates, quae nomine Sanctae Fidei appellantur: ex quo fit ut interdum occasio praebeatur erroribus, praesertim cum litterae ab Apostolica Sede ad illorum locorum Ordinarios expediuntur. Significavit insuper idem Antistes principem civitatem suae Archidioecesis, quae pariter Reipublicae Columbianae princeps est, in omnibus documentis tum publicis tum privatis *Bogotà* simpliciter appellari ac veterem denominationem, nempe Sanctae Fidei Neogranatensis ab omnibus hodie ignorari. Hisce de causis praedictus Archiepiscopus Sanctitati Suae humillime supplicavit, ut actualis denominatio *Sanctae Fidei Neogranatensis,* qua Archidioecesis Bogotensis hodie appellatur, in posterum mutetur; ita ut eadem Archiepiscopalis Ecclesia cum respectiva

Antistitum denominatione *Bogotensis* in Columbia vocetur. Sanctitas Sua, me infrascripto Secretario sacrae Congregationis rebus Consistorialibus praepositae referente, eorum quae a praefato Archiepiscopo relata sunt, ratione habita, oblatis precibus benigne annuendum censuit, ac de Apostolicae potestatis plenitudine, suppressa veteri denominatione *Sanctae Fidei Neogranatensis*, qua usque nunc Metropolitana Ecclesia in civitate Bogotà appellata est, decrevit et mandavit ut in posterum dicta Archidioecesis Sanctae Fidei Neogranatensis, cum respectiva Ordinariorum denominatione, Archidioecesis *Bogotensis* in Columbia in actis ecclesiasticis appelletur et nominetur, iussitque hac super re praesens expediri Consistoriale decretum, et referri inter acta eiusdem Sacrae Congregationis Consistorialis.

Datum Romae, hac die VIII mensis Iunii anno Domini MDCCCXCVIII.

CAROLVS NOCELLA S. C. C. *Secretarius.*

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
AVGVSTINO ARCHIEPISCOPO TAVRINENSI
AVGVSTAM TAVRINORVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quae nuper per Italiam omnem publicae pacis osores miscuerunt ac turbaverunt, iis Nos gravissime perculsi sumus, non modo quod civium securitatem tollerent, verum etiam quod inde occasio temere quaesita sit adversus religionem sanctissimam hostilius agendi. Haec tamen inter, litteras a te Venerabilique Fratre Archiepiscopo Vercellensium accepimus solatii plenas, quibus significabatis qua frequentia catholici homines convenerint undique ad sacrosanctam Christi Sindonem venerandam, quamque ardenti studio multiplicique testimonio fidem vigentem animis publice adseruerint. Enimvero ex hisce fidei ac pietatis argumentis spes inditur bona, Deum indulgentissimum meliora Italiae gentibus daturum. Frustra etenim servandae concordiae adlaboratur religione posthabita, sine qua

ius fasque omne deleri oportet. Huc sane pertinent hortationes Nostrae; idque ut alte animis insideat, patriae caritate adacti, assidua instantique prece a Deo ipso contendimus. Tibi interea ac Vercellensium Antistiti benevolentiam Nostram testati, Apostolicam benedictionem, auspicem divinorum munerum, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIII Iunii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
ALFREDO MAME
CAESARODVNVM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Abhinc mensibus binis vitam Christi Domini accepimus, a te, omni librario artificio, splendidissime editam et imaginibus distinctam, quas Iacobus Tissot aquatis coloribus depinxit. Nuper vero novam Psalterii editionem obtulisti ad recentissimas leges exactam, quas Sacra Congregatio ritibus cognoscendis, iussu Nostro, edixit. Iterato hoc librorum munere, quod Nos libenter habuimus, confirmatam perspeximus, dilecte fili, tum observantiam, qua Sedem Apostolicam colis, tum laudem, quam in liturgicis libris vulgandis iure es promeritus. Ut autem pro delato officio gratias referamus, Apostolicam benedictionem, divi-

narum gratiarum auspicem, tibi tuisque amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIV Iunii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
PECVLIARES QVAEDAM INDVLGENTIAE AC PRIVILEGIA
OBLATIS SAECVLARIBVS ORDINIS SANCTI BENEDICTI
IN PERPETVVM CONCEDVNTVR

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Quum Nobis in sublimi Principis Apostolorum Cathedra, nullis quidem meritis Nostris, divinitus collocatis nihil antiquius unquam atque mage gratum fuerit, quam ut inclitus Ordo Patriarchae Benedicti tot tantisque nominibus optime de re sacra et publica meritus ad pristinum decus et amplitudinem rediret; quae in illius bonum et incrementum cessura Nobis visa sunt, ea libenti quidem animo praestare maturavimus. Iam vero cum dilectus filius Wildebrandus de Hemptinne, Abbas sancti Anselmi et Primas Ordinis sancti Benedicti, huius paternae Nostrae sollicitudinis memor, Nos enixis precibus flagitaverit, ut omnes indulgentias, gratias et privilegia, Oblatis saecularibus quarumdam Congregationum et praesertim Congregationis Cassinensis a primaeva Observantia dictae concessa.

ad omnes Congregationes Confoederationis Benedictinorum Atratorum benigne extendere dignaremur, Nos maxime opportunum simulque rationi consentaneum fore censentes, ut qui inter se sunt verae fraternaeque Confoederationis vinculo uniti, iisdem possint privilegiis uti frui, votis huiusmodi annuendum existimavimus. Et sane quum nuperrime per Nos statutum sit, ut nemo in posterum et Oblatorum Benedictinorum Associationi et Tertio Ordini sancti Francisci eodem tempore nomen dare possit, congruum quidem videtur, ut Oblatis totius Ordinis Benedictini peculiares quaedam indulgentiae tribuantur, ne dum Tertiarii sunt spiritualibus privilegiis cumulati, prorsus vacui ac destituti similibus gratiis monastici Ordinis Oblati evadant. Quae cum ita sint, de omnipotentis Dei misericordia ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius auctoritate confisi, omnibus et singulis fidelibus saecularibus, qui nunc et in posterum cuilibet Congregationi Oblatorum Ordinis sancti Benedicti nomen suum dederint. si die quo prima vice habitum vel scapulare Oblatorum proprium induant, ac die sollemnis Oblationis sive Professionis vere poenitentes et confessi Ssm̃um Eucharistiae Sacramentum sumpserint, Plenariam, ac tam inscriptis quam in posterum inscribendis fidelibus in quamcumque Oblatorum Ordinis Benedictini Congregationem. qui praecipua festivitate Oblatorum, nempe die festo Praesentationis Virginis Deiparae mensis Novembris vicesimo primo, die festo sancti Henrici caelestis eorumdem Oblatorum Patroni nempe decimo quinto mensis Iulii, die festo san-

ctae Franciscae Romanae pariter ipsorum Oblatorum Patronae videlicet nono mensis Martii, nec non quatuor aliis per annum diebus ad uniuscuiusque ex Oblatis lubitum semel tantum eligendis, a primis vesperis usque ad occasum solis dierum huiusmodi, quamlibet Ecclesiam sive publicum Oratorium ubique terrarum existens singulis annis devote visitaverint, ibique pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione, ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, quo ex iis die id praestiterint, etiam Plenariam; tandem si die festo patroni et titularis Ecclesiae Monasterii, cui inscripti sunt tamquam Oblati, et in Monasteriis ubi existunt plures patroni et titulares, si quolibet ex iis festis diebus item vere poenitentes, confessi, et sacra Synaxi muniti propriam respectivi Monasterii Ecclesiam a primis vesperis usque ad occasum solis dierum huiusmodi singulis similiter annis visitaverint, ibique preces, ut superius est dictum, effuderint, quo praefatorum die id egerint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Praeterea elargimur eisdem Oblatis saecularibus totius Ordinis sancti Benedicti veniam, ex qua duobus tantum per annum diebus semel statuendis una simul coadunati in qualibet terrarum orbis Ecclesia sive publico Sacello, in quo iuxta respectivae Congregationis statuta soleant convenire, vere poenitentes et confessi ac sancta Communione refecti a respectivo Moderatore cum Crucifixo et unico Crucis signo, servatisque

servandis, Nostro et Romani Pontificis pro tempore existentis nomine et auctoritate Plenaria cum adnexa indulgentia Benedictionem recipere queant, adhibita formula iam statuta a fel. rec. Benedicto PP. XIV litteris Encyclicis quae incipiunt *Exemplis Praedecessorum,* et hac iugiter firma remanente lege, nimirum, ut haec Benedictio neque eodem die neque in eodem loco impertiatur, ubi eam impertiat Episcopus. Et facultatem similiter facimus, ex qua ipsi totius Ordinis Benedictini saeculares Oblati sive ut supra congregati a respectivae Congregationis Moderatore, sive etiam singuli privatim a proprio Confessario in actu confessionis accipere valeant generalem absolutionem, uti vocant, seu benedictionem cum adnexa Plenaria indulgentia diebus festis ut infra, videlicet, Conceptionis et Purificationis B. M. V. I., feria sexta post octavam sollemnitatis Sanctissimi Corporis Christi, die festo Exaltationis Sanctissimae Crucis, sancti Iosephi Deiparae Virginis Sponsi, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Nativitatis sancti Ioannis Baptistae, et omnium sanctorum Monachorum festis diebus, adhibita tamen iugiter formula pro Tertiariis saecularibus praescripta per litteras Apostolicas, quae incipiunt: *Quo universi.* Insuper iisdem Oblatis nunc et in posterum in unaquaque Ordinis Benedictini Congregatione existentibus in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes et confessi ac sancta Communione refecti, vel, quatenus id facere nequiverint, saltem contriti nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus, corde devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium

de manu Domini patienti animo susceperint, Plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus: sed praecipimus, ut in huiusmodi benedictione in mortis articulo a quocumque Sacerdote sive saeculari sive regulari impertienda iisdem Oblatis servetur ritus et formula a Constitutione Benedicti PP. XIV rec. mem. praedecessoris Nostri praescripta, quae incipit *Pia Mater*, addito tamen ad *Confiteor* nomine proprii Fundatoris sancti Benedicti, iisque adimpletis piis operibus, quae ad Plenariam indulgentiam acquirendam ab eadem dicti Pontificis Constitutione praescribuntur. Insuper dictis Oblatis saecularibus totius Ordinis sancti Benedicti quoties corde saltem contriti pro defunctis Oblatis sancti Benedicti sacrosanctum Missae sacrificium audierint, vel celebrandum curaverint, vel funeri alicuius Oblati intererint, vel menstruo Oblatorum conventui adsint, septem annos totidemque quadragenas de iniunctis eis seu alias quomodolibet debitis poenitentiis in forma Ecclesiae consueta relaxamus. Quas omnes et singulas indulgentias, peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes etiam animabus christifidelium, quae Deo in caritate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse elargimur. Porro de Apostolica Nostra auctoritate vi praesentium indulgemus, ut dicti Oblati saeculares totius Ordinis sancti Benedicti in locis degentes, ubi Ordinis Ecclesiae non existant, indulgentias concessas fidelibus, qui dictas Ecclesias festis per annum quibusdam diebus rite visitaverint, servatis

servandis lucrari queant, quolibet alio publico templo visitato iisdem illis diebus; simulque ut legitime impediti quominus ad sacram Synaxim accedant, vel Ecclesias Ordinis visitent designatis anni diebus, indulgentias omnes supra dictas et absolutiones etiam generales et quaslibet alias iisdem Oblatis concessas indulgentias lucrari valeant Dominicis immediate respective sequentibus, dummodo reliqua quae iniuncta sunt pietatis opera rite in Domino praestiterint. Tandem ut dictis Oblatis saecularibus Ordinis sancti Benedicti ubique terrarum existentibus facilior per Nos ad assequendas indulgentias muniatur via, de Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, vi praesentium, concedimus, ut hora integra Orationis mutetur in horam dimidiam, cum sit conditio sine qua Oblati indulgentias lucrari non possint; ut praedictae obligationi intra Missae sacrificium satisfacere valeant; ut pii fideles Oblati saeculares, quandoquidem id habeant in votis, habitu nigro, scapulari, et cingulo induti pro sua pietate sepeliri possint; denique fas esto Abbatibus regiminis omnibus Ordinis sancti Benedicti aggregandi, eamque veniam servatis servandis aliis Presbyteris etiam saecularibus delegandi. Non obstantibus Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de non concedendis indulgentiis ad instar, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem, ut praesentium litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo personae in

ecclesiastica dignitate constitutae munitis eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XVII Iunii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

frangitque. Perturbationem spirans rerum publicarum, ita est ea quidem constituta, ut sit contraria societas societati civili, in quam dominari e suis ipsa latebris contendit: proptereaque ipsi cum Deo Ecclesiaque Dei naturale quoddam bellum est. Hae tamquam insignes notae satis cuique produnt *sectam Massonum*, cuius, dedita opera, in Litteris Encyclicis *Humanum genus*, XII cal. maias anno MDCCCLXXXIV datis, consilia doctrinas facinora exsecuti denuntiando sumus. Longe lateque serpens, iam omnes fere gentes pervasit istius lues exitiosa sectae, quae ceteras sibi cognatas complectitur sectas, occultâque movens machinatione dirigit. Neque id dumtaxat: sed qua multarum utilitatum fructibus asseclas suos pelliciendo, qua magistratus sollicitationibus aut minis flectendo, in omnes iam reipublicae ordines intulit sese: adeo ut respublica specie quidem legitime geri, re vera penes ipsam esse videatur. Haec tamquam spiritu inflata Satanae, qui, ait Apostolus, *transfigurat se in angelum lucis* [1], quum humanae communitatis commodis se natam praedicet, in rem suam quidquid potest, convertit; quum nequaquam se spectare ad politica confirmet, maxime se lationi legum gubernationique civitatum miscet; quumque sanctam sibi esse profiteatur maiestatem principum, nec ipsam invisam religionem, id tamquam extremum molitur, quod eius prolata in lucem statuta clamant, principatum sacrumque ordinem perdere, utrumque sibi libertatis hostem.

[1] II Cor. XI, 14.

Itaque in dies magis illud patescit, impulsu praesertim operaque Massonum, sicut iamdiu solitum graviter catholicum exerceri nomen, sic recens ipsius oppugnationem recruduisse. — Et re vera, coortum nuper pluribus locis uno tempore subitum invidiae incendium, nec ullâ satis idonea explorata caussa; similia ubique ad ipsum excitandum instrumenta, videlicet ephemeridum protervitas, turbae concionum, scenicorum petulantia ludorum; eadem via populos commovendi, hoc est falsa atque iniqua insimulatio probrorum: talia profecto similitudinem mentium indicant, unumque ducem. Quamquam, hoc factum partis cuiusdam instar haberi debet ad universam pestiferi belli institutam rationem, quam diximus; quaeque urgetur in id maxime, ut paullatim destituta ab omni de religione doctrina, soboles succrescat incuriosa fidei sanctae aut prorsus incredula; ut assidua procacitate scriptorum christiani expugnentur mores; ut ludibrio habeantur instituta Ecclesiae et sollemnia sacra contemptui.

Quoniam autem Cleri proprium est imbuere religione animos ac ministrare sancta, idcirco elevandae in populo auctoritati gratiaeque Cleri multo vehementior datur opera. Tantoque accrescit audacia homines honestissimos in suspicionem crimenque adducendi eisque iniurias contumeliasque imponendi, quanto est maleficiorum impunitas quotidie maior. Itaque non satis habitum est, addixisse in militiam Clericos, intercepta eorum maturitate tirocinii; aut Ecclesiam spoliasse bonis, piorum in ipsam liberalitate collatis; aut alia indigne fecisse: nova sacer ordo pati detrimenta

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
PETRO PATRIARCHAE ANTIOCHENSI
ALEXANDRINO ET HIEROSOLYMITANO
GRAECORVM MELCHITARVM
DAMASCVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Iterato devotionis officio, vix dum Graecorum Melchitarum Patriarchatu suscepto, quem suffragiis Episcoporum delatum Nos ultro confirmavimus, placuit ad Nos alteras dare litteras, grati et obsequentis animi testes. In quibus, cum caritatis sensa, tum multo pluris studium aestimavimus, quo, veterum sanctorumque Doctorum, non latinae modo sed graecae etiam Ecclesiae vestigia sequutus, ad catholicam legem, primatum, honoris pariter atque iurisdictionis, beati Petri, eiusque in Romana Cathedra successorum, ipsorumque in fidei morumque causis inerrans iudicium adseris ac profiteris. *Vox ista, vox vitae est.* Quam utinam exaudiant orientales omnes Ecclesiae, quae diuturno

a Nobis dissidio seiunctae sunt, et ad Pastorem unicum adducantur, quem Christus ipse suis regendis ovibus praeposuit. Opportune tu quidem ardorem industriasque Nostras commemoras, quibus huic coniunctionis operi iam annos plures adlaboramus. Quas etsi industrias non ii quidem fructus ad hunc diem sequuti sunt, quos spe animoque praecipiebamus; at ratum tamen est coeptis insistere eaque omni subsidio urgere. Gratulamur autem cummaxime, Venerabilis Frater, tibi hoc propositum in primis esse, nihil non moliri in hac causa et laborem omnem insumere ut, qui dissident, ad unitatem requirendam incitentur. Te Romam proxime cogitare, ut Nobis beatoque Petro observantiam coram profitearis, libenter agnovimus et gaudemus. Venientem vero apostolica caritate complectemur; nec consiliis solum et hortationibus, sed ope etiam (de quo iam cum Delegato Nostro egimus) iuvabimus. Tibi interea cunctisque fidelibus, quorum regimen demandatum habes, Apostolicam benedictionem, Nostrae benevolentiae pignus atque auspicem divinorum munerum, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die I Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
SALVATORI M. CALVANO
E SOCIETATE IESV
NEAPOLIM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Opus quatuor Evangeliorum, quod, binis voluminibus comprehensum, alteris nuper studiis edendum curasti, dono a te missum accepimus. Quod quam Nobis gratum acciderit, ipsa, quam sumpsisti, scribendi materia ex se manifestat. Quid enim aptius ad omnem animorum utilitatem, quam germana Christi Servatoris doctrinaeque eius notitia? Quae quidem nullibi reperitur perfectius quam in sacris voluminibus, quae, Spiritu Sancto dictante, Evangelistae scripserunt. Tibi igitur de utili diligentique labore gratulamur, deque Nobis delato devotionis officio gratias agimus. Paternae autem benevolentiae testem, divinarum-

que gratiarum auspicem, Apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die II Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

LEO PP. XIII

MOTV PROPRIO

La cura che incessantemente Ci muove a procurare, soprattutto nelle presenti circostanze, che le disposizioni e concessioni Nostre non soffrano ritardo, con discapito specialmente del bene spirituale delle anime, ha richiamato la Nostra attenzione sullo stato attuale degli ufficî dei Vacabili; la cui istituzione se in altre età tornò vantaggiosa, non è tale senza dubbio nei tempi che ora corrono. Onde è che, udito il parere della Commissione Cardinalizia da noi incaricata del riordinamento della Nostra Dataria, siamo venuti nella deliberazione di ordinare, come difatto ordiniamo, la soppressione dei Vacabili di qualunque natura, riscattandoli, ove occorra, e surrogando ai titolari dei medesimi la Nostra Dataria. Confermiamo inoltre in tutte e singole le sue parti, e richiamiamo nel suo pieno vigore, decretando Noi stessi, qualora sia d'uopo, quanto venne disposto dal Nostro Predecessore Pio VII di f. m. nell'Udienza accordata al Cardinale Pro-Datario Alessandro Mattei il 1° Ottobre 1814; e vogliamo

che d'ora innanzi non sieno più concessi a favore dei Vacabilisti indulti di rassegne, trasferimenti, sopravvivenze, nomine a cappellanie od ufficî, dichiarando irrita e nulla qualunque eccezione si possa produrre in contrario, dovendosi ritenere sempre stabile e fermo nella sua forma e sostanza quanto è decretato in questo Nostro Motu-proprio.

Dato in Roma dal Palazzo Apostolico del Vaticano questo dì 4 Luglio 1898, anno vigesimo primo del Nostro Pontificato.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS
VICARIATVS APOSTOLICVS SEPTENTRIONALIS
INSVLAE MADAGASCARIAE
IN CENTRALEM ET SEPTENTRIONALEM DIVIDITVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Universi fidelium gregis custodia Nobis a Pastorum Principe Iesu Christo concredita hoc exigit, ut quidquid ad tuendam illius pertinet securitatem, id quantum in Domino possumus exequi studeamus. Iam vero cum divina adspirante gratia res catholica in magna insula Madagascaria eos obtinuerit progressus, ut omnino expediens esse videatur, si plures illic sacri mittantur operarii, ac novus ibidem Vicariatus Apostolicus erigatur; Nos, quibus nihil est antiquius quam ut Christi nomen longe lateque in gentes proferatur, huiusmodi rei libentes providemus. Quare hoc negotio cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus Propagandae Fidei praepositis attente ac sedulo perpenso, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, praesentium tenore, Vicariatum Apostolicum

septentrionalis Madagascariae in duos Vicariatus hinc inde a gradu 18° latitudinis australis auctoritate Nostra Apostolica dividimus, quibus respective iuxta geographicam positionem nomen erit Vicariatus Centralis et Septentrionalis Madagascariae. Volumus autem, ut, cura centralis huiusmodi Missionis Clericis Regularibus e Societate Iesu relicta, nova septentrionalis Missio Congregationi Spiritus Sancti et Immaculati Cordis Mariae concredatur. Decernentes has Nostras Litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos spectat et spectare poterit in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos iudicari et definiri debere, atque irritum et inane si secus super his a quoquam quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari. Non obstantibus, siquidem opus sit, Nostra et Cancellariae Apostolicae regula de iure quaesito non tollendo, aliisque Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, nec non dicti Vicariatus Apostolici etiam iuramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus, ceterisque, speciali licet et individua mentione ac derogatione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die v Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

VICTORI EPISCOPO LEODIENSI

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Belgarum gentem, in cultu Eucharistiae promovendo, nulli populorum secundam debere esse, ardor ille fidei in primis probat, qui, obnitentibus frustra religionis osoribus, diuturno saeculorum spatio viguit semper atque adhuc viget. At oppido quam fortius id exigit laus illa vestratum priva, quae iure ad posteros vivet, quam diu ipsa Christi Ecclesia manebit! Dum etenim haereticorum operâ, maximeque Berengarii, Sacramentum augustum impetebatur, id maioribus vestris impertiit Deus ut, praeeunte divino instinctu, Iuliana Cornelionensi, primi essent, ceterisque gentibus exemplo praelucerent in publicis Eucharistiae honoribus habendis, festo instituto, quod a Christi Corpore nominatur, inductoque more ipsum Sacramentum augustum per urbium vias solemni pompa deferendi. Cum igitur hoc vestrum sit meritum, recte vobis visum est,

eucharisticum coetum Bruxellas indicere ad augendam ubique catholicorum pietatem erga maximum illud divinae caritatis mysterium. Coetum ipsum felici exitu fortunandum persuasionem iniiciunt firmam tum Antistitum sacrorum sapientia, qui magno numero in coetu aderunt, tum fidelium alacritas, in quibus feminarum nobilium eminet studium, quae in Eucharistiae religione amplificanda non in postremis esse volunt. — Nos quidem, ut coetui splendorem adiiceremus, venire ad vos concessimus dilectum Filium Nostrum Vincentium Vannutelli, Cardinalem Titulo sancti Silvestri in Capite. Hisce autem litteris coeptus vestros iterum laudamus; benevolentiamque Nostram testati, ad caelestia vobis munera concilianda, Apostolicam benedictionem iis qui ad coetum convenient universaeque Belgarum genti amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die v Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO

ALOISIO FVMI

ROMAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Libenter admodum comperimus te studia laboresque tuos eo velle advertere, ut Regesta Ioannis XXII decessoris Nostri ad modernae critices leges in lucem proferas. Id quidem propositum hoc pluris facimus quod, rei historicae amore, non operam modo, verum etiam sumptus in editionem exequendam de tuo conferre statueris. Cum autem satis compertum sit quid in hoc genere studiorum valeas, minime dubitamus opus, quod suscepisti, suo dignum argumento futurum, factaque Pontificis luce nova collustraturum, qui difficillimis temporibus Ecclesiam moderandam aggressus christiani nominis gloriam amplificavit. — Haec ut tibi fauste cedant, Apostolicam bene-

dictionem, Nostrae caritatis testem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die VIII Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
LVDOVICO CHARMETTANT
PROTONOTARIO APOSTOLICO
PARISIOS

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Occasionem alias ex tuis litteris nacti sumus ut studium, quo diu in Armenorum utilitatem incumbis, merita laude prosequeremur. Hanc vero laudem opportune Nos in te collocasse ea luculenter probant, quae constanti labore in indigae nationis bonum ulterius praestitisti. Nihil profecto cum christiana caritate magis coniunctum est quam opus istud, quod animose suscepisti atque ardenter prosequeris. Quamobrem insiste coeptis, certumque habeto industrias tuas probari Nobis, qui Armeniae populos peramanter complectimur. Interea, auspicem divinorum munerum, Nostrique amoris testem, Apostolicam

benedictionem habeto, quam tibi libenti effusoque animo impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XVIII Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
ADALBERTO E COM. DE SCHÖNBORN
PRAGAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Bohemiae catholicos in coetum proxime conventuros tuae Nobis litterae nuntiarunt, simulque aperuerunt celebrandi coetus consilium eo quoque spectare, ut sexagesimum sacerdotii annum a Nobis feliciter impletum publica gratulatione prosequamini. Officium pietatis gratissimum plane habemus; dumque vos de adhibendo Patri Pontificique vestro honore cogitabitis, confidimus vos etiam angustias Nostras, quibus nunc vel maxime premimur, non praeterituros. Ut autem conventus vester eas pariat utilitates in religionis patriaeque vestrae bonum, quas vestra omnium studia contendunt, ex animo adprecamur Deumque exoramus instanter. Auspex vero caelestium mune-

rum et testis benevolentiae Nostrae sit Apostolica benedictio, quam coetui universo amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIX Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

SODALES A SANCTISSIMO REDEMPTORE
AD ADMINISTRATIONEM RECTIONEMQVE
AEDIS IOACHIMIANAE IN VRBE
DESIGNANTVR

—

LEO PP. XIII

AD PERPETVAM REI MEMORIAM

MOTV PROPRIO

Quum nonnullorum pietati placuisset, templum in Urbe Ioachimo patrono caelesti in oculis prope Nostris excitari, quod quinquagenariam cum sacerdotii tum etiam episcopatus Nostri memoriam posteritati proderet, consilium quidem hac de caussa volentes probavimus, quod pulchrum videbatur divinorum in Nos beneficiorum recordationem perenni monumento consecrari. Cui quidem consilio catholici homines tam prompto animo tamque alacri assensere, ut magnam pecuniae vim undique in eam rem, nulla interposita mora, contulerint. Luculentum istud amoris et obsequii testimonium eo libentiori voluntate complexi sumus, quod extructum iri sciebamus opus in regione urbana ubi frequentior multitudo, sed pauciora in animorum salutem adiumenta. Admota igitur aedifica-

tioni manus; eaque animose adeo promota, ut spes inderetur fore brevi perficiendam. At, quod est omnibus cognitum, secus ac speratum cessit, totiusque operis procuratio perperam perturbateque habita. Quapropter, ne catholicorum voluntas frustraretur, procurandi operis provinciam Venerabili Fratri Iosepho Mariae Costantini Archiepiscopo Patrensi interim demandavimus, atque Hippolytum Onesti sacerdotem templo regundo praefecimus; absolutionemque operis, unaque aes alienum quo premebatur, ad Nosmetipsos traduximus. Quia vero nunc placet rem stabili firmaque ratione constituere, ad Sodales a Sanctissimo Redemptore consilia convertimus. Novimus enim quae illi ab Alphonso patre legifero proposita acceperint; ut videlicet id solemne habeant sibique proprium, studium omne in plebem intendere christianis moribus ac pietate excolendam. Hos igitur Sodales ad administrationem rectionemque Aedis Ioachimianae supra dictae designamus, ut in ea munia pietatis ac religionis omnia, ut moris est, exequantur. Sed id edicimus profitemurque, ipsam Ioachimianam Aedem, et quaecumque adiacent opera, iuris Nostri proprii et perpetui esse, ac Nostrorum in pontificatu Successorum. Quum autem in Ioachimiano templo, tamquam in sede principe, constitutum sodalitium sit Sacramento augusto perpetua adoratione colendo, ad inlatas praesertim Numini iniurias adprecando redimendas, illud his litteris Nostris, sicuti alias probavimus, ita confirmamus. Quocirca rata esse volumus quae iam decrevimus per litteras in forma Brevis datas

die VI mensis Martii anno MDCCCLXXXIII sacrarum indulgentiarum munera iis omnibus, qui ordini sodalium supra dicto dederint nomen. Quidquid autem potestatis Antonio Brugidou, dioecesis Lugdunensis sacerdoti, eiusdem sodalitii gratia, concessum fuit per litteras Apostolicas tum die VI mensis Martii anno MDCCCLXXXIII, tum die XXVII mensis Septembris anno MDCCCXC, tum die XXII mensis Septembris anno MDCCCXCIII, prorsus revocamus et in Alphonsianum Institutum transferimus. Erit vero auctoritatis Nostrae ex eiusdem Instituti religiosis viris unum legere, cui totius rei curam committamus ad normam legum, quas opportune Nos perlaturos iampridem professi fuimus in litteris supra dictis. Haec statuimus et iubemus, contrariis non obstantibus quibuscumque. Cum clausulis opportunis etc. Et cum absolutione a censuris ad effectum, etc. Et quod praesentis Schedulae Nostri Motus Proprii signatura sufficiat in iudicio et extra. etc. Regula *de registrandis in Camera* non obstante, cum derogatione, etc.

Datum Romae apud S. Petrum die XX Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

Fiat Motu-Proprio LEO PP. XIII

De Curia I. De Aqvila e Vicecomitibvs, Abbreviator Ap. Ssm̃i Dn̄i Nostri Papae.

DECRETVM

DE CLERICORVM EXCARDINATIONE ET ORDINATIONE

—

A primis Ecclesiae saeculis plura Sacra Concilia decreverunt, quod recentius confirmavit Tridentinum *cap. 8, sess. 23 de reform.*, neminem nisi a proprio Episcopo posse ordinari.

Proprius autem alicuius Episcopus, iuxta ea quae praefinivit in primis Bonifacius VIII in Sexto Decret. cap. *Cum nullus, De tempore Ordin.* « intelligitur in hoc « casu Episcopus de cuius dioecesi est is, qui ad ordines « promoveri desiderat, oriundus, seu in cuius dioecesi « beneficium obtinet ecclesiasticum, seu habet (licet alibi « natus fuerit) domicilium in eadem ». Deinde cum consuetudo invaluerit, ut Episcopi familiares suos, etsi alienae dioecesis, sacris initiarent, et sancta Tridentina synodus *cap. 9, sess. 23 de reform.* id certis sub conditionibus probaverit, obtinuit, ut tribus prioribus titulis, originis, domicilii et beneficii, quibus ius fiebat Episcopis aliquem ad ordines promovendi, quartus quoque accenseretur, scilicet familiaritatis. Cum autem de huiusmodi titulis disceptaretur. Innocentius XII apostolicis litteris incipientibus

Speculatores, datis die IV novembris MDCXCIV, determinavit ac constituit quo sensu et extensione iidem essent accipiendi ad eum effectum, ut quis proprius fieret alicuius Episcopi subditus, quo legitime ordinari valeret. Quae Constitutio ut suprema lex deinde habita est, eaque duce omnes quaestiones diremptae.

Verum nostris temporibus novae contentioni frequens se praebuit occasio. Pluribus enim in locis usu receptum est ut clerici, qui e sua dioecesi digredi et in alia sibi sedem constituere desiderarent, excardinationem, quam vocant, id est plenam et perpetuam dimissionem a suo Ordinario peterent; eaque innixi in alia dioecesi incardinationem seu adscriptionem implorarent: qua obtenta, eo ipso ut proprii novi Episcopi subditi ad ulteriores ordines suscipiendos admitterentur. Quae agendi ratio, ubi caute prudenterque adhibita fuit, absque querelis processit, sed nonnullis in locis, ubi necessaria cautio defuit, controversiis et abusibus viam saepenumero patefecit.

Quapropter Emi S. C. Concilii Patres, rebus omnibus mature perpensis, praesenti generali decreto haec statuenda censuerunt:

1° Excardinationem fieri non licere nisi iustis de causis, nec effectum undequaque sortiri, nisi incardinatione in alia dioecesi executioni demandata.

2° Incardinationem faciendam esse ab Episcopo non oretenus, sed in scriptis, absolute et in perpetuum, id est nullis sive expressis sive tacitis limitationibus obnoxiam; ita ut clericus novae dioecesi prorsus mancipetur,

praestito ad hoc iuramento ad instar illius quod Constitutio *Speculatores* pro domicilio acquirendo praescribit.

3° Ad hanc incardinationem deveniri non posse, nisi prius ex legitimo documento constiterit alienum clericum a sua dioecesi fuisse in perpetuum dimissum, et obtenta insuper fuerint ab Episcopo dimittente, sub secreto, si opus sit, de eius natalibus, vita, moribus ac studiis opportuna testimonia.

4° Hac ratione adscriptos posse quidem ad ordines promoveri. Cum tamen nemini sint cito manus imponendae, officii sui noverint esse Episcopi, in singulis casibus perpendere, an, omnibus attentis, clericus adscriptus talis sit, qui tuto possit absque ulteriori experimento ordinari, an potius oporteat eum diutius probari. Et meminerint quod sicut « nullus debet ordinari qui iudicio sui Episcopi « non sit utilis aut necessarius suis Ecclesiis » ut in *cap. 16, sess. 23 de reform.* Tridentinum statuit; ita pariter nullum esse adscribendum novum clericum, nisi pro necessitate aut commoditate dioecesis.

5° Quo vero ad clericos diversae linguae et nationis, oportere ut Episcopi in iis admittendis cautius et severius procedant, ac numquam eos recipiant, nisi requisiverint prius a respectivo eorum Ordinario, et obtinuerint, secretam ac favorabilem de ipsorum vita et moribus informationem, onerata super hoc graviter Episcoporum conscientia.

6° Denique quoad laicos, aut etiam quoad clericos, qui excardinationis beneficio uti nequeunt vel nolunt,

standum esse dispositionibus Constitutionis *Speculatores* quae, nihil obstante praesenti decreto, ratae ac firmae semper manere debent.

Facta autem de his omnibus relatione Ssmo Domino Nostro per infrascriptum Cardinalem S. C. Concilii Praefectum. Sanctitas Sua resolutionem Eminentissimorum Patrum benigne approbare et confirmare dignata est; contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. C. Concilii, die XX Iulii MDCCCXCVIII.

A. Card. DI PIETRO
S. C. Concilii Praefectus.

† Beniaminvs Arch. Nazianzenvs
Pro-Secretarius.

INSTRVCTIO

DE CONVENTIBVS SACRORVM ANTISTITVM IN DITIONIBVS AVSTRIACI IMPERII

Quo constet firmius, atque efficacius vigeat episcopalium congressionum ratio, in Cisleithanis regionibus iam inducta et Pontificiis praescripta Litteris die III Martii anno MDCCCXCI datis ad omnes Imperii Austriaci Antistites, Sanctissimus Dominus Noster Leo divina Providentia Papa XIII, pro apostolica sua sollicitudine et caritate, quae super hac re adhuc invaluerunt confirmare ac probare dignatus est, aliaque iis adiicere constituit, atque ab hac sacra Congregatione Episcoporum et Regularium consultationibus praeposita universis Austriae citerioris locorum Ordinariis significari decrevit; prout sequitur:

I. Quinto quoque anno, crebrius etiam pro re nata vel necessitate, Austriaci Imperii omnes et singuli Archiepiscopi et Episcopi Vindobonae conveniant, de communibus ecclesiarum suarum commodis aut negotiis, deque gerendis cum potestate civili rebus coniunctim acturi.

II. Septeni praesules, plenarii coetus suffragiis in Consilium Permanens adlecti, bis quolibet anno, Vindobonae pariter congrediantur, res ad deliberationem ple-

narii consessus comparandas, eiusque exequenda mandata curaturi.

Sessionum acta, sive generalis conventus, sive ipsius perpetui consilii, cum episcopis scripto communicent.

III. Curent insuper uniuscuiusque provinciae ecclesiasticae vel civilis ditionis Archiepiscopi et Episcopi omnes, singulis annis, provinciatim seu regionatim coire, ut de impeditioribus ecclesiarum suarum negotiis concorditer agant.

Ad huiusmodi porro coetus annuos per provincias regionesve celebrandos, occasionem idoneam, aptam sedem, coadunandorum praesulum ordines, ipsa definiet politicarum per ditiones singulas congressionum ratio, quibus episcopi, stata lege, quotannis intersunt.

IV. Episcoporum conventus, sive plenarios, sive peculiares, convocet ac moderetur, qui, inter congressuros, gradu et antiquitate in ecclesiastica hierarchia ceteris praeest; eique parere cuncti teneantur in iis quae coetum spectant.

Secretarii vero munere ille fungatur quem episcopi suffragio suo designaverint.

V. Res ad deliberandum hae maxime congressuris proponantur: – christiana populi eruditio, atque institutio iuventutis; – fidelium gregis suis pastoribus coniunctio arctior et adhaesio; – Seminariorum cultus et incrementa; – catholicae studiorum Universitatis erectio; – catechismus ab episcopis nove conficiendus et coniunctim edendus (Breve Pii Papae IX, v Octobris MDCCCLV); – Ecclesiae

iurium et bonorum tuitio; summi Pontificis strenua auctoritatis et libertatis vindicatio; – ephemeridum, aliarumque vulgatarum curatio scriptionum; – matrimonii christiani religio et sanctitudo; – monialium et cleri utriusque disciplina provehenda; – laicorum sodalitia ad pietatem et caritatem fovenda utiliora; – inviolata festorum custodia; – romanae liturgiae urgenda aequalitas; – lustrationis dioecesanae, synodorumque, iuxta Tridentinas leges instauratio; – christianae vitae in omnes civium ordines nova aut potior infusio; – conditionis opificum, agricolarum, emigrantium sollicitudo; – socialis, quam nominant, et popularis caussae studium; – militum cultura religiosa; – petriana stipes; – sacris item missionibus, servitudinis extinctioni, conferenda subsidia; – communia scripta vel acta, ad utilitates rei cum sacrae tum civilis, unanimi pastorum consilio edenda; – alia demum id generis negotia, quibus rite expediendis, non modo proficuam, verum etiam necessariam esse agendi et sentiendi concordiam omnino compertum est omnibus.

VI. Propositiones et sententias conventuum, saltem graviores, per eorum praesidem, accurate doceatur Apostolica Sedes, quae episcoporum coetus, sive per se, sive per suum penes Caesaream Aulam legatum, consilio et opera iuvare intendit.

Persuasum profecto est Sanctitati Suae, universos ditionis austriacae Ordinarios hisce statutis et votis, summa voluntate et alacritate, esse obsecuturos; quo sane pacto et ipsi optime de religione ac civitate merebuntur, et

eorum congressiones illos edent laetabiles fructus, quos in aliis regionibus, Deo iuvante, feliciter in dies ferunt.

Datum Romae ex Secretaria S. Congregationis Episcoporum et Regularium die XXII Iulii MDCCCXCVIII.

S. CARD. VANNVTELLI *Praef.*

A. TROMBETTA *Secr.*

EPISTOLA ENCYCLICA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS SCOTIAE

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Caritatis studium, quod Nos habet de salute dissidentium fratrum sollicitos, nequaquam cessare Nos patitur, si, quos ab unico Christi ovili error varius segregatos tenet, ad complexum Pastoris boni revocare possimus. Vehementius quotidie miseram dolemus vicem hominum tanto numero, quibus christianae fidei abest integritas. Itaque et sanctissimi conscientia officii, et amantissimi hominum Sospitatoris, cuius personam nullo merito Nostro gerimus, tamquam suasu et instinctu permoti, contendere ab iis omni ope insistimus, ut instaurare nobiscum unius eiusdemque communionem fidei aliquando velint. Magnum opus, ac de humanis operibus longe difficillimum exitu: quod quidem perficere non nisi eius est, qui omnia potest, Dei. Sed hac ipsa de causa non despondemus animum, nec deterriti a proposito sumus ob magnitudinem difficultatum, quas humana virtus perrumpere sola

non potest. *Nos autem praedicamus Christum crucifixum.... Et quod infirmum est Dei, fortius est hominibus* [1]. In tanto opinionum errore, in tot malis quae vel premunt vel imminent, monstrare velut digito conamur, unde sit petenda salus, cohortando, monendo universitatem gentium, ut levent *oculos in montes, unde veniet auxilium.* Quod enim Isaias praedixerat futurum, id comprobavit eventus: scilicet Ecclesia Dei ortu divino divinaque dignitate sic eminet, ut se intuentium oculis plane conspiciendam praebeat: *Et erit in novissimis diebus praeparatus mons domus Domini in vertice montium, et elevabitur super colles* [2].

Huiusmodi in curis consiliisque Nostris suum obtinet Scotia locum, quam Apostolicae huic Sedi diu multumque dilectam, Nos ipsi proprio quodam nomine caram habemus. Ante annos viginti, libet enim commemorare, Apostolici ministerii in Scotis dedicavimus primitias, cum altero ab inito Pontificatus die ecclesiasticam apud ipsos hierarchiam restituendam curavimus. Quo ex tempore praeclare vobis, Venerabiles Fratres, vestroque adnitente clero, numquam non bono studuimus istius gentis, quam quidem sua indoles amplectendae veritati peridoneam facit. Nunc vero quoniam id aetatis sumus, ut propius iam absit humanus exitus, etiam visum est alloqui vos, Venerabiles Fratres, populoque vestro novum Apostolicae providentiae documentum impertire.

[1] I Cor. I, 23. 25.

[2] Is. II, 2.

Turbulentissima illa tempestas, quae in Ecclesiam saeculo decimo sexto incubuit, sicut alios nimium multos per Europam, ita Scotos maximam partem abstraxit a fide catholica, quam plus mille annis cum gloria retinuerant. Gratum Nobis est cogitatione repetere maiorum vestrorum in rem catholicam non exigua promerita: itemque libet eos recordari, nec sane paucos, quorum virtute rebusque gestis Scotiae nomen inclaruit. At vero num hodie cives vestri abnuant meminisse vicissim, quid Ecclesiae catholicae, quid Apostolicae Sedi debeant? Cognita vobis planeque explorata commemoramus. — Est in vetustis annalibus vestris, Ninianum, hominem Scotum, cum ipsum legendis sacris litteris acrius cepisset studium in spiritu proficiendi, dixisse: « Surgam, circuibo mare et ari-
« dam, quaeram veritatem, quam diligit anima mea. Itane
« tantis opus est? Nonne Petro dictum est: *Tu es Petrus, et*
« *super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, et portae in-*
« *feri non praevalebunt adversus eam?* Igitur in fide Petri
« nihil minus est, nihil obscurum, nihil imperfectum, nihil
« adversum quod doctrinae nequam sententiaeque per-
« versae, quasi portae inferi, praevalere sufficiant. Et ubi
« fides Petri, nisi in sede Petri? Illuc certe, illuc mihi
« eundum est, ut exiens de terra mea et de cognatione
« mea et de domo patris mei merear in terra visionis vi-
« dere voluntatem Domini et protegi a templo eius » [1].

[1] Excerpta ex historia vitae S. Niniani, Episcopi Candidae Casae seu Gallovidiae, in Scotia, a S. Aelredo abbate Rievallensi conscripta.

Itaque Romam venerabundus properavit; cumque ad sepulcra Apostolorum de ipso fonte et capite catholicae veritatis large accepisset, iussu mandatuque Pontificis maximi domum reversus, romanae fidei documentis cives imbuit, Ecclesiamque Gallovidiensem condidit, duobus ante saeculis, quam beatus Augustinus ad Anglos appulit. Hanc fidem S. Columba, hanc ipsam veteres monachi, quorum est Ionensis sedes tam claris nobilitata virtutibus, et ipsi summo servarunt obsequio et alios diligentissime edocuerunt. Quid Margaritam reginam memoremus, non Scotiae tantummodo, sed christiani nominis universi lumen et decus? quae in rerum mortalium collocata fastigio, cum nihil tamen nisi immortale ac divinum in omni vita spectavisset, suarum splendore virtutum orbem terrarum implevit. Iamvero si tantam excellentiam sanctitatis attigit, catholicae fidei afflatu impulsuque attigit. Wallacem vero Brucemque, lumina vestri generis, nonne constantia catholicae fidei fortissimos patriae propugnatores praestitit? Mittimus innumerabiles alios utilissimos reipublicae cives, quos Ecclesia parens educere numquam destitit. Mittimus adiumenta cetera per ipsam vobis publice importata; eius certe providentia et auctoritate, celeberrima studiis optimis domicilia S. Andreae, Glascuae, Aberdoniae patuerunt, ipsaque est exercendorum iudiciorum civilium constituta ratio. Quamobrem intelligimus satis fuisse causae cur honestissimum nomen *sanctae Sedis specialis filia* genti Scotorum adhaeserit.

Verum magna ex eo tempore conversio rerum consecuta est, fide avita apud plurimos extincta. Num-

quamne excitatum iri censebimus? Imo vero certa quaedam apparent indicia rerum, quae spem bonam de Scotis, adiuvante Deo, inchoare iubeant. Videmus enim lenius quotidie benigniusque haberi catholicos; dogmatis catholicae sapientiae iam non, ut fortasse antea, contemptum vulgo adhiberi, sed favorem a multis, obsequium a non paucis; perversitates opinionum, quae nimium quantum impediunt iudicium veri, sensim obsolescere. Atque utinam vigeat latius pervestigatio veritatis; neque enim dubitandum, quin auctior notitia religionis catholicae, germana nimirum suisque e fontibus, non ex alienis petita, praeiudicatas eiusmodi opiniones penitus ex animis abstergat.

Scotis universis ea quidem tribuenda laus non mediocris, quod divinas litteras colere et revereri assiduo consueverunt. Sinant igitur, nonnihil Nos de hoc argumento ad suam ipsorum salutem amanter attingere. Videlicet in ea, quam diximus, verecundia sacrarum litterarum inest velut quaedam cum Ecclesia catholica consensio: quidni queat redintegrandae unitatis initium aliquando existere? Ne recusent meminisse, utriusque Testamenti libros se ab Ecclesia catholica, non aliunde, accepisse: cuius vigilantiae perpetuisque curis acceptum referendum, quod sacrae litterae maximas temporum ac rerum procellas integrae evasere. — Historia testatur iam inde antiquitus de Scripturarum incolumitate Synodum Carthaginiensem III atque Innocentium I romanum pontificem immortaliter

meruisse. Recentiore vero memoria cogniti sunt tum Eugenii IV, tum Concilii Tridentini vigiles in eodem genere labores. Nos autem ipsi, haud ignari temporum, datis non ita pridem litteris encyclicis, Episcopos catholici orbis gravissime appellavimus, diligenterque monuimus quid opus esset facto, ut integritas ac divina auctoritas sacrarum litterarum salva consisteret.

Nam, in hoc praecipiti ingeniorum cursu, sunt plures quos libido fastidiosius quaelibet disquirendi, contemptioque vetustatis ita agat transversos, ut fidem sacro volumini vel elevare omnem, vel certe minuere non dubitent. Nimirum homines opinione scientiae inflati, iudicioque praefidentes suo, non intelligunt quam sit improbae temeritatis plenum, humano prorsus modulo metiri quae Dei sunt opera; eoque minus audiunt Augustinum alte clamantem: « Honora Scripturam Dei, honora verbum Dei « etiam non apertum, differ pietate intelligentiam » [1]. « Admonendi sunt studiosi venerabilium litterarum ... « orent ut intelligant » [2]. « Ne aliquid temere et inco- « gnitum pro cognito asserant,... nihil temere esse affir- « mandum, seu caute omnia modesteque tractanda » [3].

Verumtamen cum Ecclesiam perpetuo mansuram esse oporteret, non solis ea Scripturis, sed alio quodam praesidio instrui debuit. Scilicet divini auctoris fuit illud cavere, nequando caelestium doctrinarum thesaurus in Eccle-

[1] In Ps. 146, n. 12.

[2] Doctr. Chr. lib. III, c. 37, n. 56.

[3] In Gen. Op. Imp.

sia dissipatus deficeret; id quod necessitate futurum erat, si eum singulorum hominum arbitrio permisisset. Opus igitur fuisse apparet ab initio Ecclesiae magisterium aliquod vivum et perenne, cui ex Christi auctoritate demandata esset cum salutifera ceterarum rerum doctrina, tum interpretatio certa Scripturarum; quodque, assiduo Christi ipsius auxilio munitum ac septum, nullo modo delabi in errorem docendo posset. Cui rei sapientissime Deus cumulateque providit, idque per unigenitum Filium suum Iesum Christum: qui scilicet germanam Scripturarum interpretationem tum in tuto posuit cum Apostolos suos in primis et maxime iussit, nequaquam dare scriptioni operam, neque vulgo diribere vetustiorum Scripturarum, sine discrimine, sine lege, volumina, sed omnino edocere gentes viva voce universas, et ad cognitionem professionemque doctrinae caelestis, alloquendo, perducere: *Euntes in mundum universum* PRAEDICATE *Evangelium omni creaturae* [1]. — Principatum autem docendi contulit uni, quo tamquam fundamento universitatem Ecclesiae docentis niti oporteret. Christus enim cum claves regni caelorum Petro traderet, una simul ei dedit ceteros regere qui *ministerio verbi* fungerentur: *Confirma fratres tuos* [2]. Hoc itaque magisterio cum discere fideles debeant quaecumque ad salutem pertinent, ipsam petant divinorum librorum intelligentiam necesse est.

[1] Marc. XVI, 15.

[2] Luc. XXII, 32.

Facile autem apparet quam incerta sit et manca et inepta proposito eorum ratio, qui Scripturarum sensum unice ipsarum Scripturarum ope vestigari posse existimant. Nam, eo dato, suprema lex interpretandi in iudicio denique consistet singulorum. Iamvero, quod supra attigimus, prout quisque comparatus animo, ingenio, studiis, moribus ad legendum accesserit, ita divinorum sententiam eloquiorum iisdem de rebus interpretabitur. Hinc discrepantia interpretandi dissimilitudinem sentiendi contentionesque gignat necesse est, converso in materiam mali, quod unitati concordiaeque bono datum erat.

Quae quidem quam vere dicamus, res loquitur ipsa. Nam omnes catholicae fidei expertes atque inter se dissentientes de religione sectae, id sibi singulae sumunt ut omnino placitis institutisque suis suffragari sacras litteras contendant. Adeo nullum est tam sanctum Dei donum, quo non abuti ad perniciem suam homo queat, quandoquidem divinas ipsas Litteras, quod gravi sententia monuit beatus Petrus, *indocti et instabiles depravant... ad suam ipsorum perditionem* [1]. His de causis Irenaeus, recens ab aetate Apostolorum idemque fidus eorum interpres, inculcare hominum mentibus numquam destitit, non aliunde accipi notitiam veritatis, quam ex viva Ecclesiae institutione oportere: « Ubi enim Ecclesia, ibi et Spiritus Dei, et ubi « Spiritus Dei, illic Ecclesia et omnis gratia; Spiritus « autem veritas [2].... Ubi igitur charismata Domini posita

[1] II Petr. III, 16.

[2] Adv. Haer. lib. III.

« sunt, ibi discere oportet veritatem apud quos est ea « quae est ab Apostolis Ecclesiae successio » [1]. — Quod si catholici, quamvis in genere civilium rerum non ita coniuncti, connexi tamen aptique inter se unitate fidei mirabili tenentur, minime est dubium quin huius praecipue magisterii virtute et ope teneantur.

Scotorum nobiscum de fide dissidentium complures quidem Christi nomen ex animo diligunt, eiusque et disciplinam assequi et exempla sanctissima persequi imitando nituntur. At qui mente qui animo unquam adipisci poterunt quod laborant, nisi erudiri sese atque ali ad caelestia eâ ratione et via patiantur, qua Christus ipse constituit? nisi dicto audientes Ecclesiae sint, cui praecipienti ipse auctor fidei perinde obtemperari homines iussit ac sibi: *Qui vos audit, me audit; qui vos spernit, me spernit?* nisi requirant alimenta pietatis virtutumque omnium ex eo, cui Pastor summus animarum vicario dedit esse sui muneris, universi gregis curâ concredita? Interea certum Nobis est Nostris non deesse partibus; imprimisque supplices contendere a Deo, ut inclinatis ad bonum mentibus velit potiora gratiae suae incitamenta adiicere. Atque utinam divina Nobis exorata benignitas hoc Ecclesiae matri solatium optatissimum largiatur, ut Scotos universos ad fidem avitam *in spiritu et veritate* restitutos complecti celeriter queat. Quid non ipsis sperandum, reconciliata nobiscum concordia? Confestim effulgeret undique per-

[1] Adv. Haer. lib. IV.

fecta et absoluta veritas cum possessione bonorum maximorum, quae secessione interierant. Quibus in bonis longe excellit unum, quo miserrimum est carere: sacrificium sanctissimum dicimus, in quo Iesus Christus, sacerdos idem et victima, Patri suo se offert ipse quotidie, ministerio suorum in terris sacerdotum. Cuius virtute sacrificii infinita nobis Christi applicantur merita nimirum divino cruore parta, quem actus in crucem pro salute hominum semel effudit. Harum fides rerum florebat integra apud Scotos, quo tempore S. Columba mortale agebat aevum: itemque postea cum templa maxima passim excitarentur, quae maiorum vestrorum excellentiam et artis et pietatis posteritati testantur. — Necessitatem vero sacrificii vis ipsa et natura religionis continet. In hoc enim est summa divini cultus, agnoscere et revereri Deum ut supremum dominatorem rerum, cuius in potestate et nos et omnia nostra sunt. Iamvero non alia est ratio et causa sacrificii, quae propterea *res divina* proprie nominatur: remotisque sacrificiis, nulla nec esse nec cogitari religio potest. Lege veteri non est lex inferior Evangelii: imo multo praestantior, quia id cumulate perfecit, quod illa inchoarat. Iamvero sacrificium in Cruce factum praesignificabant sacrificia in Testamento veteri usitata, multo ante quam Christus nasceretur: post eius ascensum in caelum, idem illud sacrificium sacrificio eucharistico continuatur. Itaque vehementer errant, qui hoc perinde respuunt, ac si veritatem virtutemque sacrificii deminuat, quod Christus, cruci suffixus, fecit; *semel oblatus ad multorum exhaurienda pec-*

cata [1]. Omnino perfecta atque absoluta illa expiatio mortalium fuit: nec ullo modo altera, sed ipsa illa in sacrificio eucharistico inest. Quoniam enim sacrificalem ritum comitari in omne tempus religioni oportebat, divinissimum fuit Redemptoris consilium ut sacrificium semel in Cruce consummatum, perpetuum et perenne fieret. Huius autem ratio perpetuitatis inest in sacratissima Eucharistia, quae non similitudinem inanem memoriamve tantum rei affert, sed veritatem ipsam, quamquam specie dissimili: propterea-que huius sacrificii efficientia sive ad impetrandum, sive ad expiandum, ex morte Christi tota fluit: *Ab ortu enim solis usque ad occasum, magnum est nomen meum in gentibus: et in omni loco sacrificatur, et offertur nomini meo oblatio munda: quia magnum est nomen meum in gentibus* [2].

Iam, quod reliquum est, ad eos qui catholicum nomen profitentur Nostra propius spectat oratio: idque ob eam causam, ut proposito Nostro prodesse aliquid opera sua velint. Studere, quoad quisque potest, proximorum saluti christiana caritas iubet. Quamobrem ab eis primum omnium petimus, ut huius rei gratia orare atque obsecrare Deum ne desinant, qui lumen efficax mentibus affundere, voluntatesque impellere quo velit, solus potest. Deinde, quia ad flectendos animos plurimum exempla possunt, dignos se ipsi praestent veritate, cuius divino munere sunt compotes; ac bene moratae instituto vitae

[1] Hebr. IX, 28.

[2] Mal. I, 11.

adiiciant commendationem fidei, quam profitentur: *Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona* [1]: unaque simul civilium exercitatione virtutum efficiant, ut illud quotidie magis appareat, religionem catholicam inimicam civitati, nisi per calumniam, traduci non posse: quin imo alia in re nulla plus reperiri ad dignitatem commodumque publicum praesidii.

Illud etiam magnopere expedit, tueri religiosissime, imo etiam stabilire firmius, septamque omnibus praesidiis tenere catholicam adolescentis aetatis institutionem. Haud sane latet Nos, cupidae discendi iuventuti suppetere apud vos publice ludos probe instructos, in quibus certe optimam studiorum rationem non requiras. Sed eniti atque efficere necesse est, ut domicilia litterarum catholica nulla in re concedant ceteris: neque enim est committendum, ut adolescentes nostri minus parati existant a litterarum scientia, ab elegantia doctrinae, quas res fides christiana honestissimas sibi comites ad tutelam et ornamentum exposcit. Postulat igitur religionis amor et patriae caritas, ut quaecumque catholici apte instituta habent vel primordiis litterisque. vel gravioribus disciplinis tradendis, ea constabilienda et augenda pro suis quisque facultatibus curent. — Aequum est autem adiuvari praecipue eruditionem cultumque Cleri, qui non aliter suum hodie locum digne utiliterque tenere potest. quam si omni fere humanitatis et doctrinae laude floruerit. Quo in genere

[1] Matth. v, 16.

beneficentiae catholicorum studiosissime ad opitulandum proponimus Collegium Blairsense. Opus saluberrimum, magno studio ac liberalitate inchoatum a pientissimo cive, ne patiantur intermissione collabi et interire, sed aemula munificentia in maius etiam provehant, ad fastigiumque celeriter perducant. Tanti enim id est, quanti providere ut ferme in Scotia sacer ordo rite congruenterque temporibus educi possit.

Haec omnia, Venerabiles Fratres, quae propensissimus in Scotos animus Nobis expressit, sic habete ut sollertiae potissimum caritatique vestrae commendata putetis. Porro eam navitatem, quam Nobis luculenter probastis adhuc, probare pergite, ut ista efficiantur quae non parum videntur proposito conducibilia. Perdifficilis sane causa est in manibus, ut professi saepe sumus, humanisque viribus ad expediendum maior; sed longe sanctissima, consiliisque divinae bonitatis apprime congruens. Quare non tam difficultas rei Nos commovet, quam recreat ea cogitatio, vobis ad praescripta Nostra elaborantibus, Dei miserentis opem numquam abfuturam.

Auspicem caelestium munerum, et paternae Nostrae benevolentiae testem, vobis omnibus, Venerabiles Fratres, clero, populoque vestro Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXV Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
LVDOVICO TIT. SANCTI PETRI AD VINCVLA
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI PERRAUD
EPISCOPO AVGVSTODVNENSI
AVGVSTODVNVM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Te Carthaginem brevi aditurum tuae Nos docuere litterae; simulque didicimus itineris causam dedicationem monumenti esse, quod memoriae ac cineribus Cardinalis Caroli Lavigerie ad sancti Ludovici excitatum est. Gratulamur plane de honore habito viro eminentissimo, qui de religione ac praesertim de afflicta mancipiorum conditione praeclare meruit. Placet autem quod his honoribus haud tenuis accessio fiat ab eloquentia, cuius tu laude in primis flores. Eunti igitur Dei numen adsit; atque ex dedicatione monumenti tuaque oratione nova indatur alacritas illustri virorum coetui, qui, te Praeside, servituti ubique abolendae adlaborat. Testem interea benevolentiae

Nostrae Apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVI Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
GVILELMO URFEY PRAESIDI CONSILII
XLV CONGRESSVI CATHOLICORVM
GERMANIAE PARANDO
KREFELDIAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ad Germaniae catholicos laeti semper ac lubentes animum oculosque convertimus; illos etenim pari perpetuaque constantia ad ea studiose intentos videmus, quae vere ad religionis ac civitatis utilitatem faciunt. Constantiae studiique huius praeclari sunt testes catholicorum conventus, qui iam per dimidium fere saeculum quotannis sunt habiti, frequentia illi quidem, gravitate ac prudentia in exemplum praestantes. Accedet modo, qui quadragesimus quintus est, Krefeldiam brevi cogendus, quemque tu, dilecte fili, lectique tecum socii parandum suscepistis. — Eorum, qui simili vos in munere praecesserunt, morem sequuti, ad hanc Petri Sedem consilia primo convertenda

duxistis, ut adprecatione Nostra bona opus propositumque vestrum fortunetur. Nos equidem munerum divinorum ubertatem industriis laboribusque vestris ex animo exoptamus: et quam, celebri peregrinatione, afflictorum Adiutricem implorandam decrevistis, propitia vobis et facilis uti adsit optamus. Auspicem vero caelestis numinis atque pignus caritatis Nostrae Apostolicam benedictionem habete, quam tibi universoque coetui Congressui parando amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVI Iulii MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

A NOTRE CHER FILS
BENOIT-MARIE CARDINAL LANGÉNIEUX
ARCHEVÊQUE DE REIMS

Notre Cher Fils,

C'est avec une vive satisfaction que Nous avons appris par votre lettre, que des hommes eminents ont eu la pensée de former en France un Comité national pour la conservation et la défense du Protectorat Français en Terre Sainte. Nulle entreprise ne saurait mieux répondre aux généreuses et chevaleresques traditions de votre noble patrie, qui fut par excellence la terre des croisés. Depuis lors, bien des siècles se sont écoulés, bien des assauts ont été livrés à l'Eglise pour affaiblir la foi. Mais le culte des Lieux-Saints s'y est maintenu en tous les temps. Si à certains intervalles ce culte a paru quelque peu se ralentir, Nous le voyons aujourd'hui s'affirmer avec éclat dans ces pacifiques pélerinages de la piété chrétienne, que Nous avons été heureux d'encourager à diverses reprises. Nous ne pouvons de même que louer hautement l'œuvre heureusement inaugurée, nouvelle dans la forme, ancienne

par son esprit; elle Nous semble répondre à des besoins de jour en jour plus urgents. — Nul n'ignore, en effet, que vous avez pu, Notre cher fils, le constater de vos yeux, combien sont en souffrance et de quels dangers sont menacés les intérêts catholiques en Palestine. Ces intérêts, comme on sait, se rattachent particulièrement à la propriété et à l'usage des sanctuaires élevés par la piété de nos ancêtres, là même où se sont opérés les mystères de la Rédemption des hommes. Les ennemis du nom catholique redoublent d'efforts et d'activité pour entraver dans ces mêmes sanctuaires la piété des fidèles enfants de la Sainte Eglise. L'œuvre dont vous Nous parlez, Notre cher fils, a donc surgi à l'heure propice, et Nous en espérons pour l'avenir les plus féconds résultats. — La France a en Orient une mission à part que la Providence lui a confiée: noble mission qui a été consacrée non seulement par une pratique séculaire, mais aussi par des traités internationaux, ainsi que l'a reconnu de nos jours Notre Congrégation de Propagande par sa déclaration du 22 Mai 1888. Le Saint Siége, en effet, ne veut rien toucher au glorieux patrimoine que la France a reçu de ses ancêtres et qu'elle entend, sans nul doute, mériter de conserver, en se montrant toujours à la hauteur de sa tâche. Nous désirons que les membres de l'association déjà formée, s'inspirant pleinement de ces vues élevées et ayant à cœur les grands intérêts de la religion et de la patrie, prêtent à la France un concours généreux dans l'accomplissement de son mandat six fois séculaire. Puis-

sent ces efforts réunis assurer à l'Eglise catholique en Orient, une existence paisible et lui permettre de travailler avec succès à l'extension de la vraie foi et au retour des brebis égarées au bercail de l'unique et suprême Pasteur.

Et maintenant, comme gage de Notre paternelle affection, Nous vous accordons, Notre cher fils, la bénédiction Apostolique.

Donné à Rome, près Saint Pierre, le 1 Août de l'année 1898, de Notre Pontificat la vingt-unième.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
AVGVSTINO ARCHIEPISCOPO TAVRINENSI
AVGVSTAM TAVRINORVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Mariani coetus Augustam Taurinorum cogendi simul ac consilium comperimus, magno libentique animo laudavimus. Sacrum etenim semper Nobis gratumque est ea omni ope provehere, quae ad alendam augendamque conferunt Virginis beatissimae religionem, per quam. Genitricem suam, omnia Nos Deus habere voluit, et in qua securitatis praesidium rei christianae benignissime adtribuit. Nunc vero ut contentiore fiducia ad hanc hominum matrem respiciamus exigunt plane tempora, quae, cum Ecclesiae infesta iam diu in Italia sint, recentibus tamen turbis, infestiora evenere: nam quae omnibus retro aetatibus mirisque modis caritatem potentiamque suam Ecclesiae probavit, eadem haud dubium est quin et in praesenti discrimine propitia sit adfutura christianoque nomini fau-

stitatem atque laetitiam allatura. — Tuis porro litteris votum tu Nobis aperuisti, ut gentes italae Dei Matri augustissimae consecrentur, quo nimirum in materni eius Cordis tutela sint. Profecto Italiae populi peculiari semper affectu Virgini Matri fuerunt addicti. Ipsaque praeteritorum temporum historia praeclare probat Mariam inter et Italiae gentes, veluti matrem inter et filios, pietate semper atque amore certatum esse: quin etiam potiores Italorum gloriae cum nomine Virginis coniunctae sunt, ex eaque scientiis, litteris bonisque artibus vis ac splendor accessit. Si tamen ea fuerit Conventus vestri sententia, ut Dei Matri magnae, eiusque praesertim Cordi, gens itala peculiari modo consecretur; nil plane obest quominus de ea re ad Sedem Apostolicam referatis, quae qua ratione id sit sanciendum videbit. — Interea ut Mariali coetui fauste eveniat, tibi, Venerabilis Frater, et omnibus qui in eodem aderunt, Apostolicam benedictionem, auspicem divinorum munerum Nostraeque benevolentiae testem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die II Augusti MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA ENCYCLICA

AI VESCOVI
AL CLERO E AL POPOLO D'ITALIA

LEONE PP. XIII

VENERABILI FRATELLI DILETTI FIGLI
SALUTE ED APOSTOLICA BENEDIZIONE

Spesse volte, nel corso del Nostro Pontificato, mossi dalle sacre ragioni dell'Apostolico ministero, dovemmo levar lamento e protesta in occasione di atti compiuti, a detrimento della Chiesa e della religione, da coloro che, per vicenda di ben noti rivolgimenti, reggono la cosa pubblica in Italia. — Ci duole doverlo fare di nuovo sopra un argomento gravissimo e che Ci riempie l'animo di profonda tristezza. Noi intendiamo parlare della soppressione di tante istituzioni cattoliche, decretata, non ha guari, in varie parti della Penisola. Questa disposizione immeritata ed ingiusta ha sollevato la riprovazione di ogni anima onesta, ed in essa vediamo, con sommo Nostro rammarico, compendiarsi e rincrudire le offese sofferte negli anni trascorsi.

Sebbene cosa a voi nota, Venerabili Fratelli, pur nondimeno stimiamo opportuno riandare le origini e la necessità di queste istituzioni, frutto delle Nostre sollecitudini e delle vostre amorevoli cure, affinchè tutti comprendano il pensiero che le aveva ispirate e lo scopo religioso, morale e caritativo a cui erano dirette.

Dopo rovesciato il principato civile dei Papi, si vennero in Italia togliendo gradatamente alla Chiesa cattolica i suoi elementi di vita e di azione, la sua naturale e secolare influenza nei pubblici e sociali ordinamenti. Con atti progressivi e coordinati a sistema si chiusero monasteri e conventi; si dissipò, colla confisca dei beni ecclesiastici, la massima parte del patrimonio della Chiesa; s'impose ai chierici il servizio militare; s'inceppò la libertà dell'ecclesiastico ministero con disposizioni arbitrarie ed ingiuste; si mirò con isforzi perseveranti a cancellare da tutte le pubbliche istituzioni l'impronta religiosa e cristiana; si favorirono i culti dissidenti, e mentre si concedeva la più ampia libertà alle sètte massoniche, si riserbavano odiose intolleranze e vessazioni a quell'unica religione, che fu sempre gloria, presidio e forza degli italiani.

Noi non mancammo di rimpiangere questi gravi e ripetuti attentati. Li rimpiangemmo per conto della nostra santa religione esposta a supremi pericoli; li rimpiangemmo eziandio, e ciò diciamo con tutta la sincerità del Nostro cuore, per conto della patria nostra; giacchè la religione è sorgente di prosperità e di grandezza per una nazione, e fondamento precipuo di ogni bene ordinata

società. Ed infatti, indebolito il sentimento religioso, che eleva e nobilita l'animo, e v'imprime profondamente le nozioni del giusto e dell'onesto, l'uomo inclina e si abbandona ad istinti selvaggi e ad interessi materiali; e da ciò, come logica conseguenza, rancori, scissure, depravazioni, conflitti e turbamento dell'ordine, ai quali mali non sono rimedî sicuri e sufficienti nè la severità delle leggi, nè i rigori dei tribunali, nè l'uso della stessa forza armata. — Di questa connessione naturale ed intrinseca tra il decadimento religioso e lo sviluppo dello spirito di sovversione e di disordine Noi più volte, in atti pubblici diretti agli italiani, avvertimmo coloro ai quali incombe la formidabile responsabilità del potere, mostrando i progressi immancabili del socialismo e dell'anarchia, ed i mali senza fine a cui essi esponevano la nazione. — Ma non fummo ascoltati. Il pregiudizio meschino e settario fe' velo all'intelligenza, e la guerra contro la religione fu continuata colla stessa intensità. Non solo non fu preso alcun provvedimento; ma dai libri, dai giornali, dalle scuole, dalle cattedre, dai circoli, dai teatri, si proseguì a spargere largamente i germi dell'irreligione e dell'immoralità, a scalzare i principî a cui s'informano i forti ed onesti costumi di un popolo, a diffondere le massime, dalle quali segue inesorabilmente la perversione dell'intelletto e la corruzione del cuore.

Noi allora, Venerabili Fratelli, veggendo periglioso e fosco l'avvenire del nostro paese, credemmo giunto il momento di alzare la voce, e dicemmo ai cattolici ita-

liani: la religione e la società sono in pericolo; è tempo di spiegare tutta la vostra attività, opponendo al male invadente un argine colla parola, colle opere, colle associazioni, coi comitati, colla stampa, coi congressi, colle istituzioni di carità e di preghiera, con tutti i mezzi, infine, pacifici e legali, che sieno acconci a mantenere nel popolo il sentimento religioso ed a sollevarne la miseria, cattiva consigliera, resa tanto profonda ed estesa per le depresse condizioni economiche d'Italia. — Tali cose Noi raccomandammo più volte, ed in modo particolare nelle due Lettere già da Noi indirizzate al popolo italiano: in quella dei 15 Ottobre 1890 e nell'altra dell'8 Decembre 1892.

Ci è qui grato dichiarare, che le Nostre esortazioni caddero su terreno fecondo. Mediante i vostri generosi sforzi, Venerabili Fratelli, e quelli del clero e dei fedeli a voi affidati, si ottennero lieti e salutari effetti, dai quali era facile prevederne anche maggiori in un prossimo avvenire. Centinaia di associazioni e di comitati sorsero in varie parti d'Italia, e dal loro zelo indefesso ebbero origine casse rurali, cucine economiche, dormitorî economici, ricreatorî festivi, opere catechistiche, assistenza degli infermi, tutela della vedova e del pupillo e tante altre benefiche istituzioni, che furono salutate dalla riconoscenza e dalle benedizioni del popolo, ed ebbero sovente anche da uomini di altro partito ben meritato elogio. — Ed i cattolici, secondo il loro solito, nell'esplicazione di questa lodevole operosità cristiana, non avendo nulla da celare,

si mostrarono alla luce del giorno e si tennero costantemente nei confini della legalità.

Ma sopraggiunsero le luttuose vicende che, accompagnate da tumulti e spargimento di sangue cittadino, funestarono alcune contrade d'Italia. Niuno più di Noi soffrì nell'animo e si commosse a quel triste spettacolo.

Pensammo però, che nelle origini prime di quelle sedizioni e di quelle lotte fraterne, coloro che hanno la direzione della cosa pubblica riconoscerebbero il frutto funesto, ma naturale, del mal seme a larga mano e per sì lungo tempo sparso impunemente in tutta la Penisola; pensammo che risalendo dagli effetti alle cause e traendo profitto dal duro ammaestramento ricevuto, tornerebbero alle norme cristiane del riordinamento sociale, colle quali debbono rinnovarsi le nazioni, se non si vogliono lasciar perire, e perciò porrebbero in onore i principî di giustizia, di probità e di religione, dai quali deriva principalmente anche il benessere materiale di un popolo. Pensammo, almeno, che volendo rinvenire autori e complici di quelle sommosse, si avviserebbero a cercarli fra coloro, che avversano la dottrina cattolica, e nel naturalismo e materialismo scientifico e politico infiammano gli animi ad ogni cupidigia disordinata; fra coloro, che nelle ombre di settarie congreghe nascondono i rei intendimenti ed affilano le armi contro l'ordine e la sicurezza della società. — Ed invero non mancò qualche spirito elevato ed imparziale, anche nel campo avverso, che comprese ed ebbe

il lodevole coraggio di proclamare pubblicamente le vere cause dei lamentati disordini.

Ma grande fu la Nostra sorpresa ed il Nostro dolore quando apprendemmo che, con assurdo pretesto, mal dissimulato dall'artificio, si osava, affine di deviare l'opinione pubblica e porre ad esecuzione un premeditato disegno, riversare sui cattolici la stolta accusa di perturbatori dell'ordine e far ricadere sopra di essi il biasimo ed il danno dei sediziosi sconvolgimenti, di cui alcune contrade d'Italia furono teatro. — E maggiormente crebbe il Nostro dolore quando a tali calunnie succedendo fatti arbitrarî e violenti. si videro sospesi o soppressi molti dei principali e più valorosi giornali cattolici, proscritti comitati per le parrocchie e per le diocesi, disperse adunanze per congressi, rese inerti alcune istituzioni ed altre minacciate fra quelle stesse che hanno per iscopo il solo incremento della pietà tra i fedeli, o la pubblica e privata beneficenza; quando si videro disciolte innocue e benemerite società in grandissimo numero, e così distrutto, in poche ore procellose, il lavoro paziente, caritatevole, modesto di molti anni, di molti nobili intelletti, di molti cuori generosi.

Con tale enorme ed odiosa disposizione la pubblica autorità contradiceva, anzi tutto, alle sue precedenti affermazioni. Per molto tempo, infatti, essa aveva rappresentato le popolazioni della Penisola conniventi e del tutto solidali con lei nell'opera rivoluzionaria ed avversa al Papato; ed ora invece, ad un tratto, veniva a smentire sè stessa col ricorrere ad espedienti straordinarî per com-

primere innumerevoli associazioni sparse in tutta l'Italia, e ciò non per altro motivo se non perchè esse si mostravano affezionate e devote alla Chiesa ed alla causa della Santa Sede.

Ma questa disposizione ledeva, sopra tutto, i principî di giustizia e le stesse norme delle leggi vigenti. — In forza di questi principî e di queste norme è lecito ai cattolici, come a tutti gli altri cittadini, fruire della libertà di unire in comune i loro sforzi per promuovere il bene morale e materiale del loro prossimo, o per esercitarsi in pratiche di pietà e di religione. Fu dunque arbitrio lo scioglimento di tante benefiche istituzioni cattoliche, che pure esistono tranquille e rispettate in altre nazioni, senza alcuna prova della loro colpabilità, senza alcuna investigazione precedente, senza alcun documento atto a dimostrare la loro partecipazione agli avvenuti disordini.

Fu anche una speciale offesa arrecata a Noi, che avevamo ordinato e benedetto quelle utili e pacifiche associazioni, ed a voi, Venerabili Fratelli, che ne avevate curato e promosso lo sviluppo e vigilato il regolare andamento: la Nostra protezione e la vostra vigilanza dovevano renderle anche maggiormente rispettabili ed immuni da qualsiasi sospetto.

Nè possiamo passare sotto silenzio quanto siffatta disposizione sia perniciosa agl'interessi delle moltitudini, quanto alla conservazione sociale, quanto al vero bene d'Italia. Colla soppressione di quelle società viene ad aumentare la miseria morale e materiale del popolo, ch'esse

procuravano con ogni mezzo possibile di mitigare; viene privata la civil comunanza di una forza potentemente conservatrice; giacchè la loro organizzazione stessa e la diffusione dei loro principî era un argine contro le teorie sovversive del socialismo e dell'anarchia; viene, infine, ad accendersi maggiormente il conflitto religioso, che tutti gli uomini scevri da passioni settarie comprendono esser supremamente funesto all' Italia, di cui spezza le forze, la compattezza, l' armonia.

Noi non ignoriamo, che le società cattoliche sono accusate di tendenze contrarie agli attuali ordinamenti politici d'Italia e considerate perciò come sovversive. — Siffatta imputazione è fondata sopra un equivoco creato e mantenuto appositamente dai nemici della Chiesa e della religione per coonestare dinanzi al pubblico il riprovevole ostracismo ch' essi intendono infliggere alle dette associazioni. Noi vogliamo che tale equivoco sia dissipato per sempre.

I cattolici italiani, in forza degli immutabili e noti principî della loro religione, rifuggono da cospirazione e ribellione qualsiasi contro i pubblici poteri, ai quali rendono il tributo che ad essi si deve. La loro condotta passata, alla quale tutti gli uomini imparziali possono rendere onorata testimonianza, è garante di quella futura, e ciò dovrebbe bastare ad assicurar loro la giustizia e la libertà a cui hanno dritto tutti i pacifici cittadini. Diremo di più; essendo essi, per la dottrina che professano, i più solidi sostenitori dell' ordine, hanno dritto al

rispetto; e se la virtù ed il merito fossero adequatamente apprezzati, avrebbero anche dritto ai riguardi ed alla gratitudine di chi presiede alla cosa pubblica.

Ma i cattolici italiani, appunto perchè cattolici, non possono prescindere dal volere che al loro Capo supremo sia restituita la necessaria indipendenza e la pienezza della libertà vera ed effettiva, la quale è condizione indispensabile per la libertà e l'indipendenza della Chiesa cattolica. Su questo punto i loro sentimenti non cambieranno nè per minacce, nè per violenze; essi subiranno l'attuale ordine di cose, ma fino a che questo avrà per iscopo la depressione del Papato e per causa la cospirazione di tutti gli elementi antireligiosi e settarî, essi non potranno mai, senza violare i loro più sacri doveri, concorrere a sostenerlo colla loro adesione e col loro appoggio. — Il richiedere dai cattolici un positivo concorso al mantenimento dell'attuale ordine di cose, sarebbe pretesa irragionevole ed assurda; poichè ad essi non sarebbe più lecito ottemperare agli insegnamenti ed ai precetti di questa Apostolica Sede, anzi dovrebbero agire in opposizione ai medesimi e dipartirsi dalla condotta che tengono i cattolici di tutte le altre nazioni.

Quindi è che l'azione dei cattolici italiani, nelle presenti condizioni di cose, rimanendo estranea alla politica, si concentra nel campo sociale e religioso, e mira a moralizzare le popolazioni, renderle ossequenti alla Chiesa ed al suo Capo, allontanarle dai pericoli del socialismo e dell'anarchia, inculcar loro il rispetto al principio di au-

torità, sollevarne infine l'indigenza colle opere molteplici della carità cristiana. — Come dunque i cattolici potrebbero esser chiamati nemici della patria ed esser confusi coi partiti che attentano all'ordine ed alla sicurezza dello Stato?

Siffatte calunnie cadono dinanzi al solo buon senso. Esse si fondano su questo solo concetto, che le sorti, l'unità, la prosperità della nazione consistano nei fatti compiuti a danno della Santa Sede, fatti pur deplorati da uomini punto sospetti, i quali dichiararono apertamente essere immenso errore il provocare un conflitto con quella grande istituzione, che Dio pose in mezzo all'Italia e che fu e rimarrà perpetuamente il suo vanto precipuo ed incomparabile; istituzione prodigiosa che domina la storia, e per la quale l'Italia divenne l'educatrice feconda dei popoli, la testa ed il cuore della civiltà cristiana. Di qual colpa pertanto sono rei i cattolici quando desiderano il termine del lungo dissidio, sorgente di grandissimi danni per l'Italia nell'ordine sociale, morale e politico; quando domandano che sia ascoltata la voce paterna del loro Capo supremo, che tante volte ha reclamato le dovute riparazioni, mostrando i beni incalcolabili che da esse deriverebbero all'Italia?

I nemici veri d'Italia bisogna ricercarli altrove; bisogna ricercarli tra coloro che mossi da spirito irreligioso e settario, chiusi l'animo dinanzi ai mali ed ai pericoli che pesano sulla patria, respingono ogni vera e feconda soluzione del dissidio, e procurano, pei loro ripro-

vevoli disegni, di renderlo sempre più lungo e più acerbo. — A questi e non ad altri conviene attribuire la dura disposizione onde vennero colpite tante utili associazioni cattoliche; disposizione che Ci addolora profondamente anche per un altro titolo di ordine più elevato e che non riguarda solamente i cattolici italiani, ma quelli del mondo intero. Essa mette sempre più in chiaro la condizione penosa, precaria ed intollerabile a cui siamo ridotti. Se alcuni fatti, nei quali i cattolici non ebbero nulla che fare, bastarono per decretare la soppressione di migliaia di opere benefiche ed immuni da qualsiasi colpa, non ostante la guarentigia che veniva loro dalle leggi fondamentali dello Stato, ogni uomo sensato ed imparziale comprenderà quale e quanta possa essere l'efficacia delle assicurazioni date dai pubblici poteri per la libertà ed indipendenza del Nostro Apostolico Ministero. Quale è invero la Nostra libertà, quando dopo essere stati spogliati della maggior parte degli antichi presidî morali e materiali, di cui i secoli cristiani avevano arricchito la Sede Apostolica e la Chiesa in Italia, veniamo ora privati anche di quei mezzi di azione religiosa e sociale, che le Nostre sollecitudini e lo zelo ammirabile dell'Episcopato, del Clero e dei fedeli avevano riunito a tutela della religione ed a beneficio del popolo italiano? Quale può essere la Nostra pretesa libertà, quando un'altra occasione, un altro incidente qualsiasi potrebbe servir di pretesto a procedere ancora più oltre nella via delle violenze e degli arbitrî e ad infliggere nuove e più profonde ferite alla Chiesa ed alla religione?

Noi segnaliamo questo stato di cose ai nostri figli d'Italia e a quelli delle altre nazioni. Agli uni ed agli altri però diciamo, che, se il Nostro dolore è grande, non minore è il Nostro coraggio, non minore la Nostra fiducia in quella Provvidenza che governa il mondo e che veglia costantemente ed amorosamente sulla Chiesa, la quale s'identifica col Papato, secondo la bella espressione di S. Ambrogio: *Ubi Petrus, ibi Ecclesia.* Ambedue sono istituzioni divine che sopravvissero a tutti gli oltraggi, a tutti gli attacchi, che videro immobili passare i secoli, che attinsero aumenti di forza, di energia e di costanza dalla stessa sventura.

E quanto a Noi non cesseremo di amare questa bella e nobile nazione da cui sortimmo i natali, lieti di spendere gli ultimi avanzi delle Nostre forze per conservarle il tesoro prezioso della religione, per mantenere i suoi figli nella sfera onorata della virtù e del dovere, per sollevare, quanto Ci è possibile, le loro miserie.

In questo nobilissimo ufficio voi Ci apporterete, ne siamo sicuri, Venerabili Fratelli, il concorso efficace delle vostre cure e del vostro zelo illuminato e costante. — Continuate nell'opera santa di ravvivare la pietà tra i fedeli, di preservare le anime dagli errori e dalle seduzioni che le circondano da ogni lato, di consolare i poveri e gl'infelici con tutti i mezzi che la carità potrà suggerirvi. Le vostre fatiche non saranno mai sterili, qualunque sieno le vicende e gli apprezzamenti umani, perchè dirette a più alto fine che non sono le cose di

quaggiù; e ad ogni modo esse varranno, qualora fossero osteggiate o distrutte, a liberarvi dal dover rispondere de' danni, che dagl'impedimenti frapposti al vostro pastorale ministero potrebbe risentire l'Italia.

Ed a voi cattolici italiani, oggetto precipuo delle Nostre sollecitudini e della Nostra affezione, a voi fatti segno a più aspre vessazioni, perchè più vicini a Noi e più stretti a questa Sede Apostolica, a voi serva di conforto e d'incoraggiamento la Nostra parola e la Nostra ferma assicurazione, che il Papato, come nei secoli trascorsi, in gravi e procellosi avvenimenti, fu guida, difesa e salvezza del popolo cattolico, specialmente d'Italia, così per l' avvenire non verrà meno alla sua grande e salutare missione, col difendere e rivendicare i vostri diritti, coll'assistervi nelle vostre difficoltà, coll'amarvi quanto più bersagliati ed oppressi. Voi avete dato, specialmente in questi ultimi tempi, numerose testimonianze di abnegazione e di operosità nel fare il bene. Non vi perdete di animo; ma tenendovi rigorosamente, come pel passato, entro i limiti della legge e pienamente sottomessi alla direzione dei vostri pastori, continuate con coraggio cristiano negli stessi propositi. Che se incontraste sul cammino nuove contradizioni e nuove ostilità, non vi sgomentate: la bontà della vostra causa apparirebbe sempre più luminosa, quando gli avversarî, per combatterla, fossero costretti a ricorrere ad armi siffatte; e le prove che dovreste sostenere, aumenterebbero il vostro merito innanzi agli uomini onesti e, ciò che più monta, innanzi a Dio.

Auspice intanto dei celesti favori e pegno del Nostro specialissimo affetto, sia l' Apostolica benedizione, che dall' intimo del cuore impartiamo a voi, Venerabili Fratelli, al Clero e al popolo italiano.

Dato a Roma presso S. Pietro, il 5 Agosto 1898, anno vigesimo primo del Nostro Pontificato.

LEO PP. XIII

LITTERAE APOSTOLICAE

DE ELECTIONE ABBATIS GENERALIS
CONGREGATIONIS BENEDICTINAE BRASILIANAE

DILECTO FILIO
DOMINICO A TRANSFIGVRATIONE WIACHADO ABBATI GENERALI
IN ABBATIA SANCTI SEBASTIANI BAHIAE CONSISTENTI

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Nuper, ut probe scis, insignem multisque nominibus Nostrae benevolontiae commendatam Congregationem Brasilianam ex Ordine sancti Benedicti Abbatis restituendam reformandamque curavimus. Nunc vero ut in re nova talis adsit praeses, qui in consiliis Nostris Nobis plane obsequatur, atque opus, quod aggressi sumus, pro virili parte perficere studeat, ad te, dilecte fili, qui singularem pietatem, doctrinam, rerum gerendarum prudentiam, alacritatem, studium religionis, aliasque virtutes in muneribus honoribusque gestis semper testatus es, oculos mentis

Nostrae convertimus, dignumque prorsus te existimavimus, qui proposito Nostro cumulate respondere, temperationemque Ordinis novam stabiliendam firmandamque prudenter et salva animorum concordia curare possis. Libenter enim profitebimur pro ea, qua tenemur de re catholica Brasiliana sollicitudine, Nos concepisse spem optimam fore ut ex inita restitutione et renovata disciplina dictae Congregationis plurimum ad eius prosperitatem, plurimum etiam ad fructuosam operam accedat. Quod si Deus, ut confidimus, consilia Nostra fortunaverit, illa non modo Congregationi Benedictinae opportune atque utilia fiant, verum etiam Brasiliae universae benevertant: revocatis enim ad potiorem disciplinam, vi maiori animorum salutis procurandae studio inflammatis operariis, qui vineam Domini excolunt, necesse est ut ipsa laetior efflorescat, et praeconcepta spes uberius respondeat. Obtigit etiam, quod tu consiliorum, quae cepimus, ita fidelis interpres et adiutor extitisti, ut honorificus titulus, quem tibi deferre voluimus, quodammodo ad te pertinere, teque ad hanc dignitatem non modo benevolentia Nostra sed etiam tua merita erexisse videantur. Quibus de rebus propensae in te voluntatis Nostrae testimonium tibi dare volentes, teque quibusvis excommunicationis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, si quas forte incurreris, huius tantum rei gratia absolventes et absolutum fore censentes, Apostolica auctoritate Nostra, per has litteras, Abbatem Generalem Congregationis Benedictinae Brasilianae facimus, constituimus, renuntiamus;

tibique munus istud, quoad vixeris, gerendum committimus, demandamus cum omnibus et singulis iuribus, privilegiis, honoribus, indultis, quae illius sunt propria. Volumus autem, et Apostolica auctoritate decernimus, ut omnes, ad quos spectat et spectare poterit, te in huiusmodi officium accipiant et admittant, tibique pareant, faveant, ac praesto sint, tuaque monita et praecepta reverenter audiant et fideliter exequantur; secus poenas, quas in rebelles irrogaveris ratas habebimus, et auctoritate Nostra confirmabimus. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, nec non Ordinis Benedictini etiam iuramento, confirmatione Apostolica vel quavis firmitate alia roboratis statutis, legibus et consuetudinibus, ceterisque speciali licet et individua mentione et derogatione dignis in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die IX Augusti MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

A. CARD. MACCHI

EPISTOLA

AD EPISCOPOS PERVVIENSES

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quam religiosâ catholicae fidei retinendae constantiâ illustris Peruviensium natio commendetur, quo obsequio, qua voluntate eadem sit Nobiscum et cum hac Apostolica Sede coniuncta, id sane plura significarunt argumenta, inter quae commemorare heic iuvat admotas ad Nos preces, ut ad eius reipublicae regiones latissimas presbyteros sacris missionibus obeundis et religiosorum Sodalium collegia mitteremus, quorum studio et solertia religio et pietas aleretur et in dies usque succresceret. Nec a voluptate seiuncta est recordatio catholici illius coetus frequentissimi, biennio ante, in urbe istius reipublicae principe habiti, viris ex omni parte regionis collectis, doctrina, virtute, loco, re amplissimis, quo ex coetu novus quidam et lactabilis animorum ardor erupit. Ipsi enim minime dubitarunt, quo studio avitae Religionis provehen-

dae flagrarent, quo cultu et amore hanc Petri cathedram prosequerentur publicis significationibus declarare. Nos autem, Venerabiles Fratres, occasionem singularis benevolentiae Nostrae testificandae erga istam catholicam gentem nunquam praetermisimus, additis stimulis, gratissimaeque voluntatis Nostrae exhibitis indiciis profecto non obscuris. Inter quae sane plurima illud praeterire nolumus, ex collatis ab Apostolica Sede eius Praesidi honoribus ac privilegiis praecipuis, Peruviensi ipsi reipublicae multum dignitatis et auctoritatis accessisse. Haec autem ornamenta certam Nobis spem ingerebant, fore ut, quemadmodum maiores vestri iis promerendis egregiam operam contulerunt, ita deinceps qui civitati praeessent haud minorem industriam in iis tuendis collocarent, suâque constantiâ in catholicae fidei defensione comprobarent ea omnia iure sibi fuisse collata.

Aegre igitur tulimus latam nuper in ista republica fuisse legem, quae, per speciem moderandi coniugii inter alienos a catholico nomine, revera matrimonium inducit quod *civile* vocant; quamvis ea lex non omnis quidem conditionis homines attingat. Quin etiam, posthabita Ecclesiae auctoritate, civilis eiusmodi ratio permissa est matrimoniis mixtis, si quando Apostolica Sedes, gravissimis de causis et ad aeternam christianae familiae salutem, inopportunum duxerit quempiam a lege de non contrahendis nuptiis propter disparem cultum eximere.

His graviter commoti quae contra obsequium Nostrae dignitati debitum et supremi ministerii potestatem divi-

nitus concessam patrata sunt, Apostolicam vocem attollimus, Venerabiles Fratres, vestraque studia excitamus ut Peruviensium fidelium securitati caventes, catholicam doctrinam de matrimonio integram incorruptamque servandam curetis.

Nos quidem de universo christiano grege solliciti, prout Apostolici muneris ratio postulat, haud praetermisimus plura de matrimonii sanctitate docere saepius atque praecipere; non posse a religione seiungi atque in profanarum rerum coniici genus naturae officium a novi foederis auctore Christo in sacramenta translatum; sacro praeeunte ritu, coniugum vitam tranquilliorem beatioremque effici; firmari domesticam concordiam: liberos institui rectius; ipsius incolumitati reipublicae commode prospici. Rem vero hanc omnem fusius deditâque operâ persequuti sumus Apostolicis Litteris – *Arcanum divinae sapientiae consilium,* – ubi etiam studuimus in Christi fidelium memoriam revocare quum vigiles curas, quas in retinendo honore ac sanctitate nuptiarum Ecclesia collocavit, optima humani generis custos et vindex, tum quibus de rebus in eo genere possint iure decernere atque cognoscere ii qui reipublicae praesunt. Ea singula referre documenta, quippe oculis vestris subiecta, neque propositum Nobis est hoc loco neque necessarium. Illud quidem haud abs re ducimus admonere iterum, potestatem esse reipublicae moderatoribus in res humanas quae matrimonium consequuntur et in genere civili versantur; in ipsum vero christianorum matrimonium ius et arbitrium iisdem esse nullum.

Itaque iurisdictioni Ecclesiae rem subesse patiantur quae non auctoribus hominibus est constituta. Si modo nuptialis contractus sit iure factus, hoc est qualem Christus instituit, tum denique videre ipsis licebit si quid inde sequatur quod ad ius civile pertineat. Catholica enim doctrina est, a qua recedere sine fidei iactura nemo potest, matrimoniis christianorum sacramenti dignitatem accessisse: proinde non aliâ quam divinâ Ecclesiae auctoritate oportere ea regi ac temperari; rata firmaque nulla censeri posse connubia, quae non fuerint iuxta ipsius legem disciplinamque coniuncta. Ex quibus facile intelligitur, ubi rite fuerit Tridentina promulgata lex capitis « *Tametsi* », ibi irrita habenda connubia contra eius praescriptum patrata. In Peruviensi autem republicâ Tridentina illa lex non est promulgata solum, sed diuturna viguit usu servataque est ad extrema haec tempora fidelissime. Quare nihil causae est cur Apostolica Sedes non maxime velit legitime invectam disciplinam retineri.

Haec, Venerabiles Fratres, erudiendo vobis tradito gregi copiosius atque enucleatius exponite, ne quid eos lateat rei gravissimae, quae ad aeternam ipsorum salutem interest plurimum. Cupimus etiam vos auctoritate et consilio ita pollere apud eos qui in ista republica legibus ferendis sunt constituti, eamque ab ipsis inire gratiam, ut in animum inducant suum, sese gentis ad exemplum catholicae, cuius insident menti beatorum civium Turibii ac Rosae praeclara exempla virtutis, mentem ac voluntatem referre publice. ideoque oportere ab Ecclesiae prae-

ceptis in constituendis legibus nunquam discedant, quibus rite servatis, vel ipsa naturalis populorum felicitas gignitur, spondeantque se operam daturos ut recens decretum emendetur quam citius et tollatur, legesque de matrimonio civiles nihil alienum ab Ecclesiae doctrina atque institutis exhibeant.

Interim divini auxilii spe freti et studio solertiaque vestra confisi, Apostolicam benedictionem, caelestium munerum auspicem et singularis Nostrae benevolentiae testem, vobis, Venerabiles Fratres, universoque clero ac populo singulis commisso peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XVI Augusti MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI

AVGVSTINO EPISCOPO S. GALLI

LVGANVM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Ex annuo conventu vestro, quem Lugani habetis, litteras Nobis dedistis, quas libenti gratoque animo perlegimus. Quae etenim in iis communia sensa prompsistis, ea plane sunt quibus et caritati, qua vos prosequimur, et studio Nostro fit satis, quod pro Ecclesiae Helvetiorum bono assidue fovemus. Nihil igitur non optimum ac perutile ex coetu vestro animorum consensioni ac religionis commodis provehendis speramus. Quam quidem spem Nostram ut Deus abunde impleat, tibi, Venerabilis Frater, ceterisque Episcopis, qui modo istic versantur, Apostolicam benedictionem, benevolentiae Nostrae testem et munerum divinorum auspicem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXVII Augusti MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

DE AEDE MARIANA
CARPINETENSI

—

LEO PP. XIII

MOTV PROPRIO

E templis, quae Carpineti extant, in oppido natali Nostro, illud est antiquitate ac religione commendatum, quod saeculo XVI exeunte, MARIAE magnae Dei Matri, ob depulsam pestilitatem, maiorum pietas dedicavit. Quod quidem venerationem inde etiam habet, quod *Antonius Baldinucci,* cui Nos caelitum beatorum honores decrevimus, in eo ad populum pro concione dixit, ibidemque sacra sodalitia fuerunt instituta, quae a *Sanctissimo Dei Nomine* et a *Mariali Rosario* nuncupantur. — Huius porro templi Nos, caritate patriae instincti, statim ab inito Pontificatu, continentes aedes extruendas curavimus; easque, educandis popularium puellis destinatas, *Sororibus a Sacramento augusto* moderandas concessimus. Iam ipsum templum, fatiscens fere et vetustate corruptum, datis in eam rem quadraginta millibus libellarum italicarum, restaurare atque ornare placuit; ea videlicet mente, ut puellae scholarum alumnae religionis officia exercere

libere opportuneque possint. — Quod ut nulla perturbatione riteque fiat, sic decernere visum est.

I. Templum Marianum, quod Carpineti est, in potestate Episcopi Anagninorum deinceps esto.

II. Idcirco in templum ipsum Clero Carpinetensi piisve, quae supra diximus, sodalitiis in posterum ius nullum esto. Quo tamen acceptorum a Virgine beneficiorum memoria apud cives ne dilabatur ac referendi gratias occasio suppetat, sodalitates binae a *Mariali Rosario* atque a *Nomine Dei* sacra quotannis sollemnia eodem in templo una cum Clero obibunt, altera die festo eiusdem *Rosarii,* altera quo die Episcopus designarit.

III. Sacerdos adsit, cui templi curatio demandetur. Eius erit, alumnis adstantibus, sacrum quotidie facere, magisterio religionis fungi, instituta pietatis provehere. quae faxint aptius ad puellares animos excolendos.

IV. Sacerdotem, qui supra, deligendi Episcopus Anagninorum ius habeat, ita quidem ut quovis tempore, si visum fuerit, alius in eius locum substitui queat.

V. Cryptam et conclavia quae in templo principe, ubi Canonicorum Collegium institutum est, aere Nostro refecimus, ea Sodalibus a *Nomine Dei,* a *Mariali Rosario*, a *Sacramento augusto,* ad statos coetus habendos piasque supplicationes, pro Sodalitii cuiusque more, instituendas, aequo iure adtribuimus. Quos quidem coetus supplicationesque iis peragent diebus iisque horis, quibus sacra Canonicorum et Curionis munia minime praepediantur.

VI. Praeterea Sodalitia eadem *Vicarii Foranei,* quem

dicunt. qui pro Episcopo est, auctoritati suberunt. — Leges autem quibus regantur, ceteraque quae ad rectam eorumdem procurationem pertinent, Episcopus Anagninus, ad normam Synodorum dioeceseos constituet.

Haec edicimus, constituimus; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae apud S. Petrum die I Septembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
IOSEPHO EMMANVELI MARROQUIN
PRO-PRAESIDI
REIPVBLICAE COLVMBIANAE

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Solatium aliquod existimasti Nobis esse allaturas litteras, quas, munus propediem initurus quod populi suffragia demandarunt, ad Nos dedisti. Attulere sane, nec illud exiguum. In hac temporum morumque commutatione recreat animum si ii, qui publicam rem gerunt, Ecclesiam Sedemque Apostolicam pro merito reputant iustitiae magistram, concordiae custodem, inque omni civili utilitate tuenda ac provehenda fautricem maximam. Tibi igitur de delato observantiae testimonio gratulamur, proque officio gratias agimus. Quo vero ex peculiaris benevolentiae Nostrae pignore vires concipias ad proposita urgenda, quae in religionis et patriae emolumentum foves, Aposto-

licam tibi benedictionem, munerum divinorum auspicem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die 1 Septembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
PETRO TIT. SANCTAE CRVCIS IN HIERVSALEM
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI GOOSSENS
ARCHIEPISCOPO MECHLINIENSI
MECHLINIAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quod fama ad Nos pertulerat de exitu secundissimo, quem nuperus conventus vester habuit, id confirmarunt litterae, quas tu ceterique Antistites, qui in coetu adfuerunt, ad Nos dedistis. Grates sint Deo vel maximae, quod in tanto animorum, quantum nunc dolemus, a fide dissidio, tale vos spectaculum pietatis oculis usurpare dedit, quale vix laetioribus Ecclesiae temporibus conspexisse contigit. Quid autem non fidei christianaeque rei commodum expectare licet ex gente, quae Christum adeo diligit ac veneratur, qui, in Eucharistia praecipue, via, veritas et vita animorum est? Vigeat igitur in vobis ardentiorque in dies fiat hic amor in Christum; nam ubi

Christus, ibi faustitatem omnem adesse necesse est. Tibi interim ceterisque Belgarum Episcopis de coetu habito gratulamur; cuius ut fructus perennes sint, Apostolicam benedictionem vobis fidelibusque vestris universis amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die III Septembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

AD PATRIARCHAS PRIMATES ARCHIEPISCOPOS EPISCOPOS
ALIOSQVE LOCORVM ORDINARIOS
PACEM ET COMMVNIONEM CVM APOSTOLICA SEDE HABENTES

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Diuturni temporis spatium animo respicientes, quod in Pontificatu maximo, Deo sic volente, transegimus, facere non possumus quin fateamur Nos, licet meritis impares, divinae Providentiae praesidium expertos fuisse praesentissimum. Id vero praecipue tribuendum censemus coniunctis precibus, adeoque validissimis, quae, ut olim pro Petro, ita nunc pro Nobis non intermisse funduntur ab Ecclesia universa. Primum igitur bonorum omnium largitori Deo grates habemus maximas, acceptaque ab eo singula, quamdiu vita suppeditet, mente animoque tuebimur. Deinde subit materni patrocinii augustae caeli Reginae dulcis recordatio; eamque pariter memoriam gratiis agendis celebrandisque beneficiis pie inviolateque servabimus. Ab ipsa enim, tamquam uberrimo ductu, caelestium gratiarum

haustus derivantur: eius *in manibus sunt thesauri miserationum Domini* [1]*: Vult illam Deus bonorum omnium esse principium* [2]. In huius tenerae Matris amore, quem fovere assidue atque in dies augere studuimus, certo speramus obire posse ultimum diem. — Iamdudum autem cupientes, societatis humanae salutem in aucto Virginis cultu, tamquam praevalida in arce collocare, nunquam destitimus *Marialis Rosarii* consuetudinem inter Christi fideles promovere, datis in eam rem Encyclicis Litteris iam inde a kalendis Septembribus anni MDCCCLXXXIII, editisque decretis, ut probe nostis, haud semel. Cumque Dei miserantis consilio liceat Nobis huius quoque anni adventantem cernere mensem Octobrem, quem caelesti Reginae a Rosario sacrum dicatumque esse alias decrevimus, nolumus a compellandis vobis abstinere; omniaque paucis complexi quae ad eius precationis genus provehendum huc usque gessimus, rei fastigium imponemus novissimo documento, quo et studium Nostrum ac voluntas in laudatam cultus Mariani formam pateat luculentius, et fidelium excitetur ardor sanctissimae illius consuetudinis pie integreque servandae.

Constanti igitur acti desiderio ut apud christianum populum de Rosarii Marialis vi ac dignitate constaret, memoratâ primum caelesti potius quam humana eius precationis origine, ostendimus, admirabile sertum ex

[1] S. Io. Dam., serm. I, de nativ. Virg.

[2] S. Ir., c. Valent. l. III, c. 33.

angelico praeconio consertum, interiectâ oratione dominica, cum meditationis officio coniunctum, supplicandi genus praestantissimum esse et ad immortalis praesertim vitae adeptionem maxime frugiferum; quippe, praeter ipsam excellentiam precum, exhibeat et idoneum fidei praesidium et insigne specimen virtutis per mysteria ad contemplandum proposita; rem esse praeterea usu facilem et populi ingenio accommodatam, cui ex commentatione Nazarethanae Familiae offeratur domesticae societatis omnino perfecta species; eius idcirco virtutem christianum populum nunquam non expertum fuisse saluberrimam.

His praecipue rationibus atque adhortatione multiplici sacratissimi Rosarii formulam persequuti, augendae insuper eius maiestati per ampliorem cultum, Decessorum Nostrorum vestigiis inhaerentes, animum adiecimus. Etenim quemadmodum Xystus V fel. rec. antiquam recitandi Rosarii consuetudinem approbavit, et Gregorius XIII festum dedicavit eidem titulo diem, quem deinde Clemens VIII inscripsit martyrologio, Clemens XI iussit ab universa Ecclesia retineri, Benedictus XIII Breviario Romano inseruit, ita Nos in perenne testimonium propensae Nostrae voluntatis erga hoc pietatis genus, eamdem solemnitatem cum suo officio in universa Ecclesia celebrari mandavimus ritu duplici secundae classis; solidum Octobrem huic religioni sacrum esse voluimus; denique praecepimus ut in Litaniis Lauretanis adderetur invocatio: *Regina sacratissimi Rosarii*, quasi augurium victoriae ex praesenti dimicatione referendae.

Illud reliquum erat ut moneremus, plurimum pretii atque utilitatis accedere Rosario Mariali ex privilegiorum ac iurium copia, quibus ornatur, in primisque ex thesauro, quo fruitur, indulgentiarum amplissimo. Quo quidem beneficio ditescere quanti omnium intersit qui de sua sint salute solliciti, facili negotio intelligi potest. Agitur enim de remissione consequenda, sive ex toto sive ex parte, temporalis poenae, etiam amotâ culpâ, luendae aut in praesenti vita aut in altera. Dives nimirum thesaurus, Christi, Deiparae ac Sanctorum meritis comparatus, cui iure Clemens VI Decessor Noster aptabat verba illa Sapientiae: *Infinitus thesaurus est hominibus: quo qui usi sunt, participes facti sunt amicitiae Dei* [1]. Iam Romani Pontifices, suprema, qua divinitus pollent, usi potestate, Sodalibus Marianis a sacratissimo Rosario atque hoc pie recitantibus huiusmodi gratiarum fontes recluserunt uberrimos.

Itaque Nos etiam, rati his beneficiis atque indulgentiis Marialem coronam pulchrius collucere, quasi gemmis distinctam nobilissimis, consilium, diu mente versatum, maturavimus edendae *Constitutionis* de iuribus, privilegiis, indulgentiis, quibus Sodalitates a sacratissimo Rosario perfruantur. Haec autem Nostra *Constitutio* testimonium amoris esto erga augustissimam Dei Matrem, et Christi fidelibus universis incitamenta simul et praemia pietatis exhibeat, ut hora vitae suprema possint ipsius ope relevari in eiusque gremio suavissime conquiescere.

[1] VII, 14.

Haec ex animo Deum optimum maximum, per sacratissimi Rosarii Reginam, adprecati: caelestium bonorum auspicium et pignus vobis, Venerabiles Fratres, clero ac populo uniuscuiusque vestrum curae concredito, Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die v Septembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
ADOLPHO TIT. SANCTI PETRI AD VINCVLA
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI PERRAUD
EPISCOPO AVGVSTODVNENSI
AVGVSTODVNVM

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Volumen a te accepimus quo acta Eucharistici conventus. Parai Monachii superiore anno habiti, publicantur. Id autem munus gratissimum idcirco accidit quod Nobis confirmat conventus eiusdem exitum secundissimum. De volumine igitur tuis curis edito tibi gratulamur deque officio gratias agimus. Divini vero Servatoris caritatem precati ut quos fructus laboribus tuis impertiit eos multiplicare amplissime velit; tibi, dilecte fili Noster, benevolentiae Nostrae testem, Apostolicam benedictionem amantissime largimur.

Datum Romae apud S. Petrum die VI Septembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

SERENISSIMAE AVGVSTAEQVE PRINCIPI
GVLIELMINAE
HOLLANDIAE REGINAE ILLVSTRI

—

LEO PP. XIII

AVGVSTA REGIÑA
SALVTEM ET FELICITATEM

Eo, quo par erat, animo accepimus a Maiestate Tua litteras, die XXXI Augusti mensis datas, quae litterae perofficiose afferebant, aviti administrationem procurationemque regni abs Te paullo ante, cum per aetatem licuisset, rite initam. Sane istud humanitatis Tuae testimonium valde Nobis accidit iucundum, debitamque Maiestati Tuae habemus gratiam. At Tu vicissim, augusta Princeps, accipe propensae voluntatis a Nobis significationem, Nosque sinas libens gratulari Tibi, uti facimus, imperium potens ac nobile faustis ominibus auspicanti: in quo quidem Tua Te in ipsa adolescentia virtus comitatur, clarorumque memoria maiorum ac recentia Genetricis augustae exempla praelucent. Quibus de caussis cupimus optamusque, quam diutissime Te Hollandia fruatur, Tuaque potissimum

sapientia regali prosperitatem cum securitate, pacem cum dignitate perpetuo retineat. Similique studio Deum rogamus ut Maiestatem Tuam privatim bonis omnibus augeat, perfectaque Nobiscum caritate coniungat.

Datum Romae apud S. Petrum die XXI Septembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

CONSTITVTIO APOSTOLICA

DE LEGIBVS IVRIBVS
AC PRIVILEGIIS
SODALITATIS A SACRATISSIMO ROSARIO

—

LEO EPISCOPVS
SERVVS SERVORVM DEI
AD PERPETVAM REI MEMORIAM

Vbi primum, arcano divinae providentiae consilio, ad supremam Petri Cathedram fuimus evecti, oblato conspectu ingruentium in dies malorum, Apostolici muneris esse duximus expediendae salutis agitare consilia ac studere, quibus maxime modis Ecclesiae tutelae et catholicae fidei incolumitati prospici posset. — Inter haec ad magnam Dei Matrem eamdemque reparandi humani generis consortem ultro animus convolavit, ad quam trepidis in rebus confugere catholicis hominibus praecipuum semper ac solemne fuit. Cuius fidei quam tuto sese crediderint, praeclara testantur ab ipsa collata beneficia, inter quae plura constat fuisse impetrata per probatissimam illam precandi formulam titulo *Rosarii* ab eadem invectam et Dominici Patris ministerio promulgatam. — Solemnes autem honores eo ritu Virgini habendos summi Pontifices decessores No-

stri haud semel decrevere. Quorum Nos etiam aemulati studia, de Rosarii Marialis dignitate ac virtute satis egimus copiose, Encyclicis Litteris pluries datis, vel inde a kalendis Septembribus anni MDCCCLXXXIII, cohortantes fideles, ut, sive publice sive suis in domibus, saluberrimum hoc pietatis officium augustissimae Matri persolverent et Marianis ab eo titulo Sodalitatibus sese aggregarent. Ea vero omnia nuperrime, datis litteris die v Septembris huius anni, veluti in unum collecta, paucis memoravimus; simulque consilium Nostrum patefecimus edendae *Constitutionis* de iuribus, privilegiis, indulgentiis, quibus gaudent qui piae isti Sodalitati dederint nomina. Nunc vero ut rem absolvamus, votis obsecundantes Magistri generalis Ordinis Praedicatorum, Constitutionem ipsam edimus, qua leges de huiusmodi Sodalitate latas, itemque beneficia recensentes a summis Pontificibus eidem concessa, modum decernimus quo in perpetuum salutifera haec institutio regatur.

I.

Sacratissimi Rosarii Sodalitas in eum finem est instituta, ut multos fraterna caritate coniunctos per piissimam illam precandi formulam, unde ipsa consociatio nomen mutuatur, ad beatae Virginis laudationem et eiusdem patrocinium unanimi oratione impetrandum alliciat. Quapropter, nullo quaesito lucro aut imperata pecunia, cuiusvis conditionis excipit homines, eosque per solam Rosarii Marialis

recitationem mutuo devincit. Quo fit, ut pauca singuli ad communem thesaurum conferentes, multa inde recipiant. Actu igitur vel habitu dum ex instituto Sodalitii suum quisque pensum recitandi Rosarii persolvit, sodales omnes eiusdem societatis mentis intentione complectitur, qui idem caritatis officium ipsi multiplicatum reddunt.

II.

Sodalium Dominicanorum Ordo, qui, vel inde ab sui initio beatae Virginis cultui maxime addictus, instituendae ac provehendae Sodalitatis a sacratissimo Rosario auctor fuit, omnia, quae ad hoc genus religionis pertinent, veluti hereditario iure sibi vindicat.

Uni igitur Magistro generali ius esto instituendi Sodalitates sacratissimi Rosarii: ipso a Curia absente, subeat Vicarius eius generalis; mortuo vel amoto, Vicarius generalis Ordinis. — Quamobrem quaevis Sodalitas in posterum instituenda, nullis gaudeat beneficiis, privilegiis, indulgentiis, quibus Romani Pontifices legitimam verique nominis Sodalitatem auxerunt, nisi diploma institutionis a Magistro generali vel a memoratis Vicariis obtineat.

III.

Quae anteacto tempore Sodalitates sacratissimi Rosarii ad hanc usque diem sine Magistri generalis patentibus litteris institutae sunt, litteras huiusmodi intra anni spatium

expediendas curent; interim vero (dummodo hoc uno tantum defectu laborent) sodalitates ipsas, donec eaedem litterae expediantur, tamquam ratas et legitimas, ac privilegiorum, beneficiorum et indulgentiarum omnium participes, auctoritate apostolica benigne declaramus.

IV.

Instituendae Sodalitati in designata aliqua ecclesia Magister generalis deputet per consuetas litteras sacerdotem sui Ordinis: ubi Conventus Sodalium Dominicanorum desint, alium sacerdotem episcopo acceptum. — Eidem Magistro generali ne liceat facultates, quibus pollet, in universum et absque limitatione committere Provincialibus, aliisve aut sui aut alieni Ordinis vel Instituti sacerdotibus.

Facultatem revocamus a fel. rec. Benedicto XIII Magistris Ordinis concessam [1], delegandi generatim Provinciales *transmarinos*. Indulgemus tamen, rei utilitate perspecta, ut earumdem provinciarum prioribus, vicariis, praepositis missionalibus potestatem faciant instituendi certum Sodalitatum numerum, quarum accuratam rationem iis reddere teneantur.

V.

Sodalitas a sacratissimo Rosario in omnibus ecclesiis publicisque aediculis institui potest, ad quas fidelibus ac-

[1] Constit. *Pretiosus*, die 26 Maii 1727.

cessus libere pateat, exceptis monialium aliarumque piarum mulierum vitam communiter agentium ecclesiis, prout sacrae romanae Congregationes saepe declararunt.

Quum iam ab Apostolica Sede cautum sit ne in uno eodemque loco plures existant sacratissimi Rosarii Sodalitates, Nos eiusmodi legem iterum inculcamus, et ubique observari iubemus. In praesenti tamen, si quo in loco plures forte existant, rite constitutae, sodalitates; facultas sit Magistro generali Ordinis ea de re pro aequitate iudicandi. Ad magnas vero urbes quod attinet, plures in iis, uti iam ex indulgentia provisum est, haberi possunt titulo Rosarii Sodalitates, ab Ordinariis pro legitima institutione Magistro generali proponendae [1].

VI.

Quum nulla habeatur sacratissimi Rosarii Sodalitas princeps, cui aliae minores aggregentur, hinc nova quaevis huiusmodi consociatio, per ipsam sui canonicam institutionem particeps fit indulgentiarum omnium ac privilegiorum, quae ab hac Apostolica Sede aliis per orbem sodalitatibus eiusdem nominis concessa sunt. — Eadem ecclesiae adhaeret, in qua est instituta. Quamvis enim Sodalitatis privilegia homines spectent, tamen indulgentiae complures, eius sacellum vel altare adeuntibus concessae, uti etiam privilegium altaris, loco adhaerent,

[1] S. C. Indulg., die 20 Maii 1896.

ideoque sine speciali Apostolico indulto neque avelli possunt neque transferri. Quoties igitur Sodalitas, quavis de causa, in aliam ecclesiam deduci contigerit, ad id novae litterae a Magistro generali expetantur. Si autem, destructâ ecclesiâ, nova ibidem aut in vicinia aedificetur eodem titulo, ad hanc, quum idem esse censeatur locus, privilegia omnia atque indulgentiae transeunt, nullâ requisita novae sodalitatis institutione. — Sicubi vero, post institutam canonice in aliqua ecclesia Sodalitatem, Conventus cum ecclesia Praedicatorum fuerit extructus, ad ecclesiam eius Conventus Sodalitas ipsa, prout de iure, transferatur. Quod si, peculiari aliquo in casu, de hac lege remittendum videatur, facultas esto Magistro generali Ordinis pro sua aequitate et prudentia opportune providendi; integro tamen sui Ordinis iure.

VII.

Ad ea, quae supra decreta sunt, quaeque naturam ipsam et constitutionem Sodalitatis attingunt, quaedam accedere poterunt, quae ad bonum societatis regimen conferre videantur. Integrum est enim sodalibus *statuta* sibi condere, sive quibus tota regatur societas, sive quibus aliqui ad peculiaria quaedam christianae pietatis officia, collatâ etiam pecuniâ, si placuerit, saccis assumptis vel secus, excitentur. Ceterum quaevis horum varietas non obest quominus indulgentiae possint acquiri a sodalibus, dummodo ea praestent, quae iis lucrandis ab Apostolica Sede prae-

cepta sunt. Addita tamen huiusmodi statuta episcopo dioecesano probentur, eiusque moderationi maneant obnoxia; quod Constitutione Clementis VIII *Quaecumque* sancitum est.

VIII.

Rectorum electio, qui nempe Sodalitatis membra in piam societatem recipiant, eorum rosariis benedicant, omnibus denique fungantur muneribus praecipuis, ad Magistrum generalem vel eius Vicarium, uti antea, spectet; de consensu tamen Ordinarii loci, pro ecclesiis clero saeculari concreditis.

Quo autem Sodalitati conservandae melius prospiciatur, Magistri generales ei rectorem praeficiant sacerdotem aliquem, in ecclesia, ubi est instituenda Sodalitas, certo munere fungentem vel certo fruentem beneficio, illiusque in hoc sive beneficio sive munere in posterum successores. Si, qualibet ex causa, desint; Episcopis, uti iam est ab hac Apostolica Sede sancitum [1], facultas esto ad id muneris deputandi parochos *pro tempore*.

IX.

Quum haud raro peropportunum, quin etiam necessarium videatur, ut sacerdos alius legitimi rectoris loco nomina inscribat, coronis benedicat aliaque praestet, quae ad ipsius rectoris officium pertinent, Ordinis Magister

[1] S. C. Indulg., die 8 Ian. 1861.

rectori facultatem tribuat subdelegandi, non generatim quidem, sed in singulis casibus, alium idoneum sacerdotem, qui eius vices gerat, quoties iusta de causa id opportunum iudicaverit.

X.

Item, ubi Rosarii Sodalitas eiusque rector institui nequit, Magistro generali facultas esto designandi alios sacerdotes, qui fideles, indulgentias lucrari cupidos, Sodalitati propinquiori aggregent, et Rosariis benedicant.

XI.

Formula benedicendi Rosarii, seu Coronae, usu sacrata, inde a remotis temporibus in Ordine Sodalium Dominicanorum praescripta et in appendice romani Ritualis inserta, retineatur.

XII.

Etsi quovis tempore nomina possint legitime inscribi, optandum tamen ut solemnior illa receptio, quae, sive primis cuiusque mensis dominicis, sive in festis maioribus Deiparae haberi solet, apprime servetur.

XIII.

Unicum sodalibus impositum onus, citra tamen culpam, est Rosarium unaquaque hebdomada cum quindecim mysteriorum meditatione recitandum.

Ceterum sua Rosario genuina forma servetur, ita ut

coronae non aliter quam ex quinque aut decem aut quindecim granorum decadibus coalescant: item ne aliae cuiusvis formae rosarii nomine appellentur; denique ne humanae reparationis mysteriis contemplandis, usu receptis, meditationes aliae sufficiantur, contra ea quae iamdiu ab hac Apostolica Sede decreta sunt, id est, qui ab his consuetis mysteriis meditandis recesserint, eos Rosarii indulgentias nullas lucrari [1].

Sodalitatum rectores sedulo curent ut, si fieri possit, quotidie, vel saltem quam saepissime, maxime in festis beatae Virginis, ad altare eiusdem Sodalitatis, etiam publice Rosarium recitetur; retenta consuetudine huic Sanctae Sedi probata, ut per gyrum cuiuslibet hebdomadae singula mysteria ita recolantur: *gaudiosa* in secunda et quinta feria; *dolorosa* in tertia et sexta; *gloriosa* tandem in dominica, quarta feria et sabbato [2].

XIV.

Inter pios Sodalitatis usus merito primum obtinet locum pompa illa solemnis, qua, Deiparae honorandae causa, vicatim proceditur, prima cuiusque mensis dominica, praecipue vero prima Octobris; quem morem, a saeculis institutum, S. Pius V commendavit, Gregorius XIII inter *laudabilia instituta et consuetudines* Sodalitatis recen-

[1] S. C. Indulg., die 13 Aug. 1726.

[2] S. C. Indulg., die 1 Iul. 1839 ad 5.

suit, multi denique summi Pontifices indulgentiis locupletarunt [1].

Ne autem huiusmodi supplicatio, saltem intra ecclesiam, ubi temporum iniuria extra non liceat, unquam omittatur, privilegium a Benedicto XIII Ordini Praedicatorum concessum, eam transferendi in aliam dominicam, si forte ipso die festo aliqua causa impediatur [2], ad omnes Sodalitatum sacratissimi Rosarii rectores extendimus.

Ubi autem propter loci angustiam et populi accursum ne per ecclesiam quidem possit ea pompa commode duci, indulgemus, ut, per interiorem ecclesiae ipsius ambitum, sacerdote cum clericis piae supplicationis causâ circumeunte, Sodales, qui adstant, indulgentiis omnibus frui possint eidem supplicationi adnexis.

XV.

Privilegium Missae votivae sacratissimi Rosarii, Ordini Praedicatorum toties confirmatum [3], servari placet, atque ita quidem ut non solum Dominiciani sacerdotes, sed etiam

[1] S. Pius V *Consueverunt*, die 17 Sept. 1569; Gregorius XIII *Monet Apostolatus*, die 1 Apr. 1573; Paulus V *Piorum hominum*, die 15 Apr. 1608.

[2] Constit. *Pretiosus*, die 26 Maii 1727, § 18.

[3] Decr. S. C. Rit., die 25 Iun. 1622; – Clemens X *Caelestium munerum*, die 16 Febr. 1671; Innocentius XI *Nuper pro parte*, die 31 Iul. 1679, cap. X, nn. 6 et 7; Pius IX in Summarium Indulg., die 18 Sept. 1862, cap. VIII, nn. 1 et 2.

Tertiarii a Poenitentia, quibus Magister generalis potestatem fecerit Missali Ordinis legitime utendi, Missam votivam « *Salve Radix Sancta* » celebrare possint bis in hebdomada, ad normam decretorum S. Rituum Congregationis.

Ceteris vero sacerdotibus in Sodalium album adscitis, ad altare Sodalitatis tantum Missae votivae celebrandae ius esto, quae in Missali romano pro diversitate temporum legitur, iisdem diebus ac supra et cum iisdem indulgentiis. Harum indulgentiarum sodales etiam e populo participes fiunt, si ei sacro adstiterint, culpisque rite expiatis vel ipsa confessione vel animi dolore cum confitendi proposito, pias ad Deum fuderint preces.

XVI.

Magistri generalis curâ et studio, absolutus atque accuratus, quamprimum fieri potest, conficiatur index Indulgentiarum omnium, quibus romani Pontifices Sodalitatem sacratissimi Rosarii, ceterosque fideles illud pie recitantes cumularunt, a sacra Congregatione Indulgentiis et SS. Reliquiis praeposita expendendus et Apostolica auctoritate confirmandus.

Quaecumque igitur in hac Apostolica Constitutione decreta, declarata, ac sancita sunt, ab omnibus ad quos pertinet servari volumus ac mandamus, nec ea notari, infringi et in controversiam vocari posse ex quavis, licet privilegiata causa, colore et nomine: sed plenarios et

integros effectus suos habere, non obstantibus praemissis et, quatenus opus sit, Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, Urbani VIII aliisque apostolicis, etiam in provincialibus ac generalibus Conciliis editis Constitutionibus, nec non quibusvis etiam confirmatione apostolica vel quavis alia firmitate roboratis statutis, consuetudinibus ac praescriptionibus: quibus omnibus ad praemissorum effectum specialiter et expresse derogamus et derogatum esse volumus, ceterisque in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicae millesimo octingentesimo nonagesimo octavo, sexto nonas Octobris, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

C. Card. ALOISI MASELLA Pro-Dat. — A. Card. MACCHI

VISA
De Cvria I. De Aqvila e Vicecomitibvs

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Secret. Brevium

I. Cvgnonivs

LITTERAE APOSTOLICAE

QVIBVS

NONO EXEVNTE SAECVLO

EX QVO IVSTA FVNEBRIA PRO ANIMABVS DEFVNCTORVM

MENSE NOVEMBRI IN ECCLESIA CONSTITVTA SVNT

SACRAE INDVLGENTIAE MVNERA

CONCEDVNTVR

—

LEO PP. XIII

VNIVERSIS CHRISTIFIDELIBVS PRAESENTES LITTERAS INSPECTVRIS

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quum adventante mense Novembri nonum claudatur saeculum ex quo divino afflante numine sanctus Odilo Abbas Cluniacensis, annuente et probante Pontifice maximo in tota Ecclesia catholica iusta funebria pro animis christianorum defunctorum persolvenda primus instituit: Nos ad augendam fidelium religionem animarumque salutem procurandam caelestibus Ecclesiae thesauris pia caritate intenti, omnibus ex utroque sexu christifidelibus vere poenitentibus et confessis, ac sacra Communione refectis, qui uno mensis Novembris die, cuiusque eorum arbitrio sibi eligendo, quamlibet Italiae ecclesiam in qua saecularia huiusmodi

solemnia peragantur hoc anno devote visitaverint et ibi pro christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione, ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, Plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam et remissionem etiam dictis animabus fidelium in purgatorio detentis per modum suffragii applicabilem in Domino concedimus. Volumus autem ut praesentium litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae praemunitis, eadem prorsus adhibeatur fides quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae apud S. Petrum sub anulo Piscatoris die XVII Octobris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

Pro Dño Card. MACCHI

Nicolavs Marini *Subst.*

EPISTOLA

DILECTO FILIO
MARIANO DE LVCA S. I.

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Doctoribus decurialibus Universitatis Gregorianae, sicut assiduum in disciplinis rite tradendis studium laudi vertimus, ita perutilem gratulamur curam, qua habitas ad auditores praelectiones typis committunt: ut nempe plures, ex opera ipsorum, emolumentum capiant, eorumque praesertim votis prospiciatur, qui haustae pridem in scholis doctrinae memoriam possint pro opportunitate ab exaratis libris instaurare. Id te nuper etiam praestitisse tuae Nos docuere litterae amoris et officii plenae, quinaque volumina oblata, quibus Institutiones canonicae continentur, quas diligentiâ haud exiguâ adornatas publice tradideras. Enimvero quum perspecta Nobis erat tua in perquirendis religionis documentis peritia, tum animi ardorem noveramus, quo te auctoritati Romanorum Pon-

tificum pro viribus adserendae totum devovisti. Sed sacris disciplinis provehendis aeque ac legum ecclesiasticarum custodiae vindicandae summopere intenti, te Nostrae plane expectationi respondere, scriptisque de iure canonico in lucem editis non minus in scientiis solertiam, quam fidem in hanc Petri Cathedram probe testari, peculiariter, nec sine causa, gaudemus. Quid enim Ecclesiae sit iuris, quaeque potestas, hac maxime tempestate quum omnia transversum aguntur, penitus nosse, non solum ad clerum attinet, verum etiam ceterorum refert, ut, sanctissimis legibus perducti propositum aeternae beatitatis finem recte assequi contendant. Libros autem tuos ad id merito esse compositos non doctrinarum modo atque eruditionis delectus, sed etiam dilucidus ordo satis ostendit. Nam Camilli Tarquini Cardinalis, tuique olim in Gregoriano Athenaeo antecessoris vestigiis ingressus, perspicuitati insimul et rerum sinceritati in opere concinnando imprimis consulis, apteque officia, quibus Ecclesia, pro natura ipsa societatis perfectae, luculenter regitur, ita prosequeris, ut illis potissimum, qui in sacrarum disciplinarum spem adolescunt, utilitas haud dubia afferatur acre atque impensum canonum studium in se vel excitandi vel fovendi. — Volumus igitur, ut debitae aliquod laudis testimonium hisce in litteris habeas; pariterque optamus alacri te animo esse, Nostraque ex benevolentia vires concipere, quae tibi industriam exacuant ad novos ineundos eius generis labores, evulgandosque reliquos, quos innuisti, libros de Ecclesiae iuribus. — Uberem vero caelestium

munerum copiam tibi, dilecte fili, enixe adprecamur a Deo, eorumque auspicem Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XVIII Octobris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII.

DECRETVM

QVO

A DIOECESI CASSANENSI

CIVITAS MARATEHA SEIVNGITVR

ET POLICASTRENSI IN PERPETVVM ADDICITVR

—

Illud semper Apostolicae Sedi propositum, curaeque fuit ut spiritualibus fidelium utilitatibus, id exigentibus eorum circumstantiis, omni qua posset ope et providentia ubique consuleret. Significatum idcirco hoc tempore Sanctissimo D. N. Leoni Papae XIII fuit, civitatem *Marateha* caeli salubritate, incolarum frequentia, aedificiorum structura spectabilem, quae ex locis Episcopi Cassanensis iurisdictioni subiectis situ suo extrema est, poene duorum dierum iter ab Episcopali Sede remotam existere, quae res effecit ut plurium annorum spatio aut raro aut nunquam superiorum temporum Episcopi ad eam accedere potuerint atque ita ceterarum civitatum adiumentis ad profectum religionis et christianae disciplinae necessariis ipsa ob difficultatem accessus destituta permanserit. Significatum insuper fuit, praedictam civitatem ex locis ad Tyrrhenum vergentibus, unam esse quae ad provinciam Potentinae regionis pertinet, eamdemque olim Episcopatui Policastrensi adnexam fuisse, uti constat ex litteris Bene-

dicti Alfani Archiepiscopi Salernitani anno MLXXIX editis, in quibus Marateha civitas inter civitates Policastrensis dioecesis numerata reperitur. Has ob causas, hoc tempore, quo, Cassanensi Episcopo ad aliam Sedem Apostolica auctoritate destinato, administrator ipse interea Cassanensis dioecesis constitutus fuit, ex parte civium Maratehensium Sanctissimo D. N. Leoni XIII enixe supplicatum fuit, ut ad avertenda a Maratehensibus superiorum temporum incommoda, et ut ipsi propiorem Pastoris praesentiam, et promptiores curas nanciscantur, Marateha civitas ab dioecesi Cassanensi dirimatur et separetur, et in perpetuum Episcopali dioecesi Policastrensi uniatur, atque eidem adnexa declaretur. Sanctitas Sua, omnibus pro sua sapientia rite perpensis, ratione habita rerum omnium, quae superius expressa sunt, et spirituali utilitate Maratehensium fidelium attenta, oblatis precibus benigne annuendum censuit. Quapropter eadem Sanctitas Sua ex certa scientia deque Apostolicae potestatis plenitudine, derogato cuilibet consensui personarum quomodolibet interesse habentium, Maratcham civitatem ab Episcopali dioecesi Cassanensi divisit ac dismembravit, et in perpetuum Episcopatui Policastrensi incorporavit et addixit cum omnibus et singulis ecclesiis, beneficiis, clero, personis saecularibus et regularibus in dicta civitate existentibus et commorantibus, ita ut eadem civitas cum omnibus, ut supra, deinceps subiecta sit Episcopo Policastrensi, prout hactenus subiecta fuit Episcopo Cassanensi; in contrarium facientibus, speciali licet et individua mentione ac derogatione dignis, non

obstantibus quibuscumque. In exequutorem autem huius decreti Sanctitas Sua Reverendissimum Dominum Vicarium Capitularem dioecesis Policastrensis deputavit cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam definitive pronunciandi super quacumque oppositione adversus praemissa quomodolibet oritura, et cum mandato authenticum exemplar huius decreti ad Capitulum cathedralis Ecclesiae Cassanensis transmittendi, de cuius reverentia et obsequio erga Apostolicam Sedem praeclaram semper existimationem habuit; iussitque expediri praesens Decretum perinde valiturum ac si litterae Apostolicae in forma Brevis expeditae fuissent, et inter acta Sacrae Congregationis Consistorialis referri.

Datum Romae hac die XXI Octobris anno Domini MDCCCXCVIII.

CAROLVS NOCELLA S. C. C. *Secretarius.*

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
PHILIPPO TIT. S. CHRYSOGONI
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI KREMENTZ
ARCHIEPISCOPO COLONIENSI
COLONIAM AGRIPPINAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Litteras perlibenter accepimus, quibus Nos certiores fieri voluisti de loco Dormitionis Deiparae, quem nuper Hierosolymis acquisitum Imperator vester catholicis Germaniae hominibus dono attribuit. Id sane Nobis ab Imperatore ipso humanissime nunciatum iam fuerat, cui Nos debita grati animi sensa, prouti munus postulabat, directim aperire maturavimus. Nunc porro novisse oblectat valde, Germaniae catholicos meritam collato beneficio gratiam memori, ut par erat, mente et pluribus observantiae officiis certatim persolvere. Confidimus autem, adauctâ inde erga Virginem sanctissimam in dies pietate, fideles istos, piis susceptis peregrinationibus, locum rite

frequentaturos, qui beatae Dei Matris obitu dedicatus traditur. Qua profecto ex pietate, quum sibi singuli propitiam augustissimae Parentis voluntatem largius demerebunt, tum assequi plane contendent, ut Ipsa Germanam gentem universam praesentior respiciat rebusque religionis et civilis societatis apud vos provehendis adsit summopere. — Tibi interea, dilecte fili Noster, ceterisque qui optime tecum de sacris Deiparae monumentis apud Palestinos mereri student nec non catholico Germaniae populo, caelestium munerum auspicem, praecipuaeque Nostrae benevolentiae testem, Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XI Novembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILI FRATRI
FRANCISCO PAVLO ARCHIEPISCOPO AQVILANO
AQVILAM

—

LEO PP. XIII

VENERABILIS FRATER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Primum catholicorum Aprusii coetum, felici omnino eventu, Aquilae celebratum fuisse, iam Nobis nuntiatum erat, quum litterae ad Nos advenere tuae atque eorum qui in coetu simul adfuerunt. Magnam profecto ex ipsarum lectione iucunditatem percepimus; inde enim licuit arguere, quantus fidei ardor vigeat in istis populis quantaque spes adsit de re catholica in nobili regione vestra in melius provehenda. Qua in re id primum necesse est ut, ducibus ac moderatoribus Episcopis, clerus omnis impigre assidueque adlaboret ad societates eas condendas promovendasque, quas saepe Nos commendavimus, praesertim vero postremis ad Italos litteris, quas dedimus die v augusti huius anni. Vobis etiam, Venerabilis Frater, qui regendis dioecesibus praecestis, haud exiguum

adiumentum erit ex hac fidelium in coetus coitione ad religionis Ecclesiaeque rationes tuendas; si quidem, ut par est, suus auctoritati stet honos suaque obedientia. Id igitur ut quam primum secundeque eveniat, caelestium ubertatem munerum tibi ceterisque Aprutii Episcopis ac gregibus cuique creditis ex animo adprecamur; et Apostolicam benedictionem, Nostrae caritatis testem, amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XIV Novembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII.

EPISTOLA

DILECTIS FILIIS NOSTRIS
PHILIPPO TIT. SANCTI CHRYSOGONI
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI KREMENTZ
ARCHIEPISCOPO COLONIENSI
ET GEORGIO TIT. SANCTAE AGNETIS EXTRA MOENIA
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI KOPP
EPISCOPO WRATISLAVIENSI
ET VENERABILIBVS FRATRIBVS REGNI BORVSSICI EPISCOPIS
QVI FVLDAM CONVENERVNT
COLONIAM

—

LEO PP. XIII

DILECTI FILII NOSTRI AC VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Iam diu adsuetis ex Fuldensi annuo conventu vestro litteras observantiae plenas a vobis accipere, hoc etiam anno id Nobis officii pro parte vestra nequaquam defuit, servatumque morem gratissimum habuimus. Ex hac etenim conveniendi constantia vestra compertum plane fit, quam vigili industria commisso cuique gregi provideatis tum ne quid fides capiat detrimenti, tum ne disciplinae vigor deficiat ac pietas minuatur. Vobis autem id accidit

secunde, quod labor vester fructu, eoque amplo, nequaquam careat; nam quotidiano experimento liquet, catholicorum studia, in religionis utilitatem tuitionemque, studiis vestris egregie respondere. Adprecamur igitur ut mutua haec amoris vicissitudo pastores inter et greges quotidie augeatur. Vobis interim gratias agentes, quod in conventu habito, angustiarum Sedis Apostolicae minime immemores esse voluistis, Apostolicam benedictionem, peculiaris Nostrae dilectionis testem et munerum divinorum auspicem, vobis ac fidelibus cuique vestrum commissis amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXI Novembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO

MINISTRO GENERALI

ORDINIS FRATRVM MINORVM

—

LEO PP. XIII.

DILECTE FILI

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Nostra erga Fratres Minores pridem sane suscepta ac multis iam testata rebus voluntas, quo modo fecit Nos ad ea cogitanda ac sancienda alacriores, quae vobis plurimum intelligebamus profutura, ita nunc permovet ut cursum rerum vestrarum rationemque universae disciplinae studioso sequamur animo. Nihil enim tam avemus, quam ut Franciscanus Ordo, tot praesertim meritis tantoque nomine, florere sine ulla temporis intermissione pergat, imo communium custodiâ legum, virtutumque et studiorum optimorum laude, Deo auxiliante, crescat: atque ita quidem, ut non sibi consulat uni, sed opes doctrinae, virtutis, sollertiae suae in communem hominum afferat fructum atque utilitatem. Quamobrem nonnulla visum est his litteris attingere utilia factu. Ad haec te, qui magistratum Ordinis

maximum geris, volumus pro tua prudentia diligenter attendere.

De studio maiorum disciplinarum satis commonstrant Litterae Nostrae Encyclicae *Aeterni Patris*, qua sit ingrediendum via. Discedere inconsulte ac temere a sapientia Doctoris angelici, res aliena est a voluntate Nostra eademque plena periculi. Perpetua quidem sunt humanae cogitationis itinera, augeturque accessionibus fere quotidianis scientia rerum ac doctrina: quis autem nolit his rebus sapienter uti, quas recentiorum pariat eruditio et labor? Quin imo adsciscantur hinc libenter quae recta sunt, quae utilia, quae veritati divinitus traditae non repugnantia: sed qui vere philosophari volunt, velle autem potissimum debent religiosi viri, primordia ac fundamenta doctrinae in Thoma Aquinate ponant. Eo neglecto, in tanta ingeniorum licentia, pronum esse in opinionum portenta delabi atque ipsa *rationalismi* peste sensim afflari, nimium iam res et facta testantur. Quid si eiusmodi aliquid in eos obrepat, quibus officium sit instituere cupidam religiosae professionis iuventutem? Sanctum itaque sit apud omnes beati Francisci alumnos Thomae nomen: vereanturque non sequi ducem, quem bene scripsisse de se Iesus Christus testabatur.

Dein nihil esse vides, quod fidei christianae tam vehementer intersit, quam explanari probe ac fideliter, ut oportet, conscripta divino Spiritu afflante volumina. Habenda ratio et diligentia est in re tanti momenti, ne quid, non modo superbia, sed ne levitate quidem animi impruden-

tiave peccetur: in primisque ne plus aequo tribuatur sententiis quibusdam novis, quas metuere satius est, non quia novae sunt, sed quia plerumque fallunt specie quadam et simulatione veri. Adamari hac illac coeptum est, vel a quibus minime debuerat, genus interpretandi audax atque immodice liberum: interdum favetur etiam interpretibus catholico nomini alienis, quorum intemperantia ingenii non tam declarantur sacrae litterae, quam corrumpuntur. Cuiusmodi incommoda in malum aliquod opinione maius evasura sunt, nisi celeriter occurratur. Omnino postulant *eloquia Dei* a cultoribus suis iudicium sanum ac prudens: quod nullo modo poterit esse tale, nisi adiunctam habeat verecundiam modestiamque animi debitam. Id intelligant ac serio considerent, quicumque pertractant divinos libros: iidemque meminerint, utique habere se quod in his studiis tuto sequantur, si modo audiant Ecclesiam, ut debent. Nec silebimus, Nos ipsos per Litteras *Providentissimus Deus*, quid hac de re sentiat, quid velit Ecclesia, deditâ operâ docuisse. Praecepta vero et documenta Pontificis maximi negligere, catholico homini licet nemini.

Cum notitia rectaque intelligentia Scripturarum magnopere coniunctum illud est, versari sancte et utiliter *in ministerio verbi*. Tu vero in hoc genere, quantum vigilando conandoque potes, ne patiare quicquam vitii Sodalibus tuis adhaerescere: sed enitere et perfice, ut quae sacrum Consilium negotiis Episcoporum atque Ordinum religiosorum propositum, non multos ante annos, datis in

id litteris, monuit et praecepit, omnia inviolate serventur. Finis est eloquentiae sacrae, eorum salus qui audiunt; quare tradere praecepta morum, vitia coarguere, mysteria cognitu necessaria ad vulgi captum explanare, hoc munus, haec suprema lex est. Nihil in praeconibus Evangelii tam absonum, quam in aliena, dicendo, excurrere, materiamve ad explicandum sumere aut levioris momenti, aut otiosam, aut altius petitam: qua ratione obstrepitur quidem paulisper auribus, sed nihilo minus ieiuna, quam venerat, multitudo dimittitur. Erudire, permovere, convertere ad meliora animos velle debent, qui ad concionandum pro potestate sacra accedant: quod tamen assequi, nisi diligenti praeparatione adhibita, nullo pacto queunt. De Minoribus igitur tuis, quicumque id muneris malunt attingere, tu dabis operam ut instruant atque ornent singuli sese, priusquam aggrediantur, adiumentis praesidiisque necessariis, studio rerum atque hominum, cognitione theologiae, arte dicendi, et quod caput est, suorum observantia officiorum et innocentia vitae: is enim recte et cum fructu vocat alios ad officia virtutum, qui cum virtute vivat ipse, quique facile possit mores suos exponere, tamquam speculum, multitudini.

Virtutem autem vestram beneficam valde velimus, quod alio loco idem diximus, coenobiorum praetervehi terminos, ac bono publico manare latius. De beato Francisco patre deque alumnis eius praestantissimis memoriae est proditum, se totos populo dedere, et in salute publica operam ponere acri diligentia solitos. Circumspice nunc

animo res atque homines: plane reperies, tempus vobis esse idem illud repetere institutum, et exempla moremque antiquorum animose imitari. Nam si alias unquam, certe quidem hoc tempore magna ex parte nititur in populo salus civitatum: ideoque nosse e proximo multitudinem, ac tam saepe non inopia tantummodo et laboribus, sed insidiis et periculis undique circumventam, amanter iuvare docendo, monendo, solando, officium est utriusque ordinis clericorum. Nosque ipsi si litteras encyclicas de Secta Massonum, de conditione opificum, de praecipuis civium christianorum officiis, aliasque generis eiusdem ad Episcopos dedimus, populi potissimum gratiâ dedimus, ut scilicet ex iis sua metiri iura et officia, sibique cavere et saluti suae recte consultum velle disceret. Bene autem de communibus rebus merendi non exiguam praebet facultatem Franciscanus Ordo Tertius: qui si excitare christianos olim spiritus, atque alere passim virtutis amorem et pietatis artes commode potuit: si saepe etiam ad mansuetudinem, concordiam, tranquillitatem per turbulenta tempora valuit; quid ni similium bonorum renovare queat ubertatem veterem? Certe studia hominum multo maiora movebit, si praecones atque adiutores industrios maiore numero habuerit: qui propagare sodalitium nitantur, qui naturam eius, mitesque leges ac sperata benefacta in conspicuo ponant: idque praedicatione, scriptis editis, conciliis identidem habendis, ratione denique omni, quaecumque e re esse videatur. In hoc certe nec unquam fuit iners opera vestra, nec est: verumtamen memineritis, requiri a vobis

curam constantem studiumque progrediens: nam quorum e sinu effloruit salutare institutum, eos decet maxime omnium pro eius conservatione et propagatione contendere.

Horum adipiscendorum bonorum, quae tibi diligentissime commendamus, copia vobis nunc maior est, quia coalito in unum velut corpus Ordini firmitas et robur accessit. Accedat munere beneficioque divino stabilitas concordiae, caritas mutua, servandaeque disciplinae communis summum in unoquoque studium. Dicto audientes praepositis suis, iuniores nitantur quotidie in virtute proficere: alteque defixum in mente gerant, nihil tam esse perniciosum religioso viro, quam vagari animo solute et oscitanter, vel cogitatione rapi e septis coenobii longius. Aetate provecti exemplum perseverantiae impertiant ceteris: nominatim ad ea, quae non ita pridem de Ordine Minoritico constituta sunt, flectant se libenter, non gravate: ea enim sunt a potestate legitima et suo ipsorum bono constituta: omnes autem in id toto pectore incumbite, *ut per bona opera certam vestram vocationem et electionem faciatis.*

Auspicem divinorum munerum, benevolentiaeque Nostrae testem, tibi universisque Minoribus Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXV Novembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

ALLOCVTIO

HABITA IN CONSISTORIO

DIE XXVIII NOVEMBRIS ANNO MDCCCXCVIII

VENERABILES FRATRES

Priusquam referamus hodierno die ad amplissimum Collegium vestrum de aliorum creatione episcoporum, pro uno e Patriarchis Orientalibus interponenda apostolici muneris auctoritas est. Videlicet Antiochena Syrorum Ecclesia in orbitate Patriarchae sui mensibus plus duodecim fuit, e vivis sublato venerabili fratre Ignatio Benham Benni, cum annum quintum in ea dignitate ageret. Cum igitur designare Episcopos syriaci ritus oporteret quem vellent in ipsius locum succedere: cumque huius rei caussâ in templum patriarchale Mardense, Virgini Mariae Immaculatae dedicatum, rite ad Synodum convenissent, die nono mensis Octobris proximi superioris, Patriarchalem dignitatem cunctis suffragiis contulere Venerabili Fratri Dionysio Ephraem Rahmani Archiepiscopo Aleppensi Syrorum, qui exemplo et consuetudine decessorum suorum Ignatius sibi nomen imposuit. Quod ubi fama vulgavit, gratulari palam catholici syriaco ritu, consentientibus et approbantibus ceteris: est quippe vulgo cognita viri pietas ac doctrina cum episcopali studio coniuncta. Mox episcopi qui ad

Synodum ac suffragia coiverant, implorandum a Nobis curarunt, ut Patriarcham electum confirmare sacroque donare Pallio placeret. Quae Patriarcha ipse petiit eadem, cum fidem catholicam ex usitata orientalibus formula professus esset, sacramentumque, ut assolet, dixisset. Nos quidem annuendum censuimus, quod petunt: multoque id facimus libentius, quod excellentem virum certo scimus functurum integre ac sapienter excelso munere, communitatique Syrorum, in his praesertim temporibus, plurimum consilio, plurimum opera profuturum.

Quid vobis videtur?

Auctoritate omnipotentis Dei, sanctorumque Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra, electionem seu postulationem a Venerabilibus Fratribus Episcopis Syris factam de persona Venerabilis Fratris Dionysii Ephraem Rahmani. sanatis quatenus opus sit vitiis, quaecumque electioni ipsi potuerint officere, probamus ratamque habemus; eumque solventes a vinculo, quo Ecclesiae Aleppensi Syrorum obstringitur, ad Patriarchalem Antiochenam Ecclesiam Syrorum, omnibus cum privilegiis, quibus decessores eius ab hac apostolica Sede ornari consueverunt, evehimus et promovemus, et Patriarcham ac Pastorem Syrorum, uti in decreto et schedula consistorialibus significabitur, constituimus et declaramus, contrariis non obstantibus quibuscumque.

In Nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO
IOANNI TIT. S. BARTHOLOMAEI IN INSVLA
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI HALLER
ARCHIEPISCOPO SALISBVRGENSI
SALISBVRGVM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Iucundae admodum fuerunt Nobis litterae, quibus egregii viri Salisburgensi catholicorum coetui parando ut bene ipsi coetui precaremur expostulabant. Secundus exitus, quo superior conventus, item Salisburgi abhinc duos annos habitus, celebratus est, spem bonam indit, fore ut vobis nunc etiam omnia feliciter eveniant. Acuit enim cunctorum animos tam fidei ardor ac patriae caritas, cui, provehendis religionis rationibus, praeclare prospicitur; tam concepta laetitia ob quinquagesimum natalem quum sacerdotii tui, tum suscepti regiminis ab augustissimo Imperatore vestro. Faveat igitur coetui vestro caelestium munerum copia. Quam ut uberiorem con-

ciliemus, Apostolicam benedictionem, Nostrae caritatis testem, tibi, dilecte fili Noster, et universis qui in coetu ipso intererunt amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXIX Novembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO NOSTRO

ADOLPHO-LVDOVICO-ALBERTO

S. R. E. TITVLO SANCTI PETRI IN VINCVLIS CARDINALI PERRAUD

EPISCOPO AVGVSTODVNENSI

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI NOSTER

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Nihil fieri tam pulchrum tamque consentaneum arbitramur posse quam ut civitates honore praecipuo colant eorum virorum memoriam, a quibus ipsae ante alias nobilitatae sint. Inest in hoc vicissitudo quaedam decoris quod hinc accipitur, inde redditur. Nunc vero, quamquam is est Bossuetus, ut non unam aliquam civitatem, sed omnino Galliam totam illustrarit, tamen propter maiorem coniunctionem aliquanto plus contulisse splendoris in eam dioecesim videtur, quam episcopus rexit. Idcirco, ubi primum de Venerabili Fratre Episcopo Meldensium cognovimus cogitare se monumentum immortali decessori suo ponere in templo principe, magnopere consilium probavimus. Nam plane perspicimus clero populoque e Gallia catholico laudi

futurum, grati animi monumentum tali viro posuisse qui ornamenta naturae suae in primis et maxime ad patrocinium tutelamque catholici nominis omnia transtulit: lumen ingenii, altitudinem animi, doctrinae copiam. nominatimque oratoriam plenam gravitate et maiestate eloquentiam. Cum itaque tu et episcopus Meldensis ceterique monumenti perficiendi curatores exsequi propositum statueritis, vobis auctores sumus ut manum operi admoveatis alacres: non vos civium vestrorum assensus, non munificentia deficiet. Quidquid autem curae studiique in Bossueto honorando posueritis, id omne Ecclesiae potissimum tributum putatote.

Auspicem divinorum munerum, benevolentiaeque Nostrae testem, tibi eisque omnibus Apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die IV Decembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

DILECTO FILIO
IOSEPHO GVALANDI CANONICO
BONONIAM

—

LEO PP. XIII

DILECTE FILI
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Explenti tibi feliciter quinquagesimum ab inito sacerdotio annum gratulantur merito quotquot aerumnis hominum vel minuendis vel levandis operam navant. Te enim novimus Christi caritate impulsum, quos auribus et linguâ captos omnique passim ope destitutos nancisceris, eos, abhinc plurimos annos, quâ disciplinis, quâ aliis id genus egregie factis, ita excolere non solum, verum etiam in spem quodammodo sanitatis erigere, ac si, refectis viribus, naturaeque damno veluti reparato, ipsi quoque suis fere auribus excipere et linguâ laudes supremi Numinis referre videantur. Quapropter, hac arrepta opportunitate, ceterorum ominibus, ut cuncta tibi fauste cedant, Nostra etiam vota adiicere libet ex animo; tuosque ut Deus labores fortunet, novasque tibi vires in huius operis uti-

litatem largius in dies sufficiat, enixe adprecamur. Quorum munerum auspicem, praecipuaeque Nostrae benevolentiae testem, Apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die XXIII Decembris MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

EPISTOLA

VENERABILIBVS FRATRIBVS
ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS
EX AMERICA LATINA

—

LEO PP. XIII

VENERABILES FRATRES
SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Quum diuturnum recolimus Pontificatus Nostri cursum, nihil unquam praetermisisse videmur, quod ad constabiliendum in istis gentibus promovendumque Christi regnum pertineret. Rerum quidem, quas Deo opitulante adhuc vestra causa gessimus, manet apud vos memoria et gratia, Venerabiles Fratres; quorum navitati diligentiaeque illa providentiae Nostrae officia haud frustra commendavimus. — Nunc vero Nostri erga vos animi novum extare documentum volumus; id quod iamdiu Nobis in optatis fuit. Etenim ex quo tampore saecularia sollemnia agebantur quartum ob memoriam detectae Americae, sedulo cogitare coepimus, qua potissimum via communibus rationibus latini nominis, novum orbem plus dimidia parte obtinentis, prospicere possemus. Optimum autem ad

eam rem fore perspeximus, si quotquot essetis ex istis civitatibus Episcopi consultum inter vos, invitatu et auctoritate Nostra, conveniretis. Siquidem conferendis consiliis sociandisque prudentiae fructibus, quos cuique vestrum usus rerum peperisset, apte per vos provisum iri intelligebamus, ut apud eas gentes, quas idem aut certe cognatum genus coniunctas teneret, unitas ecclesiasticae disciplinae salva consisteret, vigescerent digni catholica professione mores, atque concordibus bonorum studiis Ecclesia publice floreret. Illud etiam magnopere suadebat initum exequi consilium, quod vos, sententiam rogati, huiusmodi propositum ingenti cum assensu excepissetis. — Ut autem venit perficiendae rei maturitas, optionem vobis fecimus, Venerabiles Fratres, ut eligeretis locum, ubi id habendum esse concilium videretur. Porro autem vos maximam partem significastis coituros libentius Romam, ob eam quoque causam, quod pluribus vestrum expeditior huc pateret aditus, quam propter difficillima istic itinera ad longinquam aliquam americanam urbem. Huic declarationi sententiae vestrae, quae non leve habebat indicium amoris in Apostolicam sedem, fieri non potuit, quin magna a Nobis comprobatio accederet. Quamquam moleste ferimus, qua nunc conditione sumus, ademptam Nobis facultatem, unde vos, Romae dum eritis, tam liberaliter honesteque tractemus, quam velimus. Igitur sacrum Consilium Tridentinis decretis interpretandis habet iam a Nobis in mandatis, ut concilium Episcoporum omnium e rebuspublicis Americae latinae Romam con-

vocet in annum proximum, atque opportune praescribat, quas illud ad leges dirigi oporteat.

Interea caelestium munerum auspicem, testemque benevolentiae Nostrae vobis, Venerabiles Fratres, et clero populoque singulis concredito Apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum ipsa die natali D. N. Iesu MDCCCXCVIII, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

DE COLLEGIO BEDANO

IN VRBE

—

LEO PP. XIII

MOTV PROPRIO

Partem multo maximam benevolentiae Nostrae Anglorum sibi gens vindicavit, quam et maiorum merita, praeclarae et dotes, quibus ornatur ipsa, valde commendant. Praecipuam vero curam eo convertendam duximus, ut matrem amantissimam repeteret feliciter, a qua exordia pietatis hausit, quamque diuturno saeculorum spatio virtutis et sanctimoniae laude illustravit. Nec mediocrem industriae Nostrae cepimus fructum; gestitque animus profiteri haud paucos fuisse, qui ad oblatum matris complexum cupide properarint. — Quos inter eorum maxime suspicienda fides est ac voluntas, qui, cum religioso ministerio fungerentur publice, catholicae tamen professionis causâ minime dubitarunt bonorum omnium iacturam facere. Horum porro quoniam plerique augeri sacerdotio malunt, ut populares videlicet suos studeant catholicis sacris restituere, suasit caritas Collegium in

Urbe instituere, ubi, nullis expensis, et sacris possint instrui disciplinis, et iis ornari virtutibus, quibus sacerdotalis dignitas commendatur. Id vero Collegium a *Venerabili Beda* idcirco nuncupari placuit, ut eximium illud Ecclesiae Angliaeque lumen patronum simul atque exemplum propositum alumni habeant. Quibus autem constitutionibus Collegium vigeat quibusque regatur legibus, litteris hisce Nostris motu proprio datis Apostolica auctoritate edicimus et sancimus.

Bedani Collegii Constitvtiones

1. Collegium, cui *Bedano* esse cognomentum decrevimus, id praestitutum habeat, homines anglos, qui, haeresi eiurata, operam popularibus suis ad catholica sacra traducendis navare velint, ad sacerdotium instituere ac formare. Cooptari etiam in illud fas esto, item ex anglis, qui, sacerdotio suscepto, Romam conveniant doctrinae causâ perfectius excolendae.

2. Quas aedes in Urbe Collegium anglicum sancti Thomae obtinet, eaedem cum Bedano Instituto communes sunto, ita tamen ut alterum ab altero seorsum sit, distinctis regimine, legibus, reditibus.

3. Unum Collegio utrique templum esto atque triclinium. Una eademque adeundae Bibliothecae utrique facultas.

4. Unus utrique Collegio regundo praesit; attamen Bedano pro-rector constituatur a rectore designandus; cui

designationi accedat Antistitum anglorum suffragium; horum demum sententiis cognitis, ius omne electionis penes Pontificem Romanum esto.

5. Pro-rectoris officium sit domesticae disciplinae curationem habere; alumnos, si e re fuerit, ordinaria lege, in peculiaribus casibus, solvere; quae eorumdem utilitas postularit, generatim statuere. Maioris autem momenti res, ut quae reditus administrationem quaeve alumnorum cooptationem spectant, Rector ipse decernet.

6. Adsit in Collegio, quo alumni utantur magistro ad ea recolenda, quae publice in scholis audierint.

7. Praeter illos, qui, eiurato errore sese catholicos professi sint, alios etiam in Collegium cooptare liceat maturiore aetate; nullus tamen sacerdotio non auctus admittatur, nisi quartum aetatis annum supra vicesimum praetergressus. E Collegio vero anglico in Bedanum transitus nemini praebeatur, praeterquam emenso Theologiae curriculo, dataque conditione *contubernii* integrum per annum servandi.

8. Privilegium, quo alumni Collegii anglici sacris *extra tempora* initiari queunt neque *interstitiorum* lege incolumi, itemque quo litteras *dimissoriales* a Cardinali patrono repetere, alumnis Bedanis aequo iure impertitum esto. Similiter, studiis confectis, facultates eas omnes a sacro Consilio christiano nomini propagando assequentur, quas alumnis anglicis dari mos est.

9. Cardinalem patronum utrumque Collegium unum eumdemque habeto.

10. Suppeditandis sumptibus, in praesens est constituta pecunia argenteorum italicorum cccc millium, cuius pecuniae vim multo maximam ex aerario Nostro iam largiti sumus. Pecuniae administratio erit penes Archiepiscopum Westmonasteriensem.

11. Stipendia quotannis numeranda tum pro-rectori tum subdocenti, singulis erunt duodecies centena libellarum italicarum.

12. Fundorum reditus Bedani Collegii Rector curabit; cui tamen ne liceat eos in alienos usus traducere: Cardinali autem patrono procurationis ratio quotannis reddatur.

13. Qui impensis Collegii aluntur, absoluto studiorum curriculo ad proprias dioeceses, iuxta iuris dispositiones, redeant. Quod si rationabili aliqua de causa impediantur, Cardinali patrono aperiant cui dioecesi adcenseri malint. Cardinalis vero, communicatis consiliis cum Angliae Episcopis annuum coetum habentibus, quid sit agendum decernet.

Leges Collegii Bedani

Cum aetatis conditionisque alumnorum ratio sit iure habenda, qui in Bedano Collegio versantur, minime esse opus videtur minutioribus legibus perpetuaque vigilantia; ipsorum enim voluntati fidendum est eos praescripto parituros libenter. Praeter illa vero quae hisce tabulis edicuntur, id quisque faxit, quod moderatores, pro

re nata, imperabunt. Horum vicissim erit, quae respondentia minus apostolico muneri in unoquoque deprehenderint, benigne notare, ut emendent.

§ I. Qvae ad disciplinam vniverse attinent

1. Alumni iis horis e lecto surgent, religionis officia obibunt, cibum capient, quibus mos est in Collegio anglico.

2. Ad quotidianum Sacrum statasque supplicationes proprio sacrario utantur. Qui studiorum causâ in Collegio degunt, caeremoniis sollemnibus, quae publice in templo fient, cum Collegio anglico intersint. Nulli alumnorum, sine Rectoris venia singulis vicibus expetenda, Collegium alterum adire liceat.

3. Fas nulli esto, nisi data a moderatoribus venia, iis abstinere quae in communi aguntur. A prandio et a coena ad animos relaxandos universi omnes conveniant.

4. Etsi tempore studiis destinato domo egredi, nulla etiam quaesita venia, minime prohibentur, cavendum tamen ne saepius absint aut diutius, quam officium sinat serio in studia incumbendi.

5. Prima hora noctis elapsa, nemini versari extra domum liceat.

6. A vespertinis precibus sileant universi, et in suo quisque conclavi maneto.

7. Annuente Pro-rectore, liceat interdum apud extraneos prandere; id tamen ne fiat noctu. absque peculiari Rectoris venia.

8. Per ferias, quae quadragenarium ieiunium ante-

vertunt. item per paschales ferias et Pentecostes. moderatorum consensu. ex Urbe. si lubet. discedant; ea tamen lege ut adsint iterum quum in scholis doceri incipiet. Abscedendi causa moderatori pateat. eidemque probetur.

9. Autumnales ferias extra Collegium transigere fas est, suis tamen ut quisque impensis vivat.

10. Qui sacerdotes sunt in templis per Urbem perlitentur. si velint: caveant modo ne quid inde studia detrimenti capiant neve impediantur quominus sacris intersint, quae diebus solemnioribus in templo Collegii fiunt.

11. Alumni Bedani commentationes pias, quae per octiduum quotannis in Collegio anglico peraguntur, et ipsi peragant, statasque per annum conciones audiant.

12. Sacerdotem admissis expiandis quivis pro lubito eligito.

§ II. De ratione stvdiorvm

13. Quibus quisque doctrinarum studiis det operam, moderatoribus insciis, nemo ipse decernat.

14. Athenaei Gregoriani doctores audient. Si tamen quid caussae fuerit. aliarum doctoribus scholarum. quae in Urbe probatae sunt, ne interdicantur. Qui publicas scholas celebrare nequeant. ii. permissu moderatorum. privatis utantur magistris.

15. Nemo, sine Rectoris consensu, coetibus abstineat in Collegio haberi solitis ad ea recolenda. quae publice in scholis fuerint praelecta.

16. Quibus. ad gradus academicos pericula in scholis

subeunda non erunt, ii sub anni finem se sistant probandos doctoribus: theologiae quidem auditores de doctrina, quae ad fidem et mores pertinet; ceteri prouti moderatores decreverint.

17. Alumni qui ad exercenda ecclesiastica munia informantur, in concionibus habendis tradendaque catechesi se exerceant sedulo.

18. Nemo, nisi secus valetudo postulet, Collegio discedat ante ferias autumnales, vel ante quam periculum studiorum fecerit, vel iam a lectionibus feriante Athenaeo Gregoriano.

§ III. Qvid alvmni Collegio pendant

19. Iis exceptis, qui aere Collegii aluntur, ceteri libellas anglicas quinquaginta quotannis pensitent in cibos, habitationem, lychnucum, vestimentorum munditiem ignemque in communi diaeta nutriendum. Ea de pecunia ne quid detrahatur, nisi quis solido mense a Collegio abfuerit. Vestes, libros, medici operam, medicinas, ignem in conclavi proprio quisque sibi aere suo prospiciat.

§ IV. De Victv

20. Eodem utentur victu atque alumni Collegii anglici. Ad prandium et coenam in commune triclinium conveniant.

Datum Romae apud S. Petrum die xxix Decembris mdcccxcviii, Pontificatus Nostri anno vicesimo primo.

LEO PP. XIII

APPENDIX

PRAECIPVI A SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

LEONE PP. XIII

HABITI SERMONES ANNO MDCCCXCVIII

I.

DIE XVII IANVARII

AD PATRICIOS NOBILITATIS VRBANAE

Nel corso di questo travaglioso ventennio, a cui alludeva il signor Principe, Ci consolaste sovente della filiale pietà vostra. Rinnovandone oggi la testimonianza in questo luogo, Ci rinnovate un conforto. — In voi l'ossequio al Papa non è soltanto legge di fede religiosa, ma è pure omaggio a tradizioni e memorie che dovete aver care: è significazione di animo grato: è affermazione dell'alleanza del Pontificato con la Città che per esso ebbe nome e carattere di luogo santo: alleanza indissolubile perchè voluta in cielo. Quindi chi dalla riverenza vostra alla Sede Apostolica e alle sacre sue ragioni traesse cagione di additarvi come avversarî dell'onesto bene comune o come tiepidi amici del nome italico, sconoscerebbe il valore di sentimenti onorandi e fecondi. Ma la sofistica delle passioni politiche annebbia pur troppo le menti e confonde le idee anche da questo lato. Onde in Italia più che

altrove si va gridando da molti al dì d'oggi, che chi serba fede al Pontefice la rompe colla patria. Ma a che cosa può tornar profittevole il grido bugiardo? non già alla concordia degli animi, perchè anzi è seme di maggiori divisioni e contrasti: nè agli incrementi del pubblico bene, perchè coll'impugnare l'idea religiosa ne scuote la base più salda. Chi se ne avvantaggia è l'egoismo settario dei nemici di Gesù Cristo, i quali congiurati ai danni della fede, mal comportano che le moltitudini volgano lo sguardo e le speranze al Pontefice, custode del dogma e rappresentante di Dio. Sono essi i soli che trovino lor pro a vituperare il Papato, calunniandolo; ed è sventura grande che non si comprenda ancora la nequizia de' propositi loro e gli effetti malefici che ne ridondano alla nazione, la quale non avrà salute vera e sicura insino a che non si riscuota dagli influssi delle sètte malvagie.

Quanto a voi, diletti figli, la via che il Pontefice vi addita e che è la via del dovere, la conoscete: mantenetevi in essa, e alle folli accuse studiatevi di rispondere principalmente colla rettitudine delle opere. Agli augurî di prosperità che Ci offrite, questo voto massimamente rendiamo in contracambio, che possiate coll'esempio vostro confermare il fatto testificato dai secoli, che la cristiana virtù è il più opportuno e fidato presidio di salvezza in tempi difficili, e coloro che francamente e lealmente la praticano riescono cittadini esemplari in ogni tempo.

Come pegno dei divini favori e testimonianza del paterno animo Nostro, a voi e alle vostre famiglie impartiamo l'Apostolica benedizione.

II.

DIE II MARTII
AD S. R. E. CARDINALES
REDEVNTE CORONATIONIS DIE

Le dimostrazioni di religioso ossequio al Papa sono sempre indirizzate a più alto segno che non sia la persona. Onorando il Pontefice si rende onore alla sovrumana instituzione che egli rappresenta, unica per altezza di grado e grandezza di attributi. Per questo massimamente e non per Noi accogliemmo ognora con lieto viso i molteplici omaggi, e talora solenni, che accompagnarono questo ventennio di pontificato: e similmente per questo Ci compiacemmo delle recenti significazioni di pietà che ella accennava, signor Cardinale, e alle quali non fu che occasione la ricorrente memoria delle Nostre primizie sacerdotali. L' intento unanime delle folte schiere di devoti, raccolte il tredici Febbraio nell' attigua basilica, era quello appunto di salutare il sovrano Pastore, e confessare così la prerogativa legata da Gesù Cristo all' episcopale seggio di Roma. Nell' atto ch' ei s' inchinavano sensibilmente all' umile persona Nostra, inchinavansi colla mente alla divina idea che rende veneranda al mondo la stola pontificale. E a quegli atti di ossequio, a quelle stesse acclamazioni rispettose rispondevano da ogni parte, armonizzando, milioni di coscienze italiane. Non doveasi dunque fare oltraggio a un entusiasmo ispirato da idee e sentimenti non pure onesti e incensurabili, ma santi, e doverosi: eppure si fece e si lasciò fare. — Nè è già per caso fortuito, ma bensì per consiglio del cielo che di quei sentimenti apparisce per ogni dove riacceso il fervore. Nelle malagevoli condizioni presenti par che Iddio voglia far toccar con mano anche ai più restii,

che chi difende gelosamente le sorti dell'Apostolica Sede è lui medesimo: è lui che veglia dall'alto a guardia dell'opera sua. E però va incoronando di cospicui fulgori la travagliata tiara, e a ristoro delle patite offese serba a lei più vive le simpatie, più gagliardo l'amore delle moltitudini. Amore e simpatie che non si arrestano ai confini delle Alpi e del mare, ma si spandono per divino benefizio e si afforzano di giorno in giorno in ogni contrada del mondo civile. E ben venga questa confortatrice onda di affetto: ella scaturisce dalla rinvigorita coscienza cristiana, che protesta contro le inique oppressioni, e rivendica il dritto suo di essere e mostrarsi al cospetto dell'universo animosamente e santamente libera. Ma quanto è doloroso a veder calunniate da tanti o mal comprese le aspirazioni dei cuori verso Roma, sacerdotale metropoli, depositaria dei divini oracoli, dispensatrice di salute. Perchè non accogliere, qual è, la consolante realità del fatto? In mezzo alle paurose tempeste del secolo obblioso od incredulo, è la cura rinascente della propria salute che sospinge lo sguardo delle menti alla santa città, stella polare delle anime: è il bisogno di posseder Gesù Cristo che conduce le genti al trono del suo Vicario. — La prima radice delle calamità morali e sociali dell'età nostra è riposta nell'affievolimento dei religiosi sensi. Ogni anima retta, ogni cuore sollecito della prosperità privata e comune, deve dunque benedire al presente ridestarsi degli spiriti cristiani, come a presagio e promessa di salute futura. — Comunque sia, la provvidenza del Signore non suole, come l'uomo, lasciare imperfette le opere sue: ella ha iniziato il salutare movimento, ed ella medesima vorrà tosto o tardi dilatarlo e compirlo a gloria sua, a salvazione dell'umana famiglia. Questo frutto di misericordia non lo vedremo maturo Noi, prossimi come siamo al termine della Nostra giornata: ma Ci gode l'animo di antivederlo e salutarlo da lungi col desiderio e la speranza. — Con animo volonteroso e riconoscente accogliamo i degni sensi del

sacro Collegio, da lei, signor Cardinale, nobilmente interpretati: e in rendimento di grazie impartiamo a lei e ai suoi venerabili colleghi con paterna dilezione la benedizione Apostolica, come pure la impartiamo ai Vescovi, ai Prelati, e quanti altri son qui a farci gradita corona.

III.

DIE XXIII APRILIS

AD BELGAS

C'est pour Nous, très chers fils, une joie véritable et une douce consolation de vous voir, en ce moment, groupés si pieusement autour de Nous, et de tout cœur Nous accueillons et agréons les nobles et religieux sentiments, que vous venez de Nous exprimer. Vous arrivez d'un pays et vous appartenez à une nation, que d'anciens et intimes souvenirs Nous ont particulièrement rendus chers.

Oui, Nous gardons de votre nation et de votre pays un souvenir à jamais ineffaçable. Tandis que Nous eûmes l'honneur d'y représenter le Saint Siège en qualité de Nonce Apostolique, il Nous a été loisible d'en étudier le caractère et les dispositions, et d'en apprécier la noblesse et la générosité. Nous pûmes alors constater par Nous-même combien, malgré les vicissitudes politiques, et les luttes qu'elle a soutenues pour la cause religieuse, la foi catholique y était restée profondément enracinée dans les populations; avec quel soin jaloux les familles continuaient à la garder et à la transmettre à la postérité, comme le trésor le plus précieux de leur patrimoine national. Nous admirâmes les multiples œuvres chrétiennes, les pieuses et solides institutions, que cette même foi y avait inspirées, et qui, sous son action féconde et bienfaisante, allaient se développant de plus en plus. Nous vîmes en tout cela une protection spéciale de la divine Providence, un gage de bénédictions célestes, de prospérité et de gloire pour votre patrie. Aussi Nous en emportâmes, en la quittant, les plus

heureuses impressions et les meilleures espérances, et Nous n'avons cessé d'être au milieu de vous par le cœur et la pensée, et de suivre avec une vive sympathie et une anxieuse attention la série des évènements dont la Belgique a été, depuis, le théâtre.

Elevé par une secrète disposition du ciel au souverain Pontificat, il Nous a été doux, vous ne l'ignorez pas, de profiter de toutes les occasions favorables pour répandre sur votre catholique nation les bienfaits de Notre sollicitude pastorale, et à lui prouver que le temps n'avait altéré en rien la vivacité et la tendresse de Nos sentiments. — De votre côté, Nous le savons, vous vous efforcez d'y répondre par un redoublement d'amour filial, d'esprit d'obéissance et de sincère dévoûment au Siège Apostolique; comme aussi par une plus grande docilité et une plus entière soumission à vos évêques, dont Nous connaissons la sagesse et le zèle pour le bien de vos âmes. Cet esprit qui vous anime, vous avez trouvé à l'heure présente une occasion propice de le montrer au grand jour dans l'ordre des questions dites *sociales*, dont aujourd'hui sont si vivement agitées la France, l'Italie, l'Allemagne et presque toutes les nations civilisées. Vous avez voulu, avec l'ensemble des catholiques belges, non seulement ne pas perdre de vue, dans ces questions, les enseignements de Notre Encyclique sur la *Condition des Ouvriers*, mais vous avez cherché à les traduire dans les faits, et à vous en inspirer fidèlement dans la pratique. D'accord avec l'épiscopat et le clergé, des patrons et des industriels en grand nombre et les pouvoirs publics eux-mêmes se sont fait, en Belgique, un devoir de puiser dans cette Encyclique la solution des graves questions sociales. Par suite, on y a déjà vu se réaliser des résultats sérieux que le temps, la constance, le courage et l'union de toutes les bonnes volontés sont appelés à compléter. L'UNION FAIT LA FORCE, c'est votre devise. Restez dont étroitement unis; restez surtout unis sur le terrain religieux, sauvegarde des intérêts civils; et comme en ces matières une part importante en

revient aux gouvernements, évitez avec soin d'ébranler, par une opposition inconsidérée, l'autorité de ceux qui sont les dépositaires du pouvoir. Que dans leurs difficultés réciproques les patrons et les ouvriers en cherchent les solutions d'un commun accord, et avec des sentiments de chrétienne bienveillance. Qu'ils respectent leurs droits mutuels, et qu'ils aient à cœur d'accomplir fidèlement les devoirs et les obligations qu'ils ont les uns envers les autres.

Et maintenant, très chers fils, quand vous serez de retour dans vôtre chère patrie, répétez à l'entour de vous les paternelles recommandations, que Nous venons de vous faire. Nous savons qu'il en est un certain nombre, qui, divisés autrefois, sont, dans ces derniers temps, entrés résolument dans cette voie d'union et de concorde, et cela avec une abnégation digne d'éloge, et sachant au besoin s'imposer des sacrifices. Que leur générosité soit à tous un exemple et un stimulant, et qu'ainsi tous les catholiques de Belgique travaillent de concert au bien général, à la paix et à l'harmonie entre toutes les classes de la société, condition essentielle du bonheur des peuples et de la prospérité des nations.

C'est en faisant monter vers le ciel ces vœux de Notre cœur et en priant le Dieu très bon de daigner les exaucer, que, comme gage de Notre particulière affection, Nous accordons à sa majesté votre Roi et à la Famille Royale, à l'Episcopat et au Clergé, à vous tous ici présents, très chers fils, à vos parents et amis, et à la Belgique toute entière la bénédiction Apostolique.

IV.

DIE XXVIII APRILIS

AD PERVSINOS

Accogliamo paternamente questa testimonianza di memore affetto, lieti di vedervi qui spontaneamente convenuti a salutare, affaticato ormai dal peso degli anni e delle apostoliche sollecitudini, l'antico vostro Vescovo. Il tenore delle sue parole, signor Cardinale, le note sembianze di non pochi fra voi, la vista di quanti siete presenti, Ci richiamano quest'oggi viva alla mente l'imagine d'altri luoghi e altri tempi. Quantunque, a dir vero, nè dalla mente, nè dal cuore Ci venne mai cancellata quella che un giorno fu Nostra Diocesi: e anzi, in mezzo alle nuove cure, spesso godemmo e godiamo tuttavia di tornar col pensiero alle contrade del Trasimeno e rivedere in fantasia il vostro bel San Lorenzo, alla cui ombra protettrice intendeva forse la Provvidenza di erudire a più alto ministero la Nostra pochezza. Colà spendemmo, giusta le Nostre forze, l'opera degli anni migliori: con quanta copia di frutti, non sappiamo; ma se punto di bene Ci venne fatto di operare, ascrivasi all'assistenza benigna del cielo. — Per gioconde però che sieno tali rimembranze, un pensiero maggiormente Ci occupa in questo punto, e nol vogliamo nascondere. Pensiamo che il vedervi in questo luogo e in sì bel numero, come oggi, è un fatto che, umanamente parlando, per Noi non ha ritorno. Fate ragione che questa parola Nostra è parola di padre, che da una porzione della famiglia diletta prende congedo per sempre. Ora dunque, se in alcuna cosa meritammo di voi, se di

questo giorno vi cale di ritrarre un ricordo effettivamente proficuo, scolpitevi bene nell'animo una verità, che esperienza e buon zelo Ci suggeriscono di rammemorarvi: una verità di fatto, conosciutissima, volgare anche, se volete, ma di capitale importanza, e ciò non ostante troppo spesso posta praticamente in obblìo. La vita è breve: credetelo a chi ne ha raggiunto per bontà divina il massimo termine. La vita è breve più che non si pensi: e il valore suo vero consiste nel bene usarla in ordine alla salvazione eterna. Ecco, diletti figli, l'ammonimento che a guida e norma della vostra conversazione terrestre vi lasciamo. Accoglietelo con volontà sincera, e ponderatelo spesso con quella maturità di riflessione che ognuno deve recare nel gran negozio della propria salvezza. Che non v'illuda la scena fugace di questo mondo: che gli allettamenti suoi non vi traggano mai a trapassare il segno, a prevaricare la legge santa di Dio. Purtroppo l'umana virtù è fiacca, e gl'incentivi al male gagliardi: ma dove la inferma virtù non può da sè, viene in soccorso la grazia del Signore, sol che da lui debitamente si chiami. Al qual proposito, di buona speranza Ci riempie, per rispetto a voi, il patrocinio della celeste Regina che Perugia suole particolarmente invocare coll'auspicata appellazione di *Madonna delle Grazie*. Ci pare ancor di vedere là in grembo alla Colonna il venerando simulacro e innanzi ad esso la folla in atto pio. Vi sia dunque raccomandato di mantenere schietta e vivace la sacra fiamma, tramandatavi dai padri e dagli avi, della divozione alla gran Vergine. Fontana di speranza, rivolgetevi a lei, che in alto il cuore vi aderga dalle cose terrene: ispiratrice del buon volere, chiedetele spirito docile ai divini precetti, costanza nel desiderio del bene: madre del casto amore, supplicatela che sempre intemerata custodisca in voi la purezza del costume, fulgida corona di tutte le onestà, alimento di tutti gli affetti gentili, di tutte le opere magnanime.

La grazia di Dio onnipotente scenda copiosa sulle anime vostre e le illumini e le conforti e le governi ora e sempre secondo il beneplacito della sua santa volontà. Ve ne sia pegno l'Apostolica benedizione, che a voi e alle vostre famiglie, alla città e alla diocesi, che rappresentate, di gran cuore impartiamo.

V.

DIE VIII OCTOBRIS

AD GALLIAE OPIFICES

C'est pour Notre cœur une nouvelle et douce joie, très chers fils, de vous voir une fois de plus, dans Nos vieux jours, réunis ainsi et groupés si nombreux autour de Nous. Votre arrivée et votre présence ici Nous sont une preuve manifeste, que loin d'ébranler votre fidélité et votre constance, le temps et les évènements ne font que fortifier de plus en plus dans vos âmes ces sentiments de respect et d'attachement au Siège Apostolique, de dévoûment et de piété filiale que vous venez de Nous exprimer, et dont par le passé vous Nous avez donné déjà tant et de si éclatants témoignages. — Aujourd'hui une pensée spéciale a contribué à vous ramener auprès de Nous. Ainsi que vous l'avez rappelé tout-à-l'heure, il vous tardait de Nous remercier de l'acte récent par lequel Nous avons confirmé les déclarations antérieures du Saint-Siège sur votre patronat traditionnel en Orient. Et c'est dans cette pensée que se sont joints à ce pélerinage ouvrier les vaillants religieux que Nous apercevons au milieu de vous et qui ont si bien mérité de la Terre Sainte. Pénétrés de zèle pour la gloire de ces Lieux bénis, qui ont été les témoins de la vie et de la mort du Sauveur des hommes, ils y conduisent périodiquement ces nombreux pélerins de la pénitence, qui vont y offrir à Dieu leurs prières pour le besoins de la sainte Eglise et pour le retour en son sein de nos frères séparés. — Nous-même, il y a peu d'années, Nous avons voulu, dans ce but, qu'un solennel Congrès Eucaristique fût célébré, sous la présidence d'un Cardinal français, dans cette ville même de Jérusalem, où a été institué ce grand

Sacrement, qui est le gage divin de l'union entre les fidèles. Continuez donc, chers fils, vos pieuses pérégrinations en Terre Sainte; elles contribueront puissamment à fortifier la foi et à féconder votre noble mission en Orient.

Pour vous, très chers fils, qui êtes la France du travail, vous n'ignorez pas qu'à vous aussi incombent d'importants et graves devoirs, qui intéressent la société tout entière. Et puisque vous venez de faire allusion à la démocratie, voici ce qu'à ce sujet Nous devons vous inculquer. — Si la démocratie s'inspire aux enseignements de la raison éclairée par la foi; si, se tenant en garde contre de fallacieuses et subversives théories elle accepte avec une religieuse résignation et comme un fait nécessaire, la diversité des classes et des conditions; si, dans la recherche des solutions possibles aux multiples problèmes sociaux, qui surgissent journellement, elle ne perd un instant de vue les règles de cette charité surhumaine, que Jésus-Christ a déclaré être la note caractéristique des siens; si, en un mot, la démocratie veut être chrétienne, elle donnera à votre patrie un avenir de paix, de prosperité et de bonheur. Si, au contraire, elle s'abandonne à la révolution et au socialisme; si, trompée par de folles illusions, elle se livre à des revendications destructives des lois fondamentales sur lesquelles repose tout l'ordre civil, l'effet immédiat sera, pour la classe ouvrière elle-même, la servitude, la misère et la ruine. — Loin de vous, très chers fils, une pareille et aussi sombre perspective. Fidèles à votre baptême, c'est à la lumière de la foi que vous jugez et appréciez les choses de cette vie, vrai pélerinage du temps à l'éternité. Tandis qu'ailleurs les questions sociales troublent et tourmentent les hommes du travail, vous gardez vos âmes dans la paix, en vous confiant à ces patrons chrétiens, qui président avec tant de sagesse à vos laborieuses journées, pourvoient avec tant de justice et d'équité à votre salaire, et, en même temps, vous instruisent de vos droits et de

vos devoirs en vous interprétant les grands et salutaires enseignements de l'Eglise et de son Chef. — Ah ! puisse la France voir se multiplier, de plus en plus, des patrons qui ressemblent aux vôtres et notamment à ce *Bon Père* qui, depuis des années, se fait un bonheur de vous conduire à Nos pieds. Puissiez-vous, vous-mêmes, par votre exemple, et, au besoin, par vos paroles, ramener à Dieu et à la pratique des vertus chrétiennes vos compagnons égarés et enrichir votre patrie de phalanges d'ouvriers comme celle que nous avons ici sous les yeux ! S'il plaisait au Seigneur d'exaucer ce vœu, le salut et la prosperité de votre nation seraient assurés et elle ne tarderait pas à reprendre dans le monde la place spéciale et la glorieuse mission, que la Providence lui avait assignées.

En attendant, très chers fils, efforcez-vous par votre esprit d'humilité, de discipline, et d'amour du travail, de vous montrer toujours dignes de votre noble titre d'ouvriers chrétiens. Aimez vos patrons, aimez-vous les uns les autres. Aux heures où le poids de vos rudes labeurs pèsera plus lourdement sur vos bras fatigués, fortifiez votre courage en regardant vers le ciel. Rappelez-vous le divin Ouvrier de Nazareth. Volontairement il a choisi cette modeste condition, afin d'être plus intimement des vôtres, et diviniser, en quelque sorte, le travail des mains et l'atelier. Par dessus tout, recourez fréquemment à la prière, et jamais ne négligez vos devoirs religieux ; ils seront pour vous une source toujours féconde de consolations, de force et de persévérance finale.

C'est comme gage de ces dons célestes et de Notre particulière affection, que Nous vous accordons de tout cœur, très chers fils, à tous ici présents, à vos parents, vos familles et vos amis, la bénédiction Apostolique.

VI.

DIE XXIII DECEMBRIS
AD S. R. E. CARDINALES
REDEVNTIBVS NATALIS CHRISTI SOLLEMNIBVS

È un omaggio consueto, non per questo però men caro, quello che Ci vien reso oggi dal Sacro Collegio, di cui ella ha interpretato così bene, Signor Cardinale, gli amorevoli sensi. Ve ne ringraziamo, Venerabili Fratelli, e appena Ci è mestieri accennarvi la costante corrispondenza del Nostro affetto. — Quanto a Noi personalmente, adoriamo in umiltà di spirito riconoscenti e devoti la benigna provvidenza del Signore che degnasi di conservarci tuttora il prezioso dono della vita. Certo, il peso delle apostoliche sollecitudini si fa più grave per quello sopraggiunto degli anni. Ma nondimeno un pensiero di meraviglioso conforto va ripetendo alla stanca virtù che, se Noi siamo nulla, Iddio è tutto: nelle mani sue tanto può essere strumento di bene un uomo in piena virilità, quanto la fralezza di un vegliardo. E però Ci abbandoniamo interamente al suo potere e alla sua bontà col cuore disposto a spendere in servigio suo questo residuo, qualunque esso si sia, de' Nostri giorni mortali.

Ebbe purtroppo le sue tristizie l'anno novantottesimo, e taluna sì truce che l'animo rifugge di ricordarla. Troppo giusto che i consigli della civile Europa si colleghino nell'intento di far argine ad appetiti di sterminio inauditi e selvaggi. Ma la pienezza dell'effetto che si cerca non sarà conseguibile insino a che non torni a rivivere nella coscienza dei popoli e nell'organamento degli Stati il santo timor di Dio, principio sovrano di ogni moralità. — Altri casi di non lieta memoria accompagnarono l'anno che s'in-

vola, deplorati particolarmente nella Nostra Lettera all' episcopato ed al popolo italiano. Dall'altro canto, quello che sta per sorgere è da presagirlo, a più d'un indizio, poco fausto anch'esso, massime alla libertà della Chiesa in Italia. Alludiamo a cose che voi già conoscete. La dura condizione imposta al Papa, lesiva della sua dignità e delle sacrosante ragioni sue, non basta. È fatta segno a odiosi sospetti quella parte della stampa più francamente propugnatrice di religiosi e morali interessi: e ciò che è vie più significativo, nuovi rigori son minacciati al clero, già vessato in cento guise. Il clero, per indole propria e per debito d' ufficio, è il ceto più alieno da ogni sedizioso proposito, e se n' ebbe argomenti irrepugnabili anche in recenti occasioni. Ma non importa: per lui il fatto d' ubbidire alla Sede Apostolica, sostenerne i diritti, secondarne gl' intendimenti, entrerà nel novero dei reati politici. Se non che della tempra dell'animo suo diede già il clero italiano prove non dubbie molteplici: ei comprende appieno la missione sua e gli obblighi che ne derivano: lusinghe e minacce non sarà mai vero che valgano a piegarne la costanza. E alla fermezza dei chierici risponde assai bene per divino favore quella del maggior numero dei laici. Poichè larghe e salde radici ha nella penisola l'amore al pontificato romano, non altrimenti che la fede al dogma cattolico, quivi custodito gelosamente in ogni tempo come sacro tesoro. E questa doppia virtù, fonte di gloria e di salute agli antenati, è serbata essa medesima, coll'aiuto di Dio e la cooperazione concorde del clero e del laicato, a redimere le generazioni novelle.

Auguriamo e preghiamo le più abbondanti grazie del cielo al sacro Collegio, e come pegno della Nostra benevolenza gl'impartiamo l'Apostolica benedizione, impartendola altresì ai Vescovi, ai Prelati e a quanti altri Ci fanno corona.

INDEX

MDCCCXCVIII

Epistola « *Quod quidem* » die 26 Ianuarii ad Archiepiscopum Gnesnensem et Posnaniensem. — Saecularia sollemnia Adalbertiana felicem exitum habuisse magnopere gratulatur Pontifex, ipsique et fidelibus eius archidioecesis meritas ea de re laudes impertit. — De oblato auspicati eventus mnemosyno grates agit . . . . . Pag. 1

Litterae Apostolicae « *Cum ex Apostolico munere* » die 30 Ianuarii; de erectione novae Dioecesis Geraldtonensis in Australia. » 3

Epistola « *Pianae Foederationis* » die 3 Februarii ad Augustum Persichetti, Praesidem Foederationis Pianae. — Litteras officii plenas ab ipso, Pianae Foederationis nomine, proxime datas grate Se habuisse testatur. Commune foederatarum consociationum propositum, sexagesimum sacerdotii Sui annum itemque vicesimum ab inito Pontificatu publicis laetitiis commemorandi, non uno nomine commendat. — Ipsarum in rem catholicam studia cohortando bene precando exacuit . . » 6

Epistola « *Vincentianam consociationem* » die 10 Februarii ad A. Pagès, Praesidem Consociationis S. Vincentii a Paullo. — Amantissimam Suam erga Societatem ipsam voluntatem confirmat; atque ex litteris ab eo proxime datis Sese libentissime agnovisse testatur, amplificari inter Anglos salutare ipsorum institutum, tum etiam operam conferre plurimam ad miserae plebis conditionem levandam; operariorum coetibus ad se mutuo iuvan-

*

dos constitutis. — Uberes lectissimosque in commune bonum fructus Societati ipsi ex animo adprecatur . . . . Pag. 8

Epistola « *Instituta* » die 14 Februarii ad Gregorium a Iesu et Maria, Ministrum Generalem Sodalium a Trinitate Augusta. — Pergratum Sibi, Romae etiam in Armenorum bonum, ob misere afflictas ipsorum res, aliquid fieri coeptum. — Id quum studiis Suis plane respondeat, vehementer optat ut catholici homines coeptis hisce atque industriis large obsecundent . » 10

Epistola « *Demandatum* » die 26 Februarii ad Episcopum Catalaunensem. — Quum populi christiani maxime intersit, adolescentes qui in spem Ecclesiae succrescunt, quam optime institui, consilium laudat ab ipso susceptum, ut ad novas Seminarii aedes extruendas universi civium ordines, prout cuique fas fuerit, operam et subsidia conferant. — Ut res e votis ipsi cedat vehementer optat . . . . . » 12

Epistola « *Cum nuper* » die 2 Martii ad Ioannem Baptistam Paganuzzi Com. — Litteris rescribens, amoris et obsequii plenis, a Consilio, conventibus catholicisque consociationibus in Italia moderandis praeposito, proxime datis, pergratum profitetur animum; hortatione addita et votis . . . . . » 14

Epistola « *Humilium Academia* » die 4 Martii ad Archiepiscopum Surrentinum. — Pietatis et obsequii officium ab ipsa *Humilium* Academia Sibi per litteras exhibitum, decimo impleto anno postquam constituta est, valde gratum Sese habuisse testatur. — Egregiam Academicorum voluntatem commendat, cohortandoque exacuit . . . . . » 16

Epistola « *Monachorum coetus* » die 9 Martii ad Bonifacium M. Krug, Abbatem Cassinensem. — Studia commemorat Sua in Benedictinum Ordinem, optime de religione veraque humanitate meritum. — Gratum Sibi, Sodalium Cassinensium curas eo in praesenti intentas, ut cellam ac tumulum, quae sancti Condi-

toris corpore honestantur, splendidiore cultu exornent. — Viginti quinque millia nummûm libellarum italicarum in eam rem confert . . . . . Pag. 18

Epistola « *Gratum est* » die 11 Martii ad Iosephum Cozza-Luzi ex Ordine S. Basilii, Pro-magistrum Bibliothecae Sanctae Romanae Ecclesiae. — Eum laudat ob eruditum opus, quo Strabonis fragmenta exhibentur complura eaque novissima, ex vaticanis palimpsestis expressa. . . . . » 20

Epistola « *Ad venerandas* » die 21 Martii ad Praesides Comitatuum Operis a Propagatione Fidei, Lugduni et Parisiis. — Eximias ab ipsis susceptas in ecclesiarum Orientalium bonum curas, utpote Sibi gratas cumque votis suis coniunctas, singulari laude exornat; eisdemque peculiarem benevolentiam Suam prolixe testatur . . . . . » 22

Instructio « *Litterae* » S. Consilii negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praepositis, die 22 Martii; de praescriptione in causis criminalibus ecclesiasticis . . . . » 24

Allocutio « *Gratum quidem* » habita in Consistorio die 24 Martii. — Graviter conqueritur, divino muneri officioque Suo nihil esse de libertate debita restitutum. — Permanere easdem asperitates rerum, eamdemque circumiectam esse vim incommodorum. — Recentem in commemorando captae Urbis dominatu ostentationem quammaxime cum iustitia pugnare. — Electionem deinde confirmaturus Patriarchae Antiocheni Graecorum-Melchitarum, seriem rerum ab obitu Patriarchae decessoris attingit. — Suffragia Episcoporum graeci ritus congruisse in eligendo Petro Geraigiry, Episcopo Caesariensi Panaeensi Graecorum-Melchitarum. — Confidit fore ut ipse honore et munere sapienter atque e salute communi fungatur; precibusque annuens et electi et suffragatorum, Apostolica auctoritate electionem probat et confirmat. — Demum de viris egregiis duo-

bus, Cardinalibus antea creatis atque in pectore reservatis, utrumque naturae cessisse significat. . . . . Pag. 27

Epistola « *Ephemeridem* » die 26 Martii ad Moderatorem Ephemeridis « *Harmoniae* », Athenas. — Strenue datam ab ea ephemeride operam catholicae veritati illustrandae ac vindicandae collaudat. — Tum ipsum moderatorem, tum ceteros, qui in ea scribenda edendaque elaborant, magnopere hortatur ut coeptis alacres insistant. . . . . » 30

Litterae Apostolicae « *Ecclesiarum omnium* » die 28 Martii; de immutatione tituli dioecesis Vincennopolitanae in Indianopolitanam. . . . . » 32

Epistola « *Sacrarum disciplinarum* » die 8 Aprilis ad Episcopum Sagiensem. — Curas ab eo susceptas ad theologiae studia in Seminarii alumnis provehenda collaudat, praecipuamque benevolentiam Suam tum ipsi, tum Seminarii doctoribus et alumnis benigne testatur. . . . . » 34

Epistola « *Triventinam dioecesim* » die 26 Aprilis ad Episcopum Triventinum. — De instituta ab ipso Academia ad Thomae Aquinatis doctrinas in clero provehendas ex animo gratulatur; uberesque fructus exoptat . . . . . » 36

Litterae Apostolicae « *Ex debito pastoralis officii* » die 2 Maii; quibus Praefectura Apostolica Fluminis Orange in Africa Australi in Vicariatum Apostolicum erigitur . . . . . » 38

Litterae Apostolicae « *Cum ex hac* » die 4 Maii; quibus Vicariatus Apostolicus Pontiacensis in Canada in dioecesim Pembrokensem erigitur . . . . . » 40

Litterae Apostolicae « *Quae catholico nomini* » die 10 Maii; quibus Vicariatus Manciuriae dividitur, et novus Vicariatus Manciuriae septentrionalis erigitur . . . . . » 42

Litterae Apostolicae « *Quae catholico* » die 12 Maii; quibus Vicariatus Apostolicus Gallensis in maiori Britannia in dioecesim Meneviensem erigitur . . . . . Pag. 44

Epistola « *Non poteva l'animo Nostro* » die 22 Maii ad Andream S. R. E. Cardinalem Ferrari, Archiepiscopum Mediolanensem. — Quum paulo ante in variis Italiae provinciis graviter turbatum fuerit, vehementer dolet, sectarum fautores haud puduisse falsis insimulationibus catholicos appetere. — De iniuriis Archiepiscopo ipsi illatis nominatim conqueritur. — Solatio Sibi fuisse edicit egregiae voluntatis testimonia, a Capitulo metropolitano et a clero eidem exhibita; planeque confidit, omnes etiam e laicatu catholico, in fide et amore pastoris sui, in religionis studio atque in optimis propositis strenue, uti ante, perstituros . . . . . » 46

Litterae Apostolicae « *Cum divini Pastoris* » die 25 Maii; de erectione Archisodalitatis precum et piorum operum pro reditu ecclesiarum dissidentium ad catholicam unitatem, sub patrocinio B. M. V. in caelum assumptae, in ecclesia Anastasiae Byzantii . . . . . » 49

Litterae Apostolicae « *Dies secunda* » die 25 Maii; quibus pia pro defunctis Archisodalitas in civitate Cluniacensi dioecesis Augustodunensis erigitur. . . . . » 55

Decretum « *Obsequiose* » S. C. Consist. die 8 Iunii; quo titulus Archidioecesis Sanctae Fidei Neogranatensis in Bogotensem immutatur . . . . . » 59

Epistola « *Quae nuper* » die 13 Iunii ad Archiepiscopum Taurinensem. — Ex litteris ab ipso et ab Archiepiscopo Vercellensi proxime datis, haud mediocri animi solatio Sese accepisse testatur, magna undique frequentiâ catholicos homines ad sacrosanctam Christi Sindonem venerandam convenisse. — Ex

luculentis hisce fidei ac pietatis argumentis sperandum meliora Deum Italiae gentibus daturum tempora . . . . . Pag. 61

Epistola « *Abhinc mensibus binis* » die 14 Iunii ad Alfredum Mame. — Bene cognitam erga Apostolicam Sedem observantiam, unâque eximiam eius in liturgicis libris vulgandis industriam, merita laude exornat . . . . . » 63

Litterae Apostolicae « *Quum Nobis* » die 17 Iunii; quibus peculiares quaedam indulgentiae ac privilegia Oblatis saecularibus Ordinis S. Benedicti in perpetuum conceduntur. . . . . » 65

Epistola « *Vestra in Apostolicam Sedem* » die 19 Iunii ad Cassianum Augier, Praepositum Generalem Congregationis Oblatorum M. I. — Litteras officii plenas ab ipso atque a sodalibus paulo ante communiter datas grate Se habuisse significat. — Eorum solertiam in gloria Dei proximorumque salute provehenda magnopere commendat, eosdemque vehementer hortatur ut studeant quotidie melius de Ecclesia mereri. . . . . » 72

Epistola « *Iterato* » die 1 Iulii ad Patriarcham Antiochensem Alexandrinum et Hierosolymitanum Graecorum Melchitarum. — Valde se delectatum significat obsequentissimis litteris ab ipso paulo ante datis. — Curas commemorans, ecclesiarum orientalium causâ, a Se susceptas, ratum destinatumque Sibimetipsi edicit, coeptis insistere eaque omni studio urgere. De alacri ipsius eadem in causa studio magnopere laetatur . . . . » 74

Epistola « *Opus* » die 2 Iulii ad Salvatorem M. Calvano e Soc. Iesu. — Quatuor Evangeliorum opus, alteris curis ab ipso editum, gratum Sibi accidisse testatur, eidemque de utili diligentique labore valde gratulatur . . . . . » 76

Motu Proprio « *La cura* » die 4 Iulii; quo officia *Vacabilium* abolentur . . . . . » 78

Litterae Apostolicae « *Universi* » die 5 Iulii; quibus Vicariatus Apostolicus septentrionalis insulae Madagascariae in centralem et septentrionalem dividitur . . . . . Pag. 80

Epistola « *Belgarum gentem* » die 5 Iulii ad Episcopum Leodiensem. — Veterem constantemque Belgarum in cultu sanctissimae Eucharistiae provehendo pietatem commemorans, de eucharistico coetu Bruxellis proxime habendo non uno nomine laetatur. . . . . » 82

Epistola « *Libenter admodum* » die 8 Iulii ad Aloisium Fumi. — Eum laudat ob susceptum opus de regestis Ioannis XXII summi Pontificis, illudque confidit suo dignum argumento futurum . . . . . » 84

Epistola « *Occasionem* » die 18 Iulii ad Ludovicum Charmettant, Protonotarium Apostolicum. — Studium, quo diu in Armenorum utilitatem ipse incumbit, iterata laude prosequitur, atque ut coeptis insistat alacer, vehementer hortatur . . . . » 86

Epistola « *Bohemiae catholicos* » die 19 Iulii ad Adalbertum e Com. de Schönborn. — De proximo catholicorum Bohemorum conventu vehementer exoptat ut eas in religionis patriaeque bonum utilitates pariat, quas ipsorum omnium studia unice spectant . . . . . » 88

Motu Proprio « *Quum nonnullorum* » die 20 Iulii; quo Sodales a Sanctissimo Redemptore ad administrationem rectionemque Aedis Ioachimianae in Urbe designantur . . . . . » 90

Decretum « *A primis* » S. C. Consilii, die 20 Iulii; de clericorum excardinatione et ordinatione . . . . . » 93

Instructio « *Quo constet firmius* » S. Consilii negotiis et consultationibus Episcoporum et Regularium praepositi, die 22 Iulii;

de conventibus sacrorum Antistitum in ditionibus Imperii Austriaci . . . . . Pag. 97

Epistola Encyclica « *Caritatis studium* » die 25 Iulii ad Episcopos Scotiae. — Quem in curis consiliisque Suis obtineat Scotia locum principio edicit. — Certa quaedam apparere indicia rerum subdit, quae spem bonam de Scotis, adiuvante Deo, inchoare iubeant. — Scotis ipsis universis eam quidem tribuendam laudem non mediocrem, quod divinas litteras colere et revereri assiduo consueverunt. — Nonnulla de hoc argumento ad dissidentium salutem opportune amanterque attingit. — Non solis tamen Scripturis, sed alio quodam praesidio instrui debuit ab initio Ecclesia, videlicet vivo ac perenni magisterio. — Huiusmodi docendi magisterium Christus ipse Apostolis tradidit; principatum autem docendi contulit uni, quo tamquam fundamento universitas Ecclesiae docentis niteretur. — Quam incerta sit, et manca, et inepta proposito, eorum ratio qui Scripturarum sensum unice ipsarum Scripturarum ope vestigari posse existimant. — Quid non Scotis universis sperandum, reconciliata cum Ecclesia matre et cum summo Pastore concordia? — Hisce in bonis longe excellit unum; videlicet sacrificium sanctissimum, in quo Iesus Christus, sacerdos idem et victima, Patri suo se offert ipse quotidie, ministerio suorum in terris sacerdotum. — Ad Scotos catholicos quod propius attinet, studere, quoad quisque potest, proximorum saluti christiana caritas iubet. — Orare imprimis atque obsecrare Deum ne desinant pro fratribus dissidentibus: tum deinde praestantissimarum exercitatione virtutum adiiciant commendationem fidei. Episcoporum sollertiam cohortando bene precando exacuit . . » 101

Epistola « *Te Carthaginem* » die 26 Iulii ad Ludovicum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Perraud, Episcopum Augustodunensem. — De monumento memoriae ac cineribus Cardinalis Caroli Lavigerie Carthagine ad Sancti Ludovici erecto magnopere laetatur; atque ex sollemni eiusdem dedicatione vehementer exoptat ut nova indatur alacritas illustri virorum coetui, qui servituti ubique abolendae adlaborant . . . . . » 114

Epistola « *Ad Germaniae catholicos* » die 26 Iulii ad Guilelmum Urfey, Praesidem Consilii XLV Congressui Catholicorum Germaniae parando. — Istiusmodi conventum, Krefeldiae proxime cogendum, uberes, uti anteactos, habiturum fructus magnopere confidit . . . . . Pag. 116

Epistola « *C'est avec une vive satisfaction* » die 1 Augusti ad Benedictum Mariam S. R. E. Presbyterum Cardinalem Langénieux, Archiepiscopum Rhemensem. — Magnopere gaudet, praestantium virorum studio, constitutum proxime in Gallia, Comitatum ad religiosum Orientis Patronatum tuendum conservandumque. — Rei opportunitatem utilitatemque valde commendat; simulque legitima eiusdem Patronatus iura confirmat . . » 118

Epistola « *Mariani coetus* » die 2 Augusti ad Archiepiscopum Taurinensem. — Per occasionem Marialis conventus, Augustam Taurinorum proxime cogendi, plura de veteri constantique Italorum erga Matrem sanctissimam pietate ac fiducia, deque mutuo eius ac peculiari in ipsos amore edicit. — Ut eidem conventui fauste eveniat vehementer exoptat . . » 121

Epistola « *Spesse volte* » die 5 Augusti ad Italiae episcopos, clerum ac populum. — Quod ex iis, quae paulo ante per Italiam publicae pacis osores turbaverunt, occasio temere quaesita sit adversus religionem sanctissimam, nominatimque adversus catholici nominis consociationes hostilius agendi, graviter conqueritur. — De origine, opportunitate atque utilitate eiusmodi Societatum in primis agit: tum deinceps decretam earumdem, magno numero, dispersionem non uno nomine reprobat ac damnat. — Catholicos ex Italia ab inimicorum calumniis defendit; et Summi Pontificis conditionem quotidie fieri intolerabiliorem ex iis ipsis quae acciderunt, luculente ostendit. — Demum episcopos et clerum et catholicos amantissimis verbis compellat, atque ad fortitudinem et constantiam enixe hortatur . . . . . » 123

Litterae Apostolicae « *Nuper* » die 9 Augusti; de electione Abbatis Generalis Congregationis Benedictinae Brasilianae. Pag. 137

Epistola « *Quam religiosa* » die 16 Augusti ad Episcopos Peruvienses. — Aegre Se tulisse scribit, latam in ea Republica fuisse legem, quae, per speciem moderandi coniugii inter alienos a catholico nomine, revera matrimonium inducit quod *civile* vocant: quin etiam, posthabita Ecclesiae auctoritate, civilem eiusmodi rationem permissam esse matrimoniis mixtis. — His graviter commotus, Apostolicam vocem attollit et Episcoporum studia excitat ut Peruviensium fidelium securitati caventes, catholicam doctrinam de matrimonio integram incorruptamque servandam curent. — Sese plura de matrimonii sanctitate docere saepius haud praetermisisse; nominatim litteris encyclicis *Arcanum divinae sapientiae consilium*. — Rerum publicarum moderatoribus potestatem esse tantum in res humanas quae matrimonium consequuntur et in genere civili versantur; in ipsum vero christianorum coniugium ius et arbitrium iisdem esse nullum. — Vehementer optat ut recens decretum emendetur quam citius ac tollatur, et leges de matrimonio civiles nihil alienum ab Ecclesiae doctrina atque institutis exhibeant. . . . . » 140

Epistola « *Ex annuo conventu vestro* » die 27 Augusti ad Episcopum S. Galli. — Communem epistolam ab ipso ceterisque Helvetiorum episcopis datam grate Se habuisse scribit; atque ex annuo eorum coetu optima quaeque ac perutilia animorum consensioni ac religionis commodis provehendis sperat . » 145

Motu proprio « *E templis* » die 1 Septembris; quo de templo Mariano Carpinetensi nonnulla constituuntur . . . . . » 146

Epistola « *Solatium aliquod* » die 1 Septembris ad Iosephum Emmanuelem Marroquin, Pro-Praesidem Reipublicae Columbianae. — Litteris ab ipso datis, munus inituro quod populi suffragia demandarunt, Sese valde delectatum scribit; eumque

ad proposita urgenda, quae in religionis et patriae emolumentum fovet, magnopere hortatur . . . . . Pag. 149

Epistola « *Quod fama* » die 3 Septembris ad Petrum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Goossens, Archiepiscopum Mechliniensem. — Ipsi ceterisque Belgarum episcopis de felici exitu conventus paulo ante habiti enixe gratulatur . . . . . » 151

Epistola Encyclica « *Diuturni temporis* » die 5 Septembris; de Rosario Mariali. — Se nunquam destitisse scribit, ad *Marialis Rosarii* consuetudinem Christi fideles excitare; quaeque ad eius precationis genus provehendum huc usque gessit, paucis complectitur. — Ad rei fastigium imponendum consilium Sese maturasse edicit, edendae *Constitutionis* de iuribus, privilegiis, indulgentiis, quibus Sodalitates a sacratissimo Rosario perfruantur . . . . . » 153

Epistola « *Volumen a te* » die 6 Septembris ad Adolphum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Perraud, Episcopum Augustodunensem. — Acta Eucharistici conventus Parai-Monachii habiti, ipsius curis edita, pergrata Sibi accidisse significat. — Eximiae eiusdem in religionis bonum solertiae uberiores in dies fructus ex animo adprecatur . . . . . » 158

Epistola « *Eo quo par erat* » die 21 Septembris ad Gulielminam Hollandiae Reginam Illustrem. — De aviti administratione et procuratione regni ab ipsa paulo ante, quum per aetatem licuisset, rite inita gratulatur. — Vehementer optat ut eius potissimum sapientiâ regali prosperitatem cum securitate, pacem cum dignitate perpetuo Hollandia retineat . . . . » 159

Constitutio Apostolica « *Ubi primum* » die 2 Octobris; de legibus, iuribus ac privilegiis Sodalitatis a sacratissimo Rosario . » 161

Litterae Apostolicae « *Quum adventante* » die 17 Octobris; quibus nono exeunte saeculo ex quo iusta funebria pro animabus

christianorum defunctorum, mense novembri in Ecclesia constituta sunt, sacrae indulgentiae munera conceduntur. PAG. 173

Epistola « *Doctoribus decurialibus* » die 18 Octobris ad Marianum De Luca Soc. Iesu. — Pergrata Sibi fuisse testatur volumina, ab ipso oblata, quae *Institutiones canonicas* complectuntur. — Alacre eiusdem in sacris disciplinis provehendis studium merita laude exornat . . . . . » 175

Decretum « *Illud semper* » S. C. Consist. die 21 Octobris; quo civitas Marateha a dioecesi Cassanensi seiungitur et Policastrensi in perpetuum addicitur . . . . . » 178

Epistola « *Litteras* » die 11 Novembris ad Philippum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Krementz, Archiepiscopum Coloniensem. — De loco Dormitionis Deiparae, ab augusto Germaniae Imperatore Hierosolymis paulo ante acquisito et catholicis e Germania hominibus dono attributo, magnopere laetatur. — Valde confidit, adauctâ inde erga Virginem sanctissimam in dies pietate, fideles, piis susceptis peregrinationibus, locum ipsum rite frequentaturos . . . . . » 181

Epistola « *Primum* » die 14 Novembris ad Archiepiscopum Aquilanum. — De recenti catholicorum Aprutii coetu, Aquilae habito, gratulatur; uberesque ex eo fructus expectat . . » 183

Epistola « *Iam diu adsuetis* » die 21 Novembris ad Borussiae Episcopos, qui Fuldam convenerunt. — Litteras observantiae plenas ab ipsis communiter datas, Sibi gratissimas accidisse scribit. — Ex praeclara eorumdem in coetum quolibet anno conveniendi constantia compertum plane fieri quam vigili industria commisso cuique gregi provideant. — Catholicorum e Germania studia in rei religiosae utilitatem Episcoporum studiis egregie respondere. — Enixe adprecatur ut mutua haec pastores inter et greges amoris vicissitudo quotidie augeatur. » 185

Epistola « *Nostra erga Fratres Minores* » die 25 Novembris ad Ministrum Generalem Ordinis Fratrum Minorum. — Nihil vehementius exoptans, quam ut Franciscanus Ordo florere pergat, imo virtutum et studiorum optimorum laude crescat, nonnulla utilia factu attingit. — De studio maiorum disciplinarum, Litteras Encyclicas *Aeterni Patris* satis commonstrare edicit, qua sit ingrediendum via. — Tum etiam danda solerter accurateque opera provehendis studiis Scripturae sacrae. — Cum notitia rectaque intelligentia earumdem Scripturarum magnopere coniunctum illud esse, versari sancte et utiliter in ministerio verbi. — Hac praesertim aetate nostra maxime oportere ut benefica Minoritici Ordinis virtus coenobiorum praetervehat terminos ac bono publico latius manet. — Epistolam paterna ad sodales omnes Franciscanos hortatione concludit . PAG. 187

Allocutio « *Priusquam referamus* » habita in Consistorio die 28 Novembris. — Electionem Patriarchae Antiocheni Syrorum de more confirmaturus, seriem rerum ab obitu Patriarchae decessoris attingit. — Suffragia Episcoporum syriaci ritus convenisse in Dionysium Ephraem Rahmani Archiepiscopum Aleppensem Syrorum. — Perspectis quidem ornamentis animi et ingenii quae electum commendant, valde confidit fore ut ipse collatam dignitatem magna cum salute Ecclesiae Syrorum gerat; precibusque annuens et electi et suffragatorum, electionem probat et confirmat apostolica auctoritate . . . . . » 193

Epistola « *Iucundae* » die 29 Novembris ad Ioannem S. R. E. Presbyterum Cardinalem Haller, Archiepiscopum Salisburgensem. — Catholicorum coetui, Salisburgi proxime habendo, uberem caelestium munerum copiam ex animo adprecatur. » 195

Epistola « *Nihil fieri* » die 4 Decembris ad Adolphum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Perraud, Episcopum Augustodunensem. — Consilium initum ponendi Bossueto monumentum in templo principe Meldensi Sese magnopere probasse scribit. — Episcopum ipsum ceterosque monumenti perficiendi curatores

hortatur ut manum operi admoveant alacres: non civium assensus, non munificentia deficiet . . . . . Pag. 197

Epistola « *Explenti* » die 23 Decembris ad Iosephum Gualandi Canonicum. — Quinquagesimum sacerdotii natalem celebranti gratulatur. — Eius studium in miseris hominibus, auribus et lingua captis, omni ope iuvandis excolendisque magnopere commendat, atque ut Deus novas ipsi vires in eius operis utilitatem largius in dies sufficiat, ex animo adprecatur . . » 199

Epistola « *Quum diuturnum* » die 25 Decembris ad Archiepiscopos et Episcopos ex America latina. — Eorum optatis libentissime obsecundans, sacrum Consilium Tridentinis decretis interpretandis habere iam a Se in mandatis scribit, ut Concilium Episcoporum omnium e rebuspublicis Americae latinae Romam convocet in annum proximum . . . . . » 201

Motu proprio « *Partem multo maximam* » die 29 Decembris; de novo Collegio *Bedano* in Urbe. . . . . » 204

APPENDIX

PRAECIPVI A SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

LEONE PP. XIII

HABITI SERMONES ANNO MDCCCXCVIII

Die 17 Ianuarii, ad Patricios Nobilitatis Urbanae . . . Pag. 211

Die 2 Martii, ad S. R. E. Cardinales, redeunte Coronationis die . . . . . » 213

Die 23 Aprilis, ad Belgas . . . . . » 216

Die 28 Aprilis, ad Perusinos. . . . . » 219

Die 8 Octobris, ad Galliae opifices. . . . . » 222

Die 23 Decembris, ad S. R. E. Cardinales, redeuntibus Natalis Christi sollemnibus. . . . . » 225

16162